

Greg ILES

První díl
žhavé trilogie

NATCHEZ V PLAMENECH

TALPRESS

Natchez v plamenech

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Greg Iles

Natchez v plamenech – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NATCHEZ V PLAMENECH

první díl trilogie

Greg Iles

TALPRESS

Copyright © 2014 by Greg Iles
Translation © 2018 by Helena Dvořáková
Cover © 2018 by Martin Zhouf

This book is a work of fiction. References to real people, events, establishments, organizations, or locales are intended only to provide a sense of authenticity, and are used fictitiously. All other characters, and all incidents and dialogue, are drawn from the author's imagination and are not to be construed as real.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7682-0 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7698-1 e-kniha

*Nic z toho, co se zdálo být zapomenuto, není zapomenuto definitivně a navždy. Pokaždé se najde nějaké pojítko. Zrušený šek, šmouha od rtěnky, otisk boty v záhoně s exotickou kanou, kondom na cestičce v parku, bodavá bolest dáv-
ného zranění, odlitek dětské nožičky z bronzu nebo třeba zákeřná infekce v krevním řečišti. Minulost a přítomnost jsou znenadání jedno a to-
též a mrtví, kteří měli zůstat navždy pohřbeni hluboko v dobách minulých, se náhle vynoří ze stínu a jejich oči úpěnlivě prosí o pomoc.*

– Robert Penn Warren, *Všichni královi muži*

PROLOG

Jeden známý spisovatel řekl: „Je-li člověk nucen volit mezi pravdou a vlastním otcem, jen blázen zvolí pravdu.“ A já jsem s ním byl dlouhou dobu zajedno. Je ale vážně správné snažit se utajit téměř jakýkoliv hřích? Moje matka by s tím určitě souhlasila. Moje starší sestra ovšem jen stěží a moji snoubenku by taková myšlenka doslova rozesmála. Možná od svých otců očekáváme příliš. Nic mi nenahání větší strach než naprostá důvěra, jež se zračí v očích mé dcery. Kolik mužů si takovou důvěru opravdu zaslouží? Všechny mé životní vzory, které jsem nejvíc obdivoval, měly jedno společné – vždycky nakonec vyplavala na povrch nějaká jejich slabina, nějaký prohřešek... nebo dokonce ještě něco horšího.

Nic z toho se ale netýkalo mého otce.

Jako dítě Velké hospodářské krize Tom Cage dobře věděl, co je hlad. V osmnácti byl povolán do armády a během nejtěžších bojů v Koreji sloužil jako vojenský zdravotník. Po válce nastoupil na medicínu a následnou službou v armádě v západním Německu si vydělal dost na to, aby splatil všechny své půjčky. Po návratu domů do Mississippi pak více než čtyřicet let působil jako praktický lékař, přičemž svou péči neváhal věnovat všem, včetně těch sociálně nejslabších. Peníze v jeho životě zkrátka nikdy nehrály rozhodující roli. Natchezský Examiner ho nazval „neopěvovaným hrdinou“ vícekrát, než si vůbec dokážu vzpomenout. Kdyby malá města doposud mívala své svaté patrony, můj otec by jistě byl jedním z nich.

A přece...

Jak jednou řekl cynický guvernér, jenž vzešel z pera mého vzdáleného příbuzného Roberta Penna Warrena: „Člověk je počat v hříchu a rodí se zkažený. Jeho život začíná v páchnoucích plínách a končí ve smradlavém rubáši. Pokaždé se něco najde.“ Dřív jsem občas přemýšlel, jestli by to mohlo platit i o mém otci, čas mě však postupně utvrdil v tom, že právě on je výjimkou, která se tomuhle cynické pravidlu Willieho Starka vymyká. Byl jsem na tom stejně jako nebohý Jack Burden. I mé srdce, jež bylo plné důvěry a nadějí, mělo jasno: „Není třeba si za každou cenu hrát na soudce.“ Robert Penn Warren v sobě ale měl jistý druh kuráže. Kuráže, kterou jsem já teprve začínal objevovat: Odhodlání jít až na dřeň věci, nemilosrdně si na vše posvítit a beze strachu pohlédnout na to, co se tam objeví. Následoval jsem

jeho příklad a to, co jsem odhalil, ukázalo pravdivost nekompromisních slov Willieho Starka: Pokaždé se něco najde.

Bylo by lákavé podlehnout přesvědčení, že se mě to nijak netýká a že moje matka, sestra ani já bohudík nemáme s činy spáchanými v hluboké minulosti (v době, kdy lidé ještě neznali mobilní telefony a digitální fotoaparáty, kdy novináři ještě dodržovali určité meze slušnosti a kdy slovo negr bylo v lidové mluvě stejně běžné jako třeba traktor) nic společného. Touha po nevědomosti ale není nic víc než jen pošetilé dětské přání. Jakmile jednou kámen dopadne na hladinu rybníka, jejímu zčeření už nic nezabrání. Vlny sice pozvolna ustanou a vypadá to, jako by se vůbec nic nestalo, to je však pouhé zdání. Vyrušené ryby změní své obvyklé chování, z rozbahněného břehu vklouzne do vody had, na otevřenou planinu vběhne vyplašený jelen a je zastřelen. A kámen dál zůstává na kluzkém dně. Ač ho nikdo nevidí, není pochyb o tom, že tam stále leží, vytrvale se na něm usazuje hustý nános, zahřívají ho sluneční paprsky pronikající skrz vodní hladinu a šfouchají do něj sumci i želvy plující kolem, dokud ho jednoho dne, třeba padesát let poté, co byl vržen do hlubin, nevyzvednou prsty malého zvědavého potápěče nebo není odkryt přihlouplým farmářem, který vypustí rybník jen proto, aby mohl vysadit dalšího půl akru bavlny. Pak kámen znovu najde cestu zpět na světlo.

A muž, jenž ho do rybníka vhodil, se třese strachy. Nebo v případě, že už je po smrti, se chvěje obavami jeho syn. Třesou se před nepsaným zákonem, který jeden rodák z Mississippi pochopil dávno předtím, než jsem přišel na svět, a který pak jen tak mimoděk v roce 1956 odhalil ve francouzském hotelovém pokoji jistému reportérovi. Vypustil do světa věčnou pravdu s takovou lehkostí a přirozeností, jako by házel žebrákovi na ulici pár drobných mincí. Řekl: „Minulost není nikdy mrtvá. Dokonce není ani minulostí. Kdyby jí byla, netrápila by nás bolest ani zármutek.“ A deset let předtím můj vzdálený příbuzný napsal: „Pokaždé se něco najde.“ A dobrých šest deseti let poté jsem si já pomyslel: Prosím, dovol mi i nadále setrvat v ulitě nevědomosti, již jsem si tak pečlivě vybudoval. Neber mi můj nedotknutelný vzor, skromného válečného hrdinu, jediného ranhojiče, který nikdy nezabil, jediného manžela, který nikdy nelhal, jediného otce, který nikdy nezradil důvěru svých dětí. Teď už však, ač mě to vůbec netěší, vím, že měl Willie pravdu: pokaždé se něco najde.

Začneme třemi vraždami spáchanými v roce 1964. Třemi kameny vhozenými do rybníka, o nějž se od obléhání Vicksburgu prakticky nikdo nestaral. Již brzy se ale měl stát středem zájmu celého světa. Vše se odehrálo na místě, které se podle mínění většiny obyvatel Spojených států do jisté míry odlišovalo od zbytku země, ale ve skutečnosti nebylo ničím jiným než ztělesněním trýzněné americké duše.

Tím místem bylo Mississippi.

Č Á S T P R V N Í

1964–1968

Zákony a justice dělají z člověka nejušlechtilejšího ze všech živočichů. Bez nich se stává tím nejhorším zvířetem.

– Aristoteles

1. KAPITOLA

Albert Norris si prozpěvoval úryvky z písně Howlin' Wolfa *Natchez Burning* a snažil se tak přehlušit zvuky dvojice, která se právě v zadní části jeho obchodu oddávala vášnivým radovánkám. Přední dveře byly zamčené. Bylo už po sedmé a ulice zely prázdnotou. Dnes ale nebyl dobrý den. Albert se pokoušel jejich dostaveníčko zrušit – rozsvítil světlo v postranní místnosti, kde v týdnu vyučoval hru na piano, a poslal i jednoho chlapce, aby muže varoval a upozornil ho, že se má pro dnešek obchodu vyhnout velkým obloukem. Natěšený páreček se mu však odradit nepodařilo. Tuhle schůzku jim domluvil před týdnem, kdy během své gospelové show v rádiu jako obvykle odvysílal šifrovaný vzkaz. A varovné světlo v okně milence, kteří se – a to ještě s notnou dávkou štěstí – vídali jen dvakrát do měsíce, zastrašit nedokázalo. Neváhali riskovat dokonce ani vlastní život.

Jako první dorazila žena. Běloška. Zlehka zaklepala na dveře ústící do uličky. Albert ji zpočátku ignoroval. Pro bílé byl přece určen přední vchod. Ona se však odmítala hnout z místa, takže ji v obavách, že by ji mohl zahlédnout náhodný kolemjdoucí, nakonec raději pustil dovnitř. Mary Shiversová byla hubená bílá učitelka, zmítaná hormony, jež u ní jednoznačně převládly nad rozumem. Ještě než jí Albert stačil vyčinit, zaslechl, jak se otevřely boční dveře. A o chvíli později do místnosti vpadl Willie Hooks. Metr devadesát vysoký tesař strčil Albertovi do dlaně pětidolarovku a pak už pospíchal k ženě, jednou rukou ji popadl a odnesl do zadní části obchodu. Albert šel za nimi a zoufale se jim snažil povědět o návštěvě dvou rozzuřených bělochů z dnešního odpoledne. Ale Hooks a jeho učitelka byli přes všechno naléhání jako hluchí. Pouhé tři sekundy poté, co mu doslova před nosem zabouchli dveře, už Albert slyšel, jak ze sebe strhávají svršky. Krátce nato žena vyjekla a péra staré pohovky v zadní místnosti se dala do zpěvu.

„Máte pět minut!“ zakřičel Albert přes dveře. „Za pět minut ty dveře vykopnu. Nehodlám kvůli vám dvěma chcípnout!“

Nevšímali si ho.

Albert zaklel a přešel k výloze. Ulice se díkybohu zdála být prázdná. Během pěti sekund se však náhle objevil hlídkový vůz zástupce Johna DeLilla. Pohyboval se krokem. Albertovi se sevřel žaludek. Uvažoval, kde asi učitelka zaparkovala auto. Zástupce DeLillo byl ještě vyšší než Willie Hooks

a příšerně vznětlivý. Albert věděl, že zabil už nejméně čtyři černochoy a nepočet jich ztloukl holí, telefonním seznamem či koženým páskem vylepšeným připínáčky.

Velký John zastavil vůz uprostřed ulice. Vyklonil se ven a upřel svůj pohled do výkladní skříně Albertova obchodu. Měl zrcadlové sluneční brýle, takže mu Albert neviděl do očí, přesto bylo více než jasné, co DeLillo hledá. Nejhledanějším mužem v Concordia Parish byl dnes večer jednoznačně Pooky Wilson. Pookymu bylo pouhých osmnáct let a této pochybné pocty se mu dostalo proto, že se vyspal se stejně starou dcerou jednoho z nejbohatších mužů v celém okrese. A protože Pooky už téměř rok pracoval u Alberta v obchodě, pochopitelně se k němu rozběhl hned, jak se dozvěděl, že Klan a policie – což bylo často jedno a totéž – kvůli němu pročešávají okres. S vědomím, že místní „spravedlnost“ by pro Pookyho neznamenal nic jiného než vysoký strom a krátký provaz, schoval Albert chlapce do tajné skrýše, kterou vybudoval na whisky, již občas ilegálně prodával. Poslední dvě hodiny tak Pooky strávil ve stísněném prostoru uvnitř Hammondových varhan v Albertově dílně. Model A-105, stojící těsně u zdi, vypadal, že váží přinejmenším čtvrt tuny, ve skutečnosti ale prázdná skříň varhan dokázala pojmout kompletní dodávku pašované kořalky, a pokud bylo třeba, klidně i dospělého muže. Pro případ nouze byl pod varhanami poklop (a pod ním v zemi vykopaný úkryt) umožňující zbavit se kontrabandu. Nicméně vzhledem k tomu, že byl Albertův obchod s hudbou umístěn na pilotech, nemohl Pooky únikový východ využít dřív než po setmění.

Albert zvedl ruku a důrazně zavrtěl hlavou, čímž dával zástupci DeLillovi jasně najevo, že ze svého zaměstnance neviděl ani chlup. Na okamžik mu přitom zatrnulo, protože se obával, že DeLillo půjde dovnitř a bude se ho znovu vyptávat, což zcela bezpochyby povede k tomu, že velký zástupce vykopne dveře, které Alberta oddělovaly od hlasitě souložících milenců, a potom buď DeLillo, nebo Willie Hooks zemře. Děsivou odplatu, jež by následovala, pokud by Willie zabil zástupce, si pak už Albert ani nedokázal představit. Po několika příšerných sekundách našťastí Velký John mávl svou obrovskou tlapou a pokračoval v jízdě. Neviditelný svérák na Albertově hrudi se uvolnil a on se konečně znovu nadechl.

Premýšlel, jak na tom asi je Pooky – ten mladý pošetilec krčící se uvnitř Hammondových varhan, jenž byl svědkem toho, jak otec jeho přítelkyně spolu s členem Klanu jménem Frank Knox vtrhli k Albertovi do krámu, spílali mu za „napomáhání rasovému míšení“ a hrozili mu smrtí, pokud jim nevydá Pookyho Wilsona. Albert sebral všechnu svou odvahu a zalhal jim s přesvědčivostí hodnou samotného lucifera. Kdyby to neudělal, byli by s Pookym oba už dávno mrtví.

Péra pohovky v zadní části obchodu dál vytrvale vrzala a Albert se modlil tak jako nikdy předtím. Modlil se, aby Klan nepověřil někoho sledováním jeho obchodu. Modlil se, aby Willie s učitelkou co nejdřív skončili a bez

potíží odešli a aby už konečně padla tma. Cokoliv jiného by pro ně všechny znamenalo konec. Možná s výjimkou té bílé ženy.

„Slyšeli jste o tom požáru, ke kterému došlo na jih od nás v Natchezu v Mississippi?“ houkl Albert, zatímco si razil cestu mezi piany vystavenými ve výloze. Péra v gauči zasténala tónem blízkým prostřednímu C. Albert s nimi sladil svůj hlas: „Ptal jsem se, jestli jste slyšeli o tom požáru, ke kterému došlo na jih od nás v Natchezu v Mississippi?“ Když vstoupil do dílny, posadil se k Hammondovým varhanám, vzal do ruky jedno z tónových kol a předstíral, že na něm pracuje. „Stál jsem tam a viděl, jak se ta stará budova pomalu sesunula k zemi.“

Krátce se ohlédl zpět k výkladní skříni, pak zaťukal na varhany a řekl: „Jak jsi na tom, Pooky?“

„Špatně, pane Alberte. Každou chvíli si načůrám do kalhot.“

„Budeš to muset vydržet, chlapče. A ať tě ani nenapadne zvednout ten poklop. Venku by si někdo mohl všimnout, jak tvoje chcanky padají na zem.“

„Navíc nemůžu dýchat. Nesnáším stísněné prostory. Nemůžete mě na chvíli pustit ven? Připadám si tady jako v rakvi.“

„Tenhle stísněný prostor je naopak to jediné, co tě dnes večer před rakví může zachránit. A vzduchu tam máš víc než dost.“

Vtom Albert uslyšel, jak se něco párá, a v látce zakrývající plochu pod klávesnicí varhan se objevila díra. A v ní oko vytřeštěné strachy. Vypadalo jako oko sumce lapajícího po dechu na dně rybářského člunu.

„Přestaň to trhat!“ vyštěkl Albert.

Oko zmizelo a místo něj se v dřevě objevily dva tmavé prsty. „Vezměte mě za ruku, pane Alberte. Jen na chvíli.“

S hrdlem sevřeným úzkostí se Albert natáhl a svůj ukazováček zahákl za ukazováček Pookyho. Chlapec se do něj zavěsil způsobem, jako kdyby byl Albert tím jediným, co ho dosud poutá se zemí.

„Je v obchodě ještě někdo?“ zeptal se Pooky.

„Willie Hooks. Ten už ale brzo vypadne. Teď mě dobře poslouvej. Po setmění rozsvítím v prodejní místnosti a začnu hrát na piano. To by mělo přitáhnout všechny případné pohledy. Až to rozjedu, otevři poklop, seskoč dolů, a hned jak bude pobřeží čisté, utíkej o dva bloky dál do domu vdovy Nicholsové. Do zítřka tě schová u sebe na půdě. Jakmile budu mít pocit, že nadešel vhodný čas, vyzvednu tě se svojí dodávkou a zavezu tě na vlakové nádraží v Brookhavenu. Odtud vede trať přímo do Chicaga. Je ti to jasné?“

„Myslím, že ano. Ale co peníze? Nemůžu přece jet vlakem bez placení.“

Albert se naklonil a vsunul pod varhany pět dvacetidolarových bankovek.

„Zastrč si je do kalhot, synku. Pomůžou ti v Chicagu začít.“

Pooky ve varhanní skříni překvapeně zahvízdal. „Fakt si myslíte, že se nám to podaří, pane Alberte? Ti chlapi mě tutově chtějí zlynčovat.“

„Zvládneme to. Kdybys mě ale poslouchal, nebyli bychom teď v takové

šlamastyce. Říkal jsem ti, že té holce jde o jediné. Dokázat něco svému otci. Proto se s tebou spustila.“

Pooky zakňučel jako vystrašený pes. „Nemoh sem si pomoci, pane Alberte. Miluju Katy. A ona mě taky miluje.“

Znělo to, jako by se ten chlapec měl každou chvíli sesypat. Albert zakroutil hlavou, vstal, vrátil se do prodejní místnosti a dál pokračoval ve své roli osamoceně pracujícího muže, který si z nudy hlasitě propěvuje blues.

S Howlin' Wolfem se Albert osobně setkal v pětapadesátém v jednom oblíbeném klubu. Nacházel se jen o kus dál ve stejné ulici a říkalo se mu Haney's Big House. Wolf byl tehdy na turné a onemocněl mu pianista, takže Haney požádal Alberta, aby za něj zaskočil. Podobným způsobem se ostatně Albert v průběhu let seznámil s většinou velikánů. Dřív nebo později všichni se svojí hudbou do Ferriday, jež leželo nedaleko řeky Mississippi i dálnice číslo 61, zavítali. Ray Charles, Little Walter, B. B., dokonce i samotný Muddy. A samozřejmě i celá řada bílých kluků. Třeba Jerryho Lee Lewise naučil Albert na piano rozhodně víc než jen pár akordů. Některé černošské kapely se snažily Alberta lákat, aby s nimi vyrazil na cesty. On však viděl svým obchodem projít spoustu muzikantů a moc dobře si uvědomoval, jak strašně rychle ti muži na cestách chátrají – a černí muži obzvlášť.

Žena v zadní místnosti vykřikla. Albert se modlil, aby v tu chvíli nikdo neprocházel uličkou. Willie ji rozhodně nešetřil. Mary Shiversová byla pět let vdaná a měla dvě děti. Přesto se jí ale zapalovala lýtka. Před dvěma měsíci se dala do řeči s Williem, který zrovna opravoval dveře u sousedů. A Willie pak požádal Alberta, aby jim domluvil schůzku. Tak to obvykle chodívalo. Černá polovička páru – někdy muž, jindy žena – poprosila Alberta, aby to nějak zařídil. Za celé dlouhé roky se našlo jen pár bělošek, jež byly natolik odvážné, že si během nakupování not k nějaké kostelní či jiné písni dostaveníčko šeptem domluvily samy. Albert, i když poněkud se zdráháním, většině z nich vyhověl. Koneckonců byl obchodník. Jeho posláním bylo uspokojit poptávku. A Bůh ví, že poptávka po místě, kde by se mimo dohled zvědavých očí mohli scházet černí s bílými, byla nemalá.

Albert zajistil několik míst, kde se dvojice mohly diskrétně setkávat – a všechny byly daleko od jeho obchodu. Pokud však měla bílá polovička páru prokazatelný zájem o hudbu – a dostatečnou hotovost – souhlasil příležitostně i s rychlou schůzkou v místnosti vzadu v obchodě. Protože v minulosti působil v námořnictvu, napadlo ho, že by pro zprostředkování setkání mohl využívat svůj pořad v rádiu. Byl sice jen kuchařem, protože k ničemu jinému neměl během druhé světové války jako černoš šanci se dostat, ale jeden bílý důstojník mu prozradil, jak Britové pomocí jednoduchých šifer v hudebních programech posílají zprávy členům francouzského odboje v terénu. Zahráli nějakou skladbu nebo odcitovali úryvek z básně – a určité skupiny už přesně věděly, co ten který signál znamená. Vyhodit do vzduchu železniční most, zastřelit německého důstojníka... Během nedělní

gospelové show mohl Albert snadno posílat kódované vzkazy jednotlivým párům, vyčkávajícím, až uslyší čas své schůzky. A jelikož jeho pořad mohli bez problému naladit jak černoši, tak běloši, byl tenhle systém téměř dokonalý. Každý v zapovězeném páru měl svoji vlastní píseň a každý zároveň znal i píseň svého partnera. Albert potom jako diskžokej ve své show řekl něco jako: „Příští neděli v sedm hodin nás čeká opravdový nářez. Nejdřív si dáme *Steal Away to Jesus* od Mighty Clouds of Joy a hned poté nás potěší Dixie Hummingbirds s písní *He Cares for Me*. Bože, tomu se nic nevyrovná.“ A oni už věděli.

Jak prosté.

Skřípění pohovky nabralo na obrátkách, aby pak vzápětí po Willieho vášnivém výkřiku „Ježíši!“ utichlo. Okamžik nato zavržala prkna v podlaze. Žádný div, vždyť Willie vážil dobrých sto patnáct kilo. Albert netušil, jak vůbec může taková hubená učitelka to, co jí Willie nabízí, pojmout. Během let však pochopil, že zdánlivá velikost ženy nic neznamená a že rozhodující je její hlad a touha, která ji svírá hluboko uvnitř. A některé bílé ženy, jež prošly jeho obchodem, byly tak strašně vyhladovělé, že už je nemohlo zaplnit a nasytit snad vůbec nic.

Albert zaslechl nějaké štrachání a pak se otevřely dveře. Stál v nich Willie Hooks a rukávem si otíral pot z čela. Učitelka vypadala, jako kdyby právě uběhla přinejmenším kilometr za autobusem ve snaze ho chytit... a on ji místo toho přejel. Bez ohledu na Albertovu přítomnost si jako ve snách pomalu zapínala šaty a bylo jí úplně jedno, co všechno by případně Albert mohl vidět.

„Tohle bylo naposled,“ řekl Albert. „Na dlouhou dobu naposled. A dejte si bacha, až budete odcházet. Kolem krouží Velkej John a nejmíň polovina Klanu nahání Pookyho Wilsona.“

„Velkej John. Pan Zákon sám,“ odvětil s opovržením Hooks. „Co chudák Pooky provedl?“

„O to se nestarej.“

„Proto jsi poslal toho malýho kluka, aby mě varoval?“ zeptal se Willie hlubokým hlasem. „Proto jsi rozsvítil varovný světlo? Kvůli Velkému Johnovi?“

„Povím ti, proč jsem poslal toho chlapce. Dneska sem s velkým povykem vtrhli dva běloši a jeden z nich řval jako na lesy, že jeho dcera spí s negrem.“

„Jaký běloši?“ zajímal se Willie.

„Brody Royal, kupříkladu.“

Willie nevěřícně zamrkal. „Ta pěkná holka to dělá s Pooky Wilsonem?“

Učitelka ho dloubala loktem do žeber.

Nicméně s Hooksem to ani nehnulo. „S tím vychrtlým malým basákem s hrbem na zádech?“

Pooky Wilson měl vážnou skoliózu, což ale Katy Royalové, zdá se, nevadilo. „Zapomeň, že jsi o tom kdy slyšel,“ naléhal Albert. „A to samé platí

i pro vás,“ obrátil se na bělošskou učitelku, která by ho za jiných okolností za podobná slova mohla nechat šoupnout do basy.

„Já se toho zazobanýho bastarda Royala nebojím,“ opáčil Willie.

Albert si ho změřil pohledem. „Ne? Pak bych ti asi měl říct, že ten druhý muž byl Frank Knox.“

Willie ztuhl a odvrátil zrak.

„Koukám, že tě ty silácký řeči rychle přešly,“ pokračoval Albert.

„Do hajzlu! Tys dopustil, aby se u tebe s někým slejzala holčička pana Franka?“

Albert našťavaně dupl nohou. „Máš mě snad za dementa, chlape? Frank Knox nemá žádnou holčičku. Byl tady jen proto, aby tomu celému dodal vážnost. A teď už odsud koukejte vypadnout. A najděte si na ty svoje hrátky nějaké jiné místo.“

Učitelka zasténala. Zvuk, jenž jí vycházel z hrdla, připomínal spíš divokou kočku než lidskou bytost.

Willie se na ni zahleděl. Jeho oči byly plné upřímné touhy. „No, když je to teď na náhou dobu naposled...“

Otevřela ústa a začala si rozepínat šaty. Albert však Willieho postrčil směrem k bočním dveřím. „Padej! A už se nevracej. Kdyby tě někdo zastavil, řekni, že jsi mi pomáhal stěhovat piana. Postarám se, aby se odsud slečinka dostala.“

Hooks se zasmál a pomalu si to namířil k postranním dveřím. „Něco ostřejšího na cestu by nebylo, pane Alberte?“

„Pro takové, jako jsi ty, moje whisky není!“ Willie zavrčel a zmizel ve dveřích. Pak se Albert otočil zpátky k ženě.

Šaty už měla zapnuté. Rezervovaně na Alberta pohlédla. „Asi toho hodně víte o spoustě lidí, že ano?“

„Hádám, že bych věděl,“ odpověděl Albert, „nemít tak mizernou paměť. Fakt mizernou. Zapomínám tváře prakticky už ve chvíli, kdy je zmerčím.“

„To je dobře,“ řekla Mary Shiversová. „Všem nám to zajistí delší život.“

Poté se chtěla vydat k bočním dveřím, jimiž právě odešel Willie, ale Albert jí zastoupil cestu a nasměroval ji k přednímu východu. „Vemte si po cestě z regálu nějakou hudbu. A Bůh vám pomáhej, jestli neumíte lhát. I když mám takové tušení, že budete asi celkem slušná lhářka.“

Po krátkém zaváhání ho Mary Shiversová poslechla.

Albert zapnul přenosný větrák, aby dostal z místnosti její vůni. Odhadoval, že do patnácti minut by měla padnout tma. Aby si ukrátil čas, šel do kanceláře, poklekl vedle stolu a vytáhl z podlahy jedno z prken z borového dřeva. Objevila se dvířka topeniště. Otevřel je a vytáhl jednu z několika v kůži vázaných účetních knih, které se za nimi skrývaly. Pak usedl ke svému psacímu stolu se stahovací roletou a knihu otevřel. Byla v ní řada jeho vlastní rukou zaznamenaných jmen a čísel, zapsaných modrým inkoustem a zarovnaných v takřka dokonalých sloupcích.

Albert si vedl účetní knihy prakticky na všechno. Jednu měl na prodej hudebních nástrojů – zaznamenával si do ní splátky i případné úroky z prodlení. Další zase na příjmy z pronájmu. Černá kniha byla určena na prodej whisky, červená pak na půjčky lidem, jimž důvěřoval. Napůjčoval za léta spoustu peněz, většinu z nich chlapcům, které zaškolil u sebe v obchodě a následně vyslal do některého z velkých měst, jako bylo Chicago či Los Angeles. Chlapcům, kteří díky němu uměli i něco jiného než jen kopat kanály nebo česat bavlnu. Uměli ladit piana – a o to byl na trhu zájem. A i když to některým z nich trvalo celé roky, bez výjimky mu všechno do posledního halře splatili. Tihle kluci dávali Albertovi víru v lidské pokolení. Uklidňovalo ho, že až Pooky Wilson dorazí do Chicaga – pokud tam teda vůbec dorazí – podaří se mu nejspíš jako ladiči pian najít práci dřív, než mu dojde těch sto dolarů, které mu Albert dal.

V zadní části své úvěrové knihy měl Albert červeně zaznamenané částky, jež poskytl lidem, kteří se ocitli v nesnázích. V takových nesnázích, že bylo jasné, že tyhle peníze se Albertovi už nikdy nevrátí. Dokonce i obchodník musí občas udělat něco podobného. Tohle Albert nepochybně zdědil po své matce. Nicméně kniha, které se teď věnoval, byla opravdu speciální. Zaznamenával do ní všechny tajné schůzky, jež zprostředkoval – jména zúčastněných osob, přesné dny a hodiny setkání, částky, které mu účastníci zaplatili, i jejich písně určené pro odvysílání šifrovaných vzkazů v rámci jeho rozhlasové show. Za víc než osmnáct let zaplnil pěkných pár stránek. Kniha nyní obsahovala téměř osmdesát jmen. Albert si vlastně ani nebyl jistý, proč tuhle evidenci vede. Neměl v úmyslu nikoho vydírat. Což by s takovou knihou pro bezcharakterního člověka byla bezpochyby hračka. Dobrý obchodník si prostě vede záznamy. Nic víc za tím nebylo. Jeden nikdy neví, kdy bude potřeba vrátit se z nějakého důvodu zpátky do minulosti.

Jakmile si Albert zapsal detaily o schůzce Willieho s učitelkou, zasunul knihu zpátky do topeniště, a to pak následně zakryl prknem. Potom vzal z kufříku na podlaze litrovou láhev bourbonu, šel do prodejní místnosti a usedl ke svému oblíbenému pianu. Mlčky tam popíjel, dokud ulice venku za výkladní skříní nepotemněla. Poté vstal, rozsvítil a znovu se vrátil k pianu.

Položil prsty na klávesy a začal hrát *Blues in the Night*. Pravá ruka mu poletovala po klaviatuře s lehkostí pířka. Potom pozvolna změnil melodii a rozezněly se první tóny písně *Blue Skies*. Na tváři se mu přitom zakrátko objevil bezděčný úsměv. Ve chvílích, jako byla tahle, si Albert přál, aby ještě žila jeho žena Flora. Vždycky, když hrál, sedávala buď po jeho boku, nebo na podlaze za ním opřená o jeho záda a svým zpěvem doprovázela chytlavé tóny, které dokázal vyloudit z jakéhokoliv piana, jaké kdy měli. Někdy její hlas připomínal Billie Holliday zpívající v rádiu, jindy si zase jen tak pobrukovala a improvizovala, ať už Albertovy prsty vykouzlily na klávesách cokoliv. Dnes večer by dal všechny své peníze na účtu v bance za to, aby si její písně mohl zaznamenat, což bohužel nikdy neudělal.

A ona zemřela.

Odešla navždy ve věku pouhých osmadvaceti let. Albertovi bylo v té době třicet a už se nikdy znovu neoženil. Během posledních dvaceti let vystřídal různé dívky, ale žádná z nich nebyla ničím zvláštní nebo výjimečná. Od bílých žen se – navzdory nemalému úsilí, které dokázaly vyvinout některé hospodyňky, k nimž zavítal, aby jim naladil piano – vždy držel v uctivé vzdálenosti. Pokaždé se snažil návštěvu naplánovat tak, aby byl doma i manžel, a pracoval pečlivě a usilovně, aby zanechal dobrý dojem. To byl jediný způsob, jak v zemi bavlníkových plantáží přežít. Široko daleko v celém kraji tak všichni bílí boháči Alberta Norrise brali jako „slušného negra“.

Stejně jako se občas chodec zastaví uprostřed kroku, přestal Albert uprostřed taktu hrát a zaposlouchal se do pozvolna doznívajícího akordu. Trvalo to půl minuty. Věděl, že dítě může slyšet slábnoucí zvukové vlny ještě dalších třicet sekund. Sám to nejednou zažil, když jako chlapec seděl na podlaze vedle starého klavíru značky Baldwin, jenž patřil jeho matce. S věkem pak podobné schopnosti pomalu, ale jistě vymizí.

V podmanivém tichu uslyšel z pracovní tlučenou ránu. A o chvíli později ještě jednu. Poklop se uzavřel. Pooky Wilson – stejně jako před ním už tisíce černošských chlapců – vyklouzl ven do nevlídné noci plné nepřátel.

„Hodně štěstí, synku,“ zašeptal Albert.

Vypil dnes večer víc whisky než obvykle. Doufal, že tím otupí myšlenky na muže, kteří ho dnes odpoledne poctili svojí návštěvou. O přízraku jménem Velký John DeLillo, křižujícím rozpálené ulice, pak ani nemluvě. Okolní realita zkrátka na člověka někdy dopadne takovou silou, že ji dokonce ani hudba nedokáže potlačit. Téměř slyšel, jak Pookymu, jenž se právě snažil překonat vzdálenost mezi dvěma bloky a dostat se do domu vdovy Nicholasové, tluč srdce. Plný hořkosti se Albert zvedl ze stoličky u piana, lehce zavrával a namířil si to k výloze, kde si začal pohrávat s blyštivými bubny, čímž se pokoušel upoutat zraky všech případných přihlížejících. Po pár minutách se odpotácel do ložnice v zadní části obchodu. Ve vzduchu byla stále ještě cítit vůně té bílé ženy. Rozčílilo ho to.

„Kurvy by se měly držet sobě rovně,“ zabručel. „Pořád samý problémy.“

Poslední slova se už skoro vytratila v načechném polštáři.

Zvuk tříštícího se skla vytrhl Alberta z bezesného spánku. Instinktivně sáhl na noční stolek, kde obvykle míval svou dvaatřičtku. Dnes ji však zapomněl v kanceláři. Byl až v příliš podroušeném stavu, když mířil do postele. Kdosi zavadil o bicí soupravu a jeden z činelů zazvonil o zem.

Albert se překulil v posteli.

Vepředu v obchodě někdo byl. Krátkou temnou chodbu vedoucí k prodejní ploše probleskl kužel světla z baterky.

„Kdo je tam?“ zavolal Albert. „Pooky? To jsi ty?“

Hluk na okamžik utichl a vzápětí zase pokračoval. Tentokrát Albert za-

slechl tlumené hlasy. Vstal, a jakmile se vypořádal s vlnou závratí, pospíchal do kanceláře. Jeho pistole Charter Arms, ráže dvaatřicet, byla přesně tam, kde ji nechal. Popadl ji a opatrně se vydal chodbou směrem k prodejně. Slyšel nekonečně dlouhé bublání, jako by někdo vyléval herbicid z nejméně dvousetlitrového barelu. A pak ho do nosu udeřil pach benzínu.

Zachvátila ho panika a děsivé tušení. Chtěl se dát na útěk, ale na druhou stranu byl obchod vším, co měl. Ta budova mu říkala pane, což bylo v případě černocha v městečku Ferriday v Louisianě něco vskutku ojedinělého, neměl ji ale pojištěnou. Místo toho vrazil peníze do nového zboží – do elektrických kytar, po nichž od chvíle, co Beatles dobyli televizní obrazovky, toužili snad všichni bílí kluci. Albert se vrhl do prodejní místnosti. Zahlédl ve tmě dvě černé siluety a zastavil se. Muži, ze kterých zatím viděl jen obrysy, polévali benzínem piano ve výkladní skříni a kropili jím kytary visící na zdi.

„Co to děláte?“ vykřikl Albert. „Nechte toho. Co jste zač?“

Oni však dál vyprazdňovali kanystry s benzínem.

„Zavolám policii! Přisahám, že to udělám!“

Muži se rozesmáli. Albert přimhouřil oči a ve slabém světle, jež výlohou pronikalo dovnitř, spatřil jejich světlou kůži. Ve tmě napravo od sebe pak vycítil přítomnost další postavy. Zdála se být větší než normální člověk, skoro jako astronaut z Gemini s dýchacím přístrojem na zádech.

„Mám pistoli!“ zařval Albert. Styděl se přitom za to, jak ustrašeně to znělo. Kdyby teď vystřelil, záblesk z hlavě nebo odražená kulka by nejspíš odvedly stejnou práci jako škrtnutí zápalkou. „Prosím!“ žadonil. „Proč chcete zničit můj obchod? Co jsem vám kdy udělal, chlapi?“

Venku po ulici projela dodávka a ve světle jejích reflektorů Albert rozpoznal tváře dvou mužů ve výloze. Jedním byl Snake Knox, bratr Franka, člena Klanu, který Albertův obchod navštívil už odpoledne. Tím druhým pak Brody Royal. Třetí muž i nadále zůstával v přití. Bože... Tohle bylo vážné. Tohle byli muži, díky nimž původní Kukluxklan vypadal jako skupinka cirkusových klaunů. Albert vždy dělal vše proto, aby se s nimi nedostal do křížku. Neváhal sklonit hlavu a šoupat nohama, když bylo potřeba. Přehlížel flirtování jejich žen, podmazával ty správné lidi a nabízel jim dárky a službičky. Ale teď... teď chtěli připravit o život chlapce, který se ničím neprovinil. Maximálně tak tím, že byl mladý a naivní.

„Pane Brody, přece mě znáte,“ pronesl Albert s až absurdní uvážlivostí. „Prosím... Říkal jsem vám to už odpoledne, o vaší dceři nic nevím.“ I jemu samotnému zněla ta slova hloupě a nedůvěryhodně, pravda by však byla ještě horší: Pane Royale, vaše umíněná holčička by s tím černým klukem nejradši šoustala přímo před vašima očima – jen kdybyste ji nechal. „Prosím, pane Royale,“ hájil se dál. „Mám tady přece na opravu i vaše vlastní varhany.“

„Zavři hubu!“ vyštěkl muž stojící v přití. „Buď nám okamžitě vyklopíš, kde je ten mladej negr, nebo je po tobě. Vyber si.“

„Nevím!“ vykřikl Albert. „Přísahám! Vím ale, že určitě nechtěl nikomu ublížit.“

Brody Royal odhodil kanystr, který držel v ruce, a přistoupil k Albertovi. „Ani toulaví psi nemají v úmyslu nikomu ublížit. A přesto oplodní tvoji výstavní fenu, když se jim naskytne šance se k ní přiblížit.“

„Nic nám neřekne,“ řekl Snake Knox. „Skončíme to.“

„Měl jsem za to, že jsi obchodník, Norrisi,“ pokračoval Royal. Jeho oči přitom uprostřed bledé, kostnaté tváře doslova plály. „Teď ale vidím, že i z toho nejlepššího černocha se nakonec jednoho dne vyklube prachsprostý negr. Jdeme na to, hoši.“

Snake popadl stoličku od piana a prohodil ji skleněnou tabulí výkladní skříně. Se střepy, jež s cinkotem dopadly na ulici, jako by se rozplynuly i všechny Albertovy sny. Potom Snake dírou, kterou ve výloze stoličkou prorazil, vyskočil ven. Tam se k němu připojil další muž – téměř dvakrát větší než on. Brody Royal vylezl na verandu a seskočil na chodník. Instinkt Albertovi radil, aby je následoval. Než se však stačil pohnout, ta obrovská postava vystoupila ze stínu a upřela na něj svůj zrak plný nefalšované nenávisti. Nebyl to astronaut. Byl to Frank Knox. Na sobě měl azbestový oblek a na zádech jakýsi vak.

„Měl jsi mluvit,“ řekl. „Teď zažiješ větší horko než pěšáci v bitvě o Guadalcanal.“

Albert vyděšeně couvl. Ohromný proud plamene na něj mířil jako prst samotného Satana a Knoxovy oči hořely vzrušením.

Prodejní místnost pohltil oheň.

Zmatený a plný bolesti se Albert pomalu zvedl ze země a pak prakticky naslepo utíkal pryč z toho pekla, jež zuřilo v přední části prodejny. Když za neustálého máchání pažemi doběhl k zadním dveřím, uviděl, že oblečení, které měl na sobě, už nadobro shořelo. Jako jelen prchající před lesním požárem uháněl velkými skoky ke světlému místu na konci uličky. Byla tam čerpací stanice. Patřila sice bělochovi, nicméně s obsluhou se Albert dobře znal. Snad ho někdo vezme do nemocnice.

Zatímco se Albert dál řítit ulicí, na volné prostranství u jejího ústí najelo velké vozidlo a zatarasilo ho. Na jeho střeše se rozblikal majáček a červené světlo ozářilo okolní budovy. Potom se vedle něj vynořila mohutná silueta. Velký John DeLillo.

„Pomozte mi, pane Johne!“ řval Albert a hnál se směrem k zástupci. „Bože, vypálili mi obchod!“

A jak utíkal, všiml si, že jeho ruce jsou v jednom ohni.

2. KAPITOLA

O třináct dní později Natchez, Mississippi

„Kdyby nechali ty dva židy na pokoji a odpráskli jen toho negra,“ řekl Frank Knox, „byl by klid. Na světě by bylo o jednoho negra míň, a to by Newyorčanům – stejně jako nám – žíly fakt netrhlo. Ale smrt dvou židů, to je něco jiného. Kvůli tomu jsou schopní volat mariňáky.“

„To mluvíš o té věci v Neshoba County?“ zeptal se Glenn Morehouse, chlap jako hora, inteligencí však prudce zaostávající za svým bývalým seržantem.

„O čem jiném?“ odpověděl Frank a na rozpáleném grilu obrátil steak z aligátorího masa.

Sonny Thornfield si otevřel láhev dobře vychlazeného piva Jax a pohlédl na naběhlé žíly na Frankově krku. Objevení těl tří bojovníků za občanská práva na dně přehrady, k němuž došlo před několika dny, nadzvedlo Franka takovým způsobem jako nic jiného od fiaska v Zátoce sviní. Do jisté míry tak při tomhle výletě šlo o to uvolnit se a zbavit se stresu, který je pronásledoval od chvíle, co FBI ve Philadelphii našla ta těla. Po skončení páteční směny namontovali na své pick-upy obytné nástavby na kempování, vzali Frankův člun a Sonnyho podomácku vyrobený gril a vyrazili na písčitou pláž ležící jižně od továrny Triton Battery, v níž během týdne pracovali. Měli teď za sebou dlouhý slunečný víkend a všichni – s výjimkou dětí – už byli docela utahaní. Ženy posedávaly ve stínu topolů na skládacích židlích, ovívaly se a odháněly komáry. Kromě manželky Franka a Sonnyho tam byla i bábi Knoxová a Wilma Deenová, Glennova rozvedená sestra. Děti, které se zrovna neprojžděly ve člunu, dráždily dole u řeky toulavého psa.

Muži trávili víkend tím, že si procvičovali svoje destruktivní schopnosti na pařezech a rovněž i na starém chevroletu, do půlky zahrabaném v písku u vody. Frankův mladší bratr Snake u něj pořád ještě byl, šteloval něco pod přístrojovou deskou a koketoval s devatenáctiletou servírkou, kterou s sebou přivezl. Všichni muži uměli zacházet s dynamitem i s trhavinou známou jako Composition B, teď ale Frank přes seržanta, s nímž se seznámil v Port Folku, obstaral novinku zvanou C-4. Chtěli si na ní osvojit práci s kumula-

tivní náloží. Pokaždé, když z vrchu pařezu odpárali pomocí trhaviny dalších dvacet centimetrů dřeva, děti pištěly a výskaly a žadonily o ohňostroj.

Ani to však Franka nedokázalo uklidnit. Když předešlého dne jeli do města pro cigarety, využil telefon s předplacenou kartou a zavolal několika svým kámošům, aby zjistil, jak se k té záležitosti staví celostátní sdělovací prostředky. Vrátil se do auta s tím, že Cronkite v případě podobného „národního skandálu“ hubu rozhodně držet nebude a že i všechny plátky, které něco znamenají, po téhle kauze tvrdě jdou. Celý víkend měl Sonny pocit, že se Frank pomalu, ale jistě chystá k jistému zásadnímu rozhodnutí. A pokud ano... bude to znamenat změny pro ně pro všechny.

Dokonce i Morehouse znepokojoval ten vztek, jenž Frankovi prýštil ze všech pórů jako kyselý pot. Sonny oba muže sledoval s chladným odstupem. Během války nečinilo Morehouseovi zabíjení sebemenší problém. V civilu ale tenhle obr, kromě toho že nabral čtyřicet kilo tuku, taky pěkně vyměkl. Stál tam s palci zaháknutými za kšandy u montérek a byl plně zaujat žvýkáním stébla trávy. Naproti tomu Frank Knox měl pořád ještě břicho jako valchu – pevné a vyrýsované svaly. A oči, jež nikdy nevypadaly spokojeněji než při pohledu do mířidel kulometu ráže třicet.

Sonny se nijak nesnažil dostat z Franka víc informací. Ať už má přijít cokoli, přijde to v pravý čas. Ve stínu Morehouseova velkého těla, které ho chránilo před oslnivým zapadajícím sluncem, popíjel pivo a pozoroval přitom Frankova dospívajícího syna, jak v otcově nadupaném člunu brázdí červenohnědou vodu v řece a za zádí mu tryskají gejzíry připomínající kohoutí ocasní péra.

„Oblast Neshoba County je doslova prolezlá novináři,“ poznamenal Frank, zatímco potíral aligátorí maso svou speciální omáčkou. „Kruci, celá země je na nohou. A bude to ještě horší.“

Sonny vytáhl z kapsy košile pomačkanou camelku a zapálil si ji. „Slyšel jsem, že při hledání těch těl pomáhali i potápěči od námořnictva. Myslíš, že je to pravda?“

„Zasraný mariňáci,“ zamumlal Frank a natáhl ruku, aby přidal na hlasitosti tranzistoráku od General Electric. Éterem se právě nesla píseň Martyho Robbinse *The Girl from Spanish Town*. Kdykoliv Frank spatřil japonské rádio, mrštil jím o nejbližší zeď a nikdo proti tomu nikdy nic nenamítal. „Ale není to pravda. Ta těla rozhodně žádný potápěč od námořnictva nenašel.“

„A kdo je teda našel?“ zeptal se Morehouse.

„Nejde o to kdo, Mountaine. Ale jak.“

Morehouse se očividně stále nechytal, Sonny však hloubavě přimhouřil oči. „Naznačuje, že na Severu jsou stejný krysy a podrazáci jako tady na Jihu.“

Frank přikývl. „Federální informátoři. Tak je nazývají. Ve skutečnosti jsou to ale obyčejní prodejní Jidáši. Bez jejich pomoci by federálové ta těla nikdy nenašli.“

„Vypsali prý odměnu pětadvacet tisíc dolarů,“ pronesl Morehouse ohro-

meným hlasem. „To je dost peněz. Za to by se dal pořídit dům i nákladřák. A ještě by zbylo na loď.“

Frank ho probodl pohledem. „Chceš říct, že bys za pětadvacet litrů zaprodal svoje předky, Glenne?“

Morehouse vyděšeně vytréštil oči a do tváří se mu nahrnula krev. „Sakra, to ne! Přece mě znáš, Franku.“

„Moje žena mi dnes ráno vyprávěla něco dost divného,“ začal zamyšleně Sonny. „Její sestra, která žije v Kemper County, se doslechla, že se po Neshoba County potuluje nějaký italský parchant a zastrašuje lidi. Slyšela, že zmlátil jednoho člena Klanu, stáhl mu spodky, strčil pistoli do prdele a zeptal se ho, kde chce být pohřben. Říkala, že ostatní hoši z Klanu se domnívají, že ho poslala mafie.“

„Kdy přesně ti to vyprávěla?“ zajímal se Frank.

„Dneska ráno, v karavanu. Mluvila se sestrou v pátek. Těsně předtím, než jsme vyrazili.“

Zatímco Frank zvažoval, zda by na té fámě mohlo něco být, začal George Jones zpívat *The Race Is On*.

„Je to kravina,“ usoudil po dlouhém rozmyšlení Frank. „Ne že by federálové nebyli s mafiány jedna ruka. To se nakonec potvrdilo už během kubánské krize. Dobrá polovina zbraní v našich výcvikových táborech pocházela v jednašedesátém od lidí Carlose Marcella. A jeho kontakty v Havaně nám poskytly spoustu tajných informací, které byly nezbytné pro zahájení invaze. Hoover o tom všem věděl. Tábory na jižní Floridě sice měla pod taktovkou CIA, nicméně na celou řadu agentů FBI jsem tam taky narazil. J. Edgar by ale na takovou věc určitě nevyužil nějakého Taliána. Kdyby opravdu toužil po tom vrazit do nějaké kukluxklanské prdele zbraň, má na to agenty, kteří to pro něj udělají. Úřad teď naverboval pár dost tvrdých hochů. Něco jako jsme my.“

„Jo,“ ozval se Morehouse. „FBI získala kluky z Jihu.“

Frank se hořce zasmál. „Myslíš, že se mezi Yankeei nenajde žádný drsňák? Zapomněl jsi na toho Ira z Guadalcanalu? McClaren se jmenoval. Zabil víc Japonců, než jsem kdy dokázal zneškodnit já, a byl přitom z Bostonu stejně jako Kennedyové. Válčení po boku tohohle šíleného bastarda mi názorně ukázalo, jak asi došlo k porážce u Gettysburgu.“

Sonny sledoval Franka jako vyšetřovatel, který netrpělivě čeká, až vyslychanému rupnou nervy. Bylo mu jasné, že jeho bývalý seržant má něco na srdci. Spíš by však zamrzlo peklo, než by Frank Knox odhalil svoji skrytou kartu. Přesto se Sonny, zmítaný zvědavostí, usilovně snažil zjistit co možná nejvíce. „No tak, šéfe. Víím, že tu záležitost v Neshoba County určitě nenecháš bez odpovědi.“

Frankovy oči hrozivě zaplály. Jako obrovská hořící skládka pneumatik, jež by nevyhasla snad ani za patnáct let. „To je pravda, Sonny. Dnes je významný den. Den, na který nikdy nezapomenete.“

„Jak to?“ zeptal se Morehouse.

„Protože dneska opouštíme Klan.“

Glenn zalapal po dechu a Sonny se zakuckal kouřem v plicích.

„Nevím, proč vás to překvapuje,“ pokračoval Frank. „Současný Klan je zhruba stejně tak nebezpečný jako spolek zahrádkářů. Všechny jeho větve jsou prolezlé informátory. Je úplně k ničemu. Nebo ještě hůř.“

Morehouse vypadal jako skautík, jemuž otec právě oznámil, že se vzdává amerického občanství. „Ale... ale...“ koktal.

„Ale nic,“ vyštěkl Frank. „Prostě se trháme. A hotovo.“

„Nemůžeme odejít,“ namítl Sonny. „To přece dobře víš. Jakmile jednou do Klanu vstoupíš, už není cesty zpět.“

Frank se zasmál. „Nebudeme nikomu vykládat, že končíme. Budeme dál pokračovat v těch šaškárnách, nosit stupidní bílá roucha a masky, uctívat Draky a Čaroděje a všechny další podobné halloweenské nesmysly. To však bude jen zástěrka. Chápete? Dávám dohromady speciální jednotku. Akční tým. Zásahové komando.“

„Naše vlastní zásahové komando,“ zopakoval Morehouse a doslova si při tom vychutnával každou slabiku.

„To zní dobře,“ řekl Sonny. „Skrývat tvář se mi tak jako tak nikdy nelíbilo. Když chci podpořit něco, co považuju za správné, tak to udělám otevřeně. To byl ostatně hlavní důvod, proč se táta nikdy nepřidal ke Klanu. Se všemi těmi hábity a rituály mu připadal stejně směšný jako papež a jeho kardinálové. Někdy to fakt vypadá spíš jako ubohá fraška.“

„Je to fraška,“ přikývl Frank. „Ne však pro nás. FBI právě teď v hotelu Holiday Inn pořádá párty na oslavu vítězství. My ale těm šmejdům už zavřeme hubu. A Hooverovi taky, pokud bude dál skákat podle toho, jak Bobby Kennedy zapíská.“

„Ta nula z Harvardu,“ zamumlal Morehouse. „Katolická nula z Harvardu.“

„O peníze ani další podobné nesmysly se starat nemusíme,“ pokračoval Frank. „Celý projekt zafinancuje Brody Royal.“

Sonny překvapeně zahvízdal. „Jak jsi to dokázal?“

„Brodymu se líbilo, jak jsme vyřídili tu věc s Norrisem a že jsme nedopustili, aby ten mladej Wilson utekl. Sakra, znám Brodyho už z doby, co jsem cvičil kádry v Morgan City. To on zaplatil tu C-4, se kterou jsme si celý víkend hráli.“

„No to mě teda podrž,“ žasnul Morehouse.

„Jediné, co od nás za to na oplátku Brody očekává, je sem tam nějaká ta laskavost, když bude potřeba,“ dodal Frank.

Takže Royalovi se líbilo, jak jsme vyřídili tu záležitost s Norrisem, pomyslel si Sonny a vzpomněl si přitom na Alberta plápolajícího tmou – úplně jako ten chlápek z komiksu Fantastická čtyřka. A jak jsme nedopustili, aby ten mladej Wilson utekl. Během války na tichomořských ostrovech byl Sonny svědkem nepředstavitelné brutality a otřesných zvěrstev – na jedné i na

druhé straně. Ještě nikdy však neviděl nic takového, jako když Snake Knox ukončil život Pookyho Wilsona.

„Dovedu si představit, jaký druh laskavostí asi tak Brody bude potřebovat,“ zabručel Sonny.

„Nic, s čím bychom si neporadili,“ odpověděl Frank a důkladně namočil mašlovačku v misce s ostrou omáčkou. „Teď mě poslouchejte. Náš tým by neměl být nijak početný. Pět až šest mužů bude pro začátek bohatě stačit. Jen zdravé jádro. Chlapi, se kterými jsme vyrůstali.“

„To dává smysl,“ uvažoval Sonny. „Ovšem co třeba Jared Leach? Je sice ze Shreveportu, ale je na něj spoleh. Byl mariňák. Co udělat výjimku pro veterány, Franku? Možná: Vstup povolen pouze veteránům.“

„Veteránům, kteří prošli bojem,“ doplnil ho zamyšleně Frank. „Chlapům, kteří něco vědí o zabíjení.“

„O zabíjení zblízka,“ souhlasil Sonny. „Jared je pevný jako skála. Působil v Evropě, ale nejednu sračku už taky zažil. Bitvu o výběžek, například.“

„Dáme mu šanci to dokázat.“

Sonny, plný odhodlání a vzrušení, přikývl. „Koho dalšího chceš oslovit?“

„To se včas dozvíš. Nebud' netrpělivý. Budeme postupovat systematicky. Jako při likvidaci kulometného hnízda. Proč pálit naslepo jako ten zkurvenej Audie Murphy? Je lepší se k nepřítelům přiblížit pěkně ze strany a pak je zasypat střelami a granáty. Nastav ruku, Sonny.“

Sonny opatrně natáhl ruku – napůl očekával, že mu ji Frank rozřízne, aby mohl složit krevní přísahu, nebo že mu na ni vypálí nějaký tajný symbol. Místo toho mu však Frank vtiskl do dlaně cosi těžkého a chladného. Sonny spatřil lesknoucí se kousek zlata.

„Cože?“ zeptal se, když ho rozpoznal. „Dvacetidolarová zlatá mince?“

„Ano,“ odpověděl Frank. „Dvojité orel.“

Sonny uznale hvízdal. „Toho jsem naposledy viděl u svého dědy.“

„Podívej se, v jakém roce byla ta mince vyražena.“

Přimhouřil oči. „Devatenáct set dvacet osm?“

„Napadá tě něco mimořádného, co se v tom roce událo?“

„Velké záplavy?“ snažil se uhodnout Morehouse, zatímco pošilhával po blyštícím se zlaťáku.

Frank si pohrdavě odfrkl. „Záplavy byly ve dvacátém sedmém, vrtáku.“

„V osmadvacátém jsem se narodil,“ řekl Sonny, který na rozdíl od Morehouse pochopil, kam Frank míří.

Frank přikývl. „Odteď to bude tvoje psí známka. Každý v našem uskupení bude jednu mít. Žádná roucha, žádné masky ani jiné nesmysly – jen zlatá mince. Tvoje zlatá mince.“ Pak sáhl do kapsy, vytáhl další exemplář Dvojitého orla a podal ho Morehouseovi.

Obr Morehouse po něm lačně chňapl, zvedl ho proti slunci a prohlížel si ho jako dítě, když zkoumá vzácnou skleněnou kuličku. „Devatenáct set dvacet sedm,“ potvrdil s úsměvem. „Krucí, to je ale paráda.“

„Jestli se nepletu, tak se už nějakou dobu nerazí, ne?“ zajímal se Sonny.
„Od roku devatenáct set třicet tři,“ opáčil Frank.
„Což znamená, že se k nám nedostane nikdo mladší než... Bucky Garrett?“

„Správně. Kromě mého mladšího bratra. Snake se sice nenarodil před rokem třicet čtyři, ale někoho podobně šíleného budeme potřebovat. Někdy je právě šílenec přesně to, co situace vyžaduje.“

Frankův mladší bratr Snake v sedmnácti dobrovolně narukoval do Koreje. Lhal o svém věku, aby mohl začít předčasně sloužit v armádě. Po většinu války byl v samém ohnisku bojů a hodně se toho naučil. Takže ať už v tuhle chvíli chystal dole u chevroletu cokoliv, bylo Sonnymu jasné, že chce zase předvést něco ze svého umění.

„Co máme na seznamu jako první?“ zeptal se Morehouse.

„Vím, co tam zaručeně nemáme,“ zabručel Sonny. „Zbytečně tlachat a potom odtáhnout domů jako banda ožralých kriplů.“

„Tak to každopádně,“ potvrdil Frank hlasem připomínajícím prskající drát pod proudem.

„Někoho odděláme?“ odhadoval Sonny.

Frank přikývl.

„Koho?“ ptal se dál Morehouse. „Co třeba toho nafoukanýho negra od Armstronga? Toho George Metcalfea. Sonny říkal, že se prý co nevidět stane předsedou natchezské pobočky NAACP*.“

Frank zavrtěl hlavou. „Nebudeme ztrácet čas zabíjením údržbářů a dělníků z fabriky na pneumatiky. To přenecháme těm kašparům v bílých kápích. Pokud teda k tomu vůbec najdou odvahu.“

„Tak koho?“ naléhal Sonny, zatímco se snažil uvažovat jako Frank. A vtom mu to docvaklo. „Kristova noho, ty máš v plánu oddělat nějaké bělochy, že ano?“

„Možná,“ připustil Frank a zajiskřilo mu v očích.

„Cože?“ nechápal Morehouse.

„Práskače,“ vysvětloval Sonny. „Třeba Jerryho Dugana od nás z továrny.“

Frank se pousmál nad Sonnyho dedukcí a pak znovu zakroutil hlavou. „Jednou možná Jerryho odpráskneme, ale teď ještě ne. Potřebuju, aby dál neúnavně krmil federály kecama o našich bílých rytířích. Chceme, aby si Hooverovi hoši mysleli, že mají všechno pod kontrolou.“

„Tak koho teda chceš oddělat?“ zajímal se Sonny, nyní už očividně vyvedený z míry.

Frank popadl dvě velké dřevěné obracečky a sundal z grilu aligátoří steak. Svíčkovou z laně, kterou včera v noci načerno ulovili v lesích patřících společnosti International Paper, na rozpáleném železném roštu ještě nechal.

* Pozn. překl.: *National Association for the Advancement of Colored People*, zkráceně NAACP, Národní asociace pro podporu barevných lidí.

Potom vytáhl z chladničky další pivo, vyprázdnil naráz půl plechovky a zabíjäckýma očima upřeně pohlédl na svoje kumpány.

„Kdybych vás hodil do jámy se třemi chřestýši a dal vám mačetu, co byste dělali?“

„Nasral bych si do kalhot!“ vykřikl Morehouse. „A vyskočil z díry ven.“

„Nemůžeš se dostat ven, Mountaine. Jsi v té jámě uvězněný. Tak jak by ses zachoval? Začal by ses mačetou ohánět hlava nehlava kolem sebe a sekat do všeho, co se jen pohne?“

„Ne,“ řekl Sonny a snažil se do té situace vžít. „To je způsob, jak se nechat uštknout.“

„Dobře, desátníku. Takže co uděláš?“

Sonny se zamyslel. „Budu klidně stát a vyčkávat... A jakmile nadejde správná chvíle, useknu jim hlavy. Nejdřív tomu, který bude nejbliž.“

Frank se usmál. „Výborně.“

„Co to sakra jako má znamenat?“ dožadoval se vysvětlení Morehouse.

„Je třeba zabít lídry,“ přemýšlel nahlas Sonny. „Odstranit ty, kteří něco znamenají. Tělo bez hlavy nepřežije.“

„Operace dekapitace,“ pronesl Frank s ďábelským úšklebkem na tváři.

„Jaké lídry?“ nechápal stále Morehouse. „Nějaké afroamerické radikály nebo co?“

„To si nemyslím,“ odvětil Sonny a v hrudi se mu v tu chvíli usídlil divný pocit.

Frank vzal do ruky dlouhou grilovací vidličku a napsal do písku u jejich nohou tři písmena: KKK.

„Co to zase je, do hajzlu?“ vyzvídál Morehouse. „Říkals přece, že dáme Klanu vale.“

Frank písmena smáznul botou a pak je znovu vykreslil – tentokrát jako vrcholy rovnostranného trojúhelníku.

„Pořád tomu nerozumím,“ řekl Sonny.

Frank se usmál, sáhl do zadní kapsy a rozložil stránku vytrženou z časopisu. Pravou horní čtvrtinu vyplňovala fotografie. Byl na ní ministr spravedlnosti Robert Kennedy a vedle něj stál Martin Luther King. Po Kennedyho levici se tyčil Lyndon Johnson a napravo od Kinga stál nějaký postarší černochoz, jehož Sonny neznal. Bobby Kennedy se na snímku usmíval, naproti tomu King vypadal neklidně a ustaraně. Hlavy Kinga a Kennedyho někdo zakroužkoval červenou pastelkou. Podle popisku byla fotografie pořízena v Růžové zahradě u Bílého domu.

Morehouse se Franka na něco zeptal, Sonny to však kvůli intenzivnímu tepání v uších neslyšel. I bez vyptávání věděl, co ty červené kroužky znamenají. Zvažoval jen, kdo je asi nakreslil.

„Co myslíš, Sonny?“ zeptal se Frank tiše.

Sonny polkl a pokoušel se zformulovat odpověď. Frank Knox nebyl žádný pošetilý vidlák s přehnanou fantazií. Přestože se většinu z toho, co

znal, naučil sám, byl to geniální taktik. Úspěšně velel útokům na japonské pozice, které důstojníci námořnictva považovali za nedobytné, za což byl oceněn hned několika medailemi. Za pomoci Sonnyho a Glenna dokázal uskutečnit vysoce výnosný obchod s japonskými trofejními lebkami – a to přímo pod nosem vojenské policie. Takže jestli Frank uvažoval o zabití Martina Luthera Kinga a Roberta Kennedyho, byli ti muži opravdu ve smrtelném nebezpečí.

Zatímco Morehouse cosi zmateně breptal, vzal Frank dlouhou vidličku a před každé K vyryl do písku další písmena. JFK. MLK. RFK. Potom přes JFK nakreslil křížek, zvedl oči a řekl: „Jeden je vyřízenej. Zbývají dva.“

Sonny si odkašlal. „Jak chceš tyhle chlapíky dostat? Vydáme se do Atlanty a do Washingtonu?“

Frank se klidně pousmál. „To nebude potřeba. Uděláme to stejně jako japonští ostřelovači, kterým jsme museli čelit na ostrovech. Přemýšlej o tom. Jejich první výstřely nikdy nezabíjely. Vždycky jimi někoho zranili a nechali ho tam ležet a řvát bolestí, dokud se někdo nerozhodl, že ho zachrání. A potom ostřelovač toho chudáka odpráskl. A tak se to opakovalo až do chvíle, kdy se nám konečně podařilo zaměřit jeho pozici a zlikvidovat ho dělostřeleckou palbou.“

Sonny okamžitě pochopil důvtip a eleganci Frankova záměru a stejně tak i jeho reálnou šanci na úspěch. Naproti tomu Morehouse byl i nadále úplně mimo.

Frank se na tápajícího hromotluka shovívavě podíval, jako by to bylo malé natvrdlé děcko, a řekl: „Představ si, že je rok 1936, Glenne. A máš v plánu zavraždit Hitlera. Nebudeš se pokoušet zabít ho v jeho bunkru, že ne? Budeš ho chtít vylákat ven.“

„Jo. Ale jak?“

Frank si otráveně povzdechl. „Nevím... Třeba srazíš autem Maxe Schmelinga. Schmeling právě zdolal Joea Louise, ke všemu na americké půdě. Je tedy jasné, že mu Goebbels uspořádá státní pohřeb. A na tom se Hitler bude muset ukázat, že? Takže si tam na něj s pořádnou puškou v ruce prostě už jenom počkáš.“

„Bezva,“ konstatoval Sonny, když se v Glennových očích konečně objevil náznak porozumění. „Přilákáme naše muže sem k nám. Ale kdo bude naším Maxem Schmelingem?“

Frank zamlaskal. „Dělám na tom. Koneckonců nijak to nechvátá. V Mississippi to bude příštích pár let vřít a garantuju vám, že King i Kennedy do toho začnou co nevidět strkat rypáky.“

„Stejně jako JFK do záležitostí v Oxfordu ve dvašedesátém,“ dodal Sonny.

„Prdlajs, i tehdy to byl hlavně Bobby.“

„A Brody Royal s touhle akcí souhlasí?“

Frank si odfrkl. „Brody se stará o peníze. Jedno ti ale můžu říct: Brody má v mnoha ohledech co do činění s Carlosem Marcellem. A nikdo nenávidí

Bobbyho Kennedyho víc než právě Carlos. Dokonce ani Hoffa. Před třemi lety přiměl Kennedy agenty CIA, aby Carlose unesli a s padákem na zádech vyhodili nad Guatemalou z C-130. „Neoficiální deportace.“ Svědčí to o jeho hlouposti. Nejméně z poloviny to přispělo ke smrti Johna Kennedyho. Hoši ze CIA měli Carlose vykopnout ven bez padáku, protože tenhle sicilský bastard nikomu nic neodpouští. A nikdy nezapomíná.“

Sonny si uvědomil, že jeho starý přítel Frank nejspíš prozradil víc, než měl v úmyslu, a odvrátil zrak. Frank přes rok strávil poblíž Morgan City a připravoval Kubánce na invazi v Zátocě sviní, přičemž se seznámil s řadou pochybných existencí. Sonny ho tam párkrát navštívil a rovněž i on sám učil Kubánce zacházet s minomety a nejrůznějšími ručními zbraněmi, od polo-vojenských týpků ze CIA, kteří tábor spravovali, ho však Frank vždy držel stranou. Přesto Sonny nabyl dojmu, že Frank ví o atentátu na Johna Kennedyho víc než kterýkoliv kongresman z Warrenovy komise.

Sonny se znovu obrátil ke svému dávnému kamarádovi a zachytil jeho významný pohled. V tu chvíli si uvědomil, že Frank Knox nejenže o podobných operacích věděl, ale měl s nimi i bohaté osobní zkušenosti.

„Napadá tě někdo, Sonny?“ zeptal se Frank. „Nějaký vhodný místní cíl?“

Sonnymu zalichotilo, že se Frank zajímá o jeho názor, a vážně se zamyslel. „Budeme potřebovat někoho, s kým se King nebo Kennedy osobně znají. Reverend King určitě zná Charlese Everse. Byl na pohřbu Medgara Everse v Jacksonu. A Bobby Kennedy se zúčastnil vzpomínkové bohoslužby za Medgara v Arlingtonu. Viděl jsem to v televizi.“

„Charles Evers je kuplíř a pašerák,“ namítl Frank. „Na Filipínách obstarával vojákům kurvy. Fakt si myslíš, že by King nebo Kennedy dorazili na pohřeb obyčejného pasáka?“

„Možná ano,“ zvažoval nahlas Sonny. „Charles se netají tím, že chce v boji za občanská práva pokračovat tam, kde jeho bratr skončil. Přestože ho stará garda zrovna nechtěla, je teď novým tajemníkem NAACP pro práci v terénu. A vzhledem k tomu, že mu je situace v ulicích mnohem bližší, než kdy byla jeho bratrovi, mohl by ve finále opravdu udělat slušný kus práce.“

Frank pomalu přikývl. „Dobře tedy, zaměřím se na něj. Někdo další?“

„Pak je tady George Metcalfe, o němž mluvil Glenn. O toho se ale zajímá regulérní místní Klan. Čekal bych, že i Albert Norris přitáhne trochu víc pozornosti. Alberta měl přece každý rád.“

„Ne, když teď v Neshoba County zmizeli ti dva židi,“ opáčil Frank. „Majitel obchodu s hudbou z Ferriday v Louisianě nemá v porovnání s bílými mučedníky z New Yorku žádnou cenu.“ Sundal vidličkou z grilu svíčkovou a hodil ji na talíř. „Netrap se tím. Čas je na naší straně. Až přijde ta správná chvíle, budeme vědět, kterého beránka obětovat.“ Ukázal dolů k řece na písčinu. „Koukni na Snakea! Kření se jak idiot!“

Snake Knox spolu s opilou mladou servírkou, již držel pod paží jako nějakého zajatce, mašíroval směrem k nim. V levé ruce svíral vysílačku

s lesknoucí se stříbrnou anténou. Sonny zaměřil svůj pohled kousek za něj. Vypadalo to, jako kdyby za volantem chevroletu někdo nehybně seděl.

„Kdo to je v tom autě?“ zeptal se znepokojeně Sonny. Obával se, co asi tak Snake zase má v úmyslu.

„Jenom stará figurína. Dostal jsem ji od jednoho chlápka z továrny na pneumatiky,“ uklidnil ho Snake, který mezitím už dorazil k nim a postavil se vedle grilu. „Je libo pořádnou show, kluci?“

„Jasně, že jo,“ přitakal Frank, dopil pivo a botou smazal svoji kresbu v písku.

Snake se otočil k ženám, jež seděly daleko vzadu pod korunami stromů. Žádná z nich – včetně jeho matky – ho od pátku ani nepozdravila. Všechny se totiž přátelily s jeho bývalou ženou. Snake na ně přesto zamával a zahulákal: „Nespouštějte oči z toho chevroletu, dámy!“ Potom se obrátil k dětem na břehu řeky a zařval na ně, ať se od auta vzdálí aspoň o třicet metrů. Když si Sonnyho manželka uvědomila, co asi bude následovat, vyskočila a rozeběhla se směrem k dětem. Snake však už zvedl vysílačku a stiskl tlačítko.

Vnitřek vozu na milióntinu sekundy ozářil oslepující žlutý záblesk a vypálil Sonnymu v zorném poli stopu v podobě bílého oválu. Děti nadšeně zajásaly a utíkaly k autu. A hned za nimi Frank se Snakem. Zpod topolů se ozval pronikavý ženský řev. Když se Sonny otočil, uviděl Glennovu sestru Wilmu, jak tam stojí v bikinách a hrozí pěstí do vzduchu. Ostatním ženám byl rozruch u vody zjevně naprosto lhostejný. Pak i Sonny zamířil poklusem dolů k hloučku lidí a Morehouse se ho s hlasitým funěním snažil následovat.

Štiplavý zápach silné výbušniny Sonnymu připomněl válečné vřavy, chevrolet ale vypadal prakticky nedotčený. Figurína dál seděla volantem, jenom přepadla dopředu – jako opilec, který zaparkoval na příjezdové cestě a ztratil vědomí. Potom Snake prudkým trhnutím otevřel skřípající dveře a Sonny spatřil výsledek jeho práce.

V místě pasu bylo tělo figuríny hladce přeříznuté. Ať už Snake nacpal pod přístrojovou desku cokoli, rozpůlilo to figurínu čistě jako gilotina. Sonny znal hodně lidí, kteří přežili výbuch běžné nálože nastražené v autě, tohle poranění by ale nikdo určitě přežít nemohl.

Frank obdivně zahvízdal a Snake zavrnl blahem jako kotě. Sonnyho manželka dala Snakeovi jasně najevo, co si myslí o předvádění podobných kousků před dětmi, Sonny ji však ignoroval, takže jí nezbylo nic jiného, než zase nasupeně odkráčet pryč. Děti doufaly, že uvidí větší zkázu, a rychle ztratily zájem. Žadonily o další rachejtle, jež vyplácaly už v pátek večer, ale Frank jim vynadal a rozehnal je.

Zatímco Snake posuzoval škody, které bomba napáchala, Sonny neskrývaně zíral na servírku. Jeho vysněné krásce – černošské zdravotní sestře, jež pracovala u Toma Cage, doktora v Tritton Battery – nesahala ani po kotníky. Viola Turnerová byla ta nejpůsobnější žena, jakou kdy spatřil. Dokonce i sám Frank utrousil na její adresu v posledních měsících několik pochval-

ných poznámek. A protože stejně jako jeho otci, který byl kazatelem, ani Frankovi barva kůže nikdy nezabránila v tom, aby se vrhl na jakoukoliv ženu, na niž dostal chuť, sevřela se Sonnymu hrud' vztekem a žárlivostí pokaždé, když se Frank o Viole zmínil. Vzpomněl si, jak si v ordinaci doktora Cage stoupl na váhu, podíval se dolů a uviděl dvě dokonale tvarovaná, kávově zbarvená nadra, jež se ztrácela v bílé uniformě...

„Potřebuješ nějakou vazelínu?“ zašeptal mu do ucha Frank.

„Nesahej na mě!“ vyštěkl Sonny, odstrčil ho od sebe a zapudil myšlenky na Violiny bezchybné křivky.

Frank se rozesmál. Byl to drsný a nepotlačovaný smích ďábla, který dokáže odhalit i tu nejskrytější lidskou slabinu.

Když se skupinka přihlížejících vzdálila od auta, Snake řekl: „Mohl bych tu nálož napojit na startér, blinkr nebo třeba i rádio. Ta látka je tak stabilní, že ji neodpálí ani vystřelená kulka.“

Frank plácl servírku přes zadek a zahlaholil: „Vyběhni nahoru a dej si pivo, zlato. Za minutku budeme u tebe.“

Nečekaný Frankův dotek jí vehnal ruměnec do tváří, nicméně očividně jí to nevadilo. Snakeovi sice ano, ale pokud šlo o jeho bratra, nedovolil si ani ceknout. Snake Knox byl možná blázen, ne však hlupák.

„Něco takového chceš použít na odstranění Kinga a Kennedyho?“ zeptal se pochybovačně Sonny.

Frank zakroutil hlavou. „Ne. Na to mají příliš dobrou ochranu. V případě velkých zvířat, jako jsou ti dva, připadá v úvahu jediný způsob. Tým ostřelovačů. Nebo spíš raději několik týmů.“

Sonny s úlevou přikývl. Frank i Snake byli elitní střelci a Snake dokonce v Koreji opravdu působil i jako ostřelovač.

Frank se protáhl a s viditelným potěšením si prokřupal záda. „Když to vezmu kolem a kolem, byl to parádní víkend. Takže teď si ještě vychutnáme aligátora, spakujeme všechno to harampádí a můžeme vyrazit zpátky k domovu.“

Snake se opatrně podíval na Sonnyho a Morehouse. „Už jste dostali svoje nové psí známky, kluci?“

Sonny sáhl do kapsy a vytáhl třpytícího se zlatého Dvojitého orla. Morehouse udělal totéž. Snake zamrkal, rozepnul několik knoflíků nahoře na košili a odhalil ne zlaťák, ale nablýskanou padesáticentovou minci s portrétem Johna Fitzgeralda Kennedyho z roku 1964. Středem mince, přímo přes hlavu Kennedyho, někdo prostřelil díru. Další díra, vedoucí pro změnu nad hlavou JFK, pak sloužila k protažení kožené šňůrky.

„Moje samozřejmě nebyla vyražená v roce, kdy jsem se narodil,“ řekl Snake. „Moje je symbolická.“ Spiklenecky se zasmál. „Už brzy se vše obrátí k lepšímu. Koneckonců je nejvyšší čas. Tahle země se řítí do záhuby.“

Sonny se přinutil k úsměvu a snažil se vypadat svolně a ochotně, uvnitř ho však šířily pochybnosti, zda Frankovy plány – s ohledem na sílící hnutí za občanská práva a zapojení FBI – přece jen nejsou až přespříliš smělé.

Snake dloubl Sonnyho do hrudi. „Tak co, Sonny? Seš připravenej zahrabat Roberta Kennedyho vedle jeho bráchy?“

Sonny potlačil nutkání prorazit Snakeovi ušní bubínek a odpověděl: „Pokud je Frank toho názoru, že bychom to měli udělat, tak ano. Jdu to toho.“

Snake na něj rezervovaně pohlédl. „A reverend King?“

„Na toho se už vysloveně těším.“

Snake kývl a jeho oči se podivně zaleskly. „Já taky. Černé huby nemají na kazatelně co dělat. Všechny, které jsem kdy poznal, měly jednu ruku v košíku s dary a druhou pod sukní nějaké mladé kosti.“

Přesně jako tvůj táta, pomyslel si v duchu Sonny. Protože ale Snakeův otec byl zároveň i otcem Franka, jen se povinně zasmál a sledoval Frankova syna, jenž právě jako nějaký filmový kaskadér najížděl člunem na písčinu. Frank junior před pár měsíci narukoval do armády a už zanedlouho měl odplout. Ještě sice neměl konkrétní rozkazy, říkal však Frankovi, že se teď hodně mluví o místě kdesi na druhém konci světa, které se nazývá Vietnam. Spojené státy by tam prý měly převzít otěže od Francouzů, jimž asijsí komouši nakopali zadky – stejně jako Němci v roce 1940. Sonny věděl houby o Vietnamu, nicméně věděl naprosto přesně, co to znamená bojovat v dalekých končinách proti rákosníkům. Jako povyražení by to rozhodně nikomu nedoporučoval. Frank si s tím ale podle všeho příliš velké starosti nedělal, takže se i Sonny rozhodl vypustit obavy o chlapce z hlavy.

Kromě toho se zdálo, že v nadcházejících letech bude pořádně horko i doma v Mississippi. Sonny si vzpomněl na noc, kdy se dozvěděl, že Medgara Everse zastřelili na příjezdové cestě k jeho domu, a potom i na okamžik o pět měsíců později, kdy se mu doneslo, že Johnu Kennedymu někdo v Dallasu vystřelil mozek z hlavy. Ani jednoho z mužů neměl Sonny zrovna v oblibě, přesto v něm jejich násilná smrt zanechala podivný pocit prázdnoty. Jako by Bůh najednou rezignoval na všechna pravidla, jimiž doposud usměrňoval dění ve vesmíru, a ponechal lidstvo jeho vlastnímu osudu. Ať si v tom plave, jak umí. A ať třeba klesne až na samé dno. Představa, že už brzo se nejspíš bude on sám na obdobných vraždách osobně podílet, ho děsila a pouze důvěra, kterou měl ve Franka, mu pomáhala ten strach potlačit.

„Víš, co nám tady ještě chybí?“ zeptal se Frank nenučeně.

„Půl tuctu šlapek?“ nadnesl Sonny a doufal, že se mu tím podaří zakrýt svou úzkost.

Frank se zakřenil. „Ne. Potřebovali bychom tu Normana Rockwella, aby zachytil tuhle scénu na plátno pro příští generace. A pak bychom ji hodili na obálku Saturday Evening Postu. Sakra, tohle je Amerika! Skutečná Amerika. Tady se rodí historie.“

Snake obrátil oči v sloup, Sonny a Morehouse však ani necekli. Jeden u podobných věcí nikdy nevěděl, jestli Frank žertuje, nebo ne, a něco se domnívat či předpokládat se obvykle nevyplácelo.

„Pustíme se do toho aligátora,“ řekl Frank, otočil se a vyrazil do kopce. Jeho mohutná ramena přitom zabírala jako dobře promazaný stroj.

„On to myslí vážně, že chce zabít Kinga a Kennedyho, že ano?“ zeptal se Sonny Snakea, jenž kráčel po jeho boku.

Snake se zájmem pohlédl na Sonnyho. „Proč by ne? Jejich bráchové a kamarádi přece taky zemřeli kulkou. Takže pokud pokračují tam, kde ti nebozí chudáci skončili, musí jim přece být jasné, že je může stihnout podobný osud. Tak už to ve válce chodí, ne? Koneckonců všichni jsme si jí prošli.“

Zatímco Sonny dál šlapal pískem nahoru ke kouřícímu grilu, musel připustit, že Snake má pravdu. Jen to nebyl Pacifik ani Korea. Ani ten zatracený Vietnam – ať už se nacházel kdekoliv. Tohle byla Amerika. Což znamená, že Snake mluvil o občanské válce. Jakmile tahle myšlenka probleskla Sonnymu hlavou, všechno se náhle vyjasnilo a v jeho nitru se rozhostil klid. Appomattoxem nic neskončilo; byla to pouhá přestávka. Země byla stále zmítána válkou, navzdory bláhové iluzi o americkém snu. Někteří se tvářili, že to nepostřehli, případně se snažili namluvit ostatním, že skutečným nepřítelem jsou Rusové. Nicméně každý, kdo se aspoň trochu vyznal v historii, věděl, že velké civilizace se vždycky rozpadly zevnitř. A aby tomu zabránil, byl Sonny ochoten zabít kohokoliv, o kom Frank řekne, že musí zemřít.

3 . K A P I T O L A

O čtyři roky později

1. dubna 1968

Poblíž Athens Pointu, Mississippi

Levou rukou kormidloval Sonny Thornfield zrezivělou zelenou loďku temným močálem a pravou mířil zbraní na Jimmyho Revelse. Po třech dnech, které strávil v zajetí Dvojitých orlů, nepředstavoval mladý černocho žádnou velkou hrozbu. Téměř v bezvědomí ležel na dně lodi s rukama svázanýma za zády. Nanejvýš tak teď mohl vyskočit z loďky a dát před smrtí kulkou přednost utopení. Sonny chvíli zvažoval, že by ho jednoduše hodil mezi obří cypřiše, pak to ale zavrhl. Nechtěl riskovat, že jeho tělo náhodou objeví nějaký rybář dřív, než se o něj stihnou postarat aligátoři.

Sonny byl na vážkách, zda on sám vůbec přežije dnešní noc. Po čtyřech letech úspěšného fungování Dvojitých orlů se všechno totálně podělalo. Před čtyřmi dny jim zbýval poslední krůček k dokončení první fáze mise, kterou Frank Knox tehdy v létě ve čtyřiašedesátém nastínil na písčíně. Ve čtvrtek ve čtyři hodiny odpoledne byl však Frank zabit a Orli dostali příkaz se stáhnout. Sonny s tím neměl problém. Podle něj Orli bez Franka, jenž by jim velel, tak jako tak nebyli s to zvládnout operace celonárodního rozsahu. Nicméně Snake to viděl jinak. Posilněn načerno pálenou whisky se upnul na představu, že pokud nedovedou Frankův původní plán do zdárného konce, zemřel jeho starší bratr zbytečně.

Ten černošský chlapec na dně lodi byl návnadou, kterou Frank nakonec zvolil k přilákání velkých cílů. Dokonalejší oběť by našli jen stěží. Jimmy Revels, uznávaný hudebník, jenž v minulosti působil jako kuchař u námořnictva, se nejen osobně setkal s Martinem Lutherem Kingem, ale zároveň se neúnavně podílel na registraci černých voličů ve státě Mississippi. A když pak Robert Kennedy oznámil, že bude kandidovat na prezidenta, své úsilí ještě zdvojnásobil, čímž si od Kennedyho zhruba před týdnem vysloužil osobní telefonát. Zvláštní shodou okolností navíc Revels před sedmi lety – před tím, než se dal k mariňákům – pracoval pro Alberta Norrise. A k dovršení všeho byl i mladším bratrem Violy Turnerové, zdravotní sestry doktora Toma Cage, po níž Sonny dlouhá léta tajně toužil. Sonny se nesnažil

předstírat, že rozumí tomu, jak se točí kola osudu, přesto měl neodbytný pocit, že všechny tyto souvislosti nějak přispěly k Frankově smrti a uvrhly je do stávající nepříjemné situace.

Od chvíle, kdy se Frank dozvěděl, že jeho syn padl ve Vietnamu, už nic nebylo stejné jako dřív. Sonny si pak už nevzpomínal na jediný den, kdy by Frank byl střízlivý. Dva roky pod parou. Fungoval sice celkem obstojně, přesto ale postupně ztrácel tempo a koncentraci. Když jim nastínil svůj nejnovější plán, začal se Sonny obávat, že zármutek ze ztráty syna Franka možná zaslepil natolik, že vůbec nevidí jisté podstatné skutečnosti. Jít dobrovolně na ruku takovému mafiánskému bossovi, jakým byl Carlos Marcello, znamenalo totéž jako uzavřít smlouvu s ďáblem. Když však Sonny naznačil, že prakticky všichni, kteří měli něco společného s atentátem na JFK, jsou nyní mrtví, Frank ho jen odbyl a doporučil mu, aby si požádal o práci v oddělení dámského spodního prádla v Coles – židovském obchoďáku v centru města. Od té doby Sonny mlčel, nikdy ale už neměl pocit, že to, co dělají, je úplně v pořádku.

V průběhu posledních čtyř let se v něm cosi změnilo. Během prvních operací ve čtyřiašedesátém se cítil jako ve válce. Avšak to, co ho Frank donutil udělat, aby dostal Jimmyho Revelse z úkrytu, zanechalo v Sonnym hluboký pocit zmatku a studu zároveň. Bylo to stejně odporné jako to, co spáchali Japončici na Číňanech v Nankingu. Sonny se nikdy nerozpakoval využít nabízené příležitosti, ale znásilnění – to bylo něco jiného. A znásilnění ženy, na níž mu záleželo... Co mu však zbývalo, když Frank Knox vydal rozkaz a sám šel jako první příkladem?

Zatímco Sonny pomalu proplouval mezi velkými cypřiši a rozhlížel se po důvěrně známých orientačních bodech, vzpomněl si, jak nabuzení a plní energie byli poté, co zajali Revelse a jeho statného bodyguarda Luthera Davise – bývalého příslušníka armádní pěchoty a nynějšího Jimmyho bubeníka. Pak je ale smrt připravila o Franka – stejně nečekaně a definitivně, jako je během války na ostrovech připravila o nejednoho kamaráda. Když Frank zemřel, Snake doslova zešílel. Měl v úmyslu ukřižovat Jimmyho Revelse uprostřed Natchezu na telegrafním sloupu a čekat, až se papaláši chytí na vějičku a přiletí, aby se osobně zúčastnili pohřbu a protestních akcí. Než to však stačil udělat, dostali Orli od Brodyho Royaala příkaz celou akci předčasně ukončit. Royal chtěl, aby těla Jimmyho Revelse a Luthera Davise zahrabali tak hluboko, jak jen to bude možné. Aby je už nikdy nikdo nenašel. A Sonny dobře věděl proč. Jejich bohatý sponzor Snakeovi a jeho schopnostem nevěřil a rozhodně neměl zájem o to, aby všichni skončili ve vězení.

Boží dopuštění, které následovalo po Roaylově rozhodnutí, vyvrcholilo několikadenním brutálním mučením, jež Sonnym děsivě otráslo. Zfetovaný a naprostým nedostatkem spánku trpící Snake se rozhodl, že si svůj smutek a žal vybije na vězních, které měl ve své moci. A co hůř, pod falešnou záminkou, že před několika dny při hromadném znásilnění, jež sloužilo

k vylákání jejího bratra z úkrytu, spatřila jejich tváře, nařídil unést Revelsovu sestru Violu. Kdyby měl Sonny sebemenší šanci se z téhle operace vyvléct, hned by to udělal, ale byl už v celé té záležitosti natolik zapletený, že cesta ven nepřipadala v úvahu. Zbývalo mu jediné – pokračovat. Což znamenalo osmačtyřicet hodin pekla v dílně hluboko v lesích, odkud nikdo nemohl slyšet křik. Když pak jako zásah shůry dorazila pomoc a Viole se dostalo vykoupení, Sonny se v duchu modlil a děkoval bohu. Snakea to však jen ještě víc rozlítilo a Sonny se začal obávat, aby je nakonec všechny nestrhl do záhuby.

V tom okamžiku se – navzdory Snakeovu úsilí nahradit Franka v pozici velitele Dvojitých orlů – rozhodl, že se bude řídit tím, co přikázal Brody Royal. Protože příkaz Brodyho Royala mohl být ve skutečnosti příkazem Carlose Marcella. A každý, kdo si kdy dovolil Carlose neuposlechnout, byl okamžitě umlčen. Takže když Snake konečně odpadl a začal hlasitě chrápat na židli jen metr či dva od spoutaných a krvácejících zajatců, odřízl Sonny Jimmyho Revelse, odtáhl ho do svého pick-upu a zavezl k mokřadu Lusahatcha, na jehož dně zmizelo za dlouhé roky už mnoho těl.

Před několika hodinami přestal Revels mluvit. Během odpoledne ze sebe dokázal vymáčknout pouze pár slov. To, když se zajímal, co je s jeho sestrou a Lutherem Davisem. Sonny nevěděl, kde je Viola. A pokud jde o Luthera Davise, modlil se, aby byl na dně Jericho Hole v Concordia Parish, kam ho Morehouseovi nakázal hodit.

Sonny zlehka přidal plyn a vplul do temné úžiny mezi cypřiši. Byli skoro padesát kilometrů jižně od Natchezu a přes třicet kilometrů západně od Woodvillu, kdesi uprostřed Lusahatcha County. Bažina se z velké části rozprostírala na pozemcích, které patřily loveckému klubu Dvojitých orlů, část pralesa se však nacházela i na federálním území. Sonnyho cílem byl prastarý cypřiš, jenž vypadal, jako by vypadl z příběhu od Edgara Rice Burroughse. Kmeny některých stromů uprostřed mokřadu měly v průměru víc než šest metrů. Jednou se Sonny s Frankem pokoušel natáhnout patnáctimetrový provaz kolem cypřiše, který se nazýval Strom kostlivců, a dobré tři metry jim chyběly. Frank říkal, že spousta z těch stromů tady roste už déle než tisíc let.

„Do hajzlu,“ zabručel Sonny při pohledu na oranžové slunce, jež pomalu opouštělo purpurovou oblohu a mizelo za obzorem. Bude muset použít baterku, aby se dostal zpátky do civilizace. „Už bychom měli být na místě.“

Odložil pistoli a vzal do ruky plánek, který mu před nějakou dobou nakreslil Snake. Zatímco ho studoval, po očku sledoval Jimmyho Revelse. Chtěl si být jistý, že se o nic nepokusí. Tričko toho kluka bylo samá zaschlá krev a šmouha od šmíru. Levou paži měl omotanou zakrvácenou gázou a ve slábnoucím světle se nedalo rozpoznat, jestli má otevřené či zavřené oči.

Přes štíplavý pot, jenž mu stékal do očí, Sonny zamžoural do plánu. Už tam skoro musím být, pomyslel si. A hned nato si uvědomil, že tomu tak

skutečně je. Dosavadní cypřiše ustoupily a nahradily je ostrůvky porostlé trávou, kterým vévodily stromy doslova kolosální. Už jen samotné jejich boční kořenové výrůstky byly objemnější než kmeny většiny ostatních stromů. V některých trsech trávy Sonny spatřil vyšlapané cestičky – nejspíš od hladové vysoké zvěře, vyčerpané plaváním. I když to moc lidí neví, jeleni a další vysoká zvěř jsou zatraceně dobří plavci.

Sonny neviděl Strom kostlivců od roku 1966, rozhodně na něj ale nezapomněl. Ohromný cypřiš se tyčil uprostřed močálu jako strom poznání v rajske zahradě. Tohle místo však bylo ráji na míle vzdálené. Sonny věděl nejméně o deseti mužích, kteří pod tímhle stromem zemřeli, a podle toho, co tvrdil Frank, jejich skutečný počet přesahoval stovku. Ukazoval Sonnymu ručně kovaná a v kůře stromu ukotvená železná pouta z dob otroctví. Pod tímto cypřišem byla údajně oběšena či zmrzačena celá řada uprchlých otroků. Vysoko uvnitř dutého kmene Sonny zahlédl jakési řezbářské výtvořky – Frank přísahal, že jsou to indiánské znaky, jež pocházejí ještě z doby před příchodem Francouzů. Nic z toho ale Sonny samozřejmě vědět nepotřeboval. I tak v něm tohle místo budilo respekt. Věci, kterých byl pod Stromem kostlivců svědkem, se mu nesmazatelně vryly do mozku. Takže není divu, že byl tak trochu v pokušení vzít Jimmyho Revelse do Baton Rouge a posadit ho do autobusu mířícího na Sever. Jen aby nemusel sám absolvovat tuhle příšernou cestu bažinou plnou hadů.

„Glenn vůbec netuší, jak snadno z toho vyvázl,“ bručel Sonny. „V porovnání s tímhle je shoení Lutherova auta do Jericho Hole úplná brnkačka.“

Napravo od lodi se ve vodě ozvalo hlasité šplouchnutí a Sonnymu se sevřely pŕlky. Ten zvuk dobře znal. Přimhouřil oči a vedle loďky opravdu zahlédl pevný, ostnatý hřbet aligátora. Jakmile se mu tep vrátil jakžtakž do normálu, podíval se před sebe a spatřil Strom kostlivců. Čněl hrdě do výšky přes třicet metrů a jeho úpatí, široké jako obytný dům, zatarasilo Sonnymu cestu. Jeho vláknitá kůra vypadala jako kůže nějakého velkého spícího zvířete a jeho větve se vysoko nad zemí propojovaly s korunami ostatních stromů a vytvářely řídkou klenbu. Sonny vypnul motor a nechal loď doklouzat k pahorku, který se rozkládal okolo obrovského vykotlaného kmene. Úzká puklina ve tvaru písmene A vybízela ke vstupu do dutiny a Sonny přemýšlel, co asi tak v tom černočerném prostoru, jenž připomínal jeskyni, dnes v noci číhá. No, Jimmy Revels se to už brzo dozví.

Sonny vstal a namířil pistoli na Revelsovo zkrvavené tělo. „Zvedni se,“ vyštěkl a kopl Revelse do nohy.

Negr se ani nepohnul.

„No tak!“ pokračoval Sonny hlasem poněkud vyšším a slabším, než měl původně v úmyslu. „Přestaň dělat mrtvého brouka.“

Revels dál zůstal bez hnutí.

„Přísahám, že tě na místě zastřelím.“ Sonny lhal. Kulka z Magnumu .357 by s největší pravděpodobností prošla Revelsovým tělem a prorazila díru do

dna lodi. A Sonny neměl v plánu strávit noc obklopen vodními zmijemi a aligátory. Nemluvě o tom, že se mokřinou potulovali i medvědi.

„A je v tom snad pro mě nějaký rozdíl?“ zasténal konečně Revels.

„Vstaň, sakra! Nebo tě střelím do pánve. Pak uvidíš, v čem je rozdíl.“

„Řekněte mi, kde je moje sestra. Potom vstanu.“

„Nevím.“

„Už jste jí ale znovu neublížili?“

„Ne!“ zařval Sonny a snažil se potlačit vzpomínky na vše, co Viole Turnerové udělali. Nemohl na to ani pomyslet. „Říkal jsem ti, že se jí podařilo dostat se pryč.“ Zamžoural v šeru na hodinky. „Viděl jsem to na vlastní oči. Je teď nejspíš v pořádku s doktorem Cagem.“

„To těžko. Po tom všem, co jste jí provedli.“

„Hni se, chlape!“

Revels se s obtížemi vyškřábal na kolena, vylezl z houpající se loďky a zhroutil se do trávy. Přímo doprostřed jelení stezky.

Sonny vzal do ruky baterku, vystoupil z lodi a kopl Revelse do stehna. „Zvedni ten svůj zatracenej zadek!“

„Proč? Stejně mě zastřelíte a hodíte do vody aligátorům. Tak to prostě udělejte.“

„Ne, tohle nemám v plánu. Chci tě tady jen pár dnů nechat, dokud se situace trochu neuklidní.“

„Tak mě tu teda nechte.“

„Tady ne. Ve stromě.“

Revels se převálil a podíval se na obří cypřiš. „Ve stromě? Co tím myslíte?“

„Ten strom je dutý. Chci, abys zalezl dovnitř.“

Revelsovy napuchlé, krví podlité oči pohlédly do kuželu světla vycházejícího ze Sonnyho baterky. „Lžete.“

„Nelžu. Občas tady přespává i vysoká zvěř, když chce být v suchu. Vidíš tu puklinu? Říká se tomu Strom kostlivců – dovnitř se často doplazí zranění jeleni, aby tam mohli v klidu zemřít. A ty tam vlezeš taky, pokud chceš žít. Ta dutina bude na pár dnů tvým vězením.“

Revels půl minuty zíral na černý otvor a přemýšlel. Potom se překulil a pomalu vstal. Sonny ho pobídl štouchnutím do zad a tlačil ho dál na pahorek k trhlině ve stěně z vláknitého dřeva. Byla pouze necelého půl metru široká a asi tři metry vysoká, přičemž se směrem nahoru postupně zužovala, až nakonec úplně zmizela.

„Nejdu tam,“ vzpíral se Jimmy. Byl vyděšený jako malý kluk. „Nikdo neví, co tam uvnitř je.“

„Nic tam není. Zvířata nás slyšela na dálku.“ Přistoupil ke stromu a poklepal na něj pistolí. „Vidíš? Kdyby tam byl třeba jelen, vyrazil by splašeně ven.“

„Mohli by tam být hadi.“

„Budeš to muset risknout. No tak, dělej. Potřebuju odsud už vypadnout.“

„Jakmile odejdete, vylezu zase ven.“

„Zatluču to prknem.“

Revels se upřeně zahleděl do žlutého kuželu světla a pak klidným hlasem řekl: „Vím, že se vám nelíbilo, jak vaši kumpáni zacházeli s Violou. Nebo se mnou. Viděl jsem vám to na očích.“ Zvedl obvázanou ruku a ukázal na gázu, jíž mu Sonny omotal ránu, kterou mu způsobil Snake Knox tím, že mu vyřízl jeho námořnické tetování. „Jste křesťan jako já, pane Thornfielde. Jak tohle můžete dělat?“

Sonny zavrtěl hlavou a odvrátil zrak směrem k temné vodní hladině, jež se rozprostírala napravo od něj. Pokud šlo o mučení, měl ten kluk pravdu, zjevně však nepochopil podstatu rasové války. Společná víra nic neznamenala. Negři nakonec ani nebyli skuteční křesťané. Jako zoufalí otroci prostě jen přijali víru svého pána a vůbec si přitom neuvědomili, že pro pána je náboženství pouhým prostředkem, který mu má zajistit jejich poslušnost.

„Dělej,“ houkl Sonny a pokynul zbraní k trhlíně.

„Ne,“ trval na svém Jimmy. „Nemůžu.“

Sonny zvažoval, zda by se mu podařilo procpat Revelse puklinou mrtvého. Byl docela hubený, přesto se Sonnymu tenhle nápad příliš nezamlouval. Přesouvání mrtvoly je vždycky fuška. „Dělej, Jimmy. Buď okamžitě vlezeš dovnitř, nebo tě zastřelím. Vyber si.“

„Luther je mrtvý?“

„Jo,“ odvětil Sonny a doufal, že se v tom nemýlí.

Jimmy svěsil ramena a opustil ho i poslední náznak vzdoru. „Aspoň teď jste mi řekl pravdu. Možná je tedy Viola skutečně v pořádku.“

„Je. Přísahám.“

Jimmy odříkal něco, co znělo jako modlitba. Potom se otočil a začal se bokem soukat škvírou do stromu. Jako kdyby vstupoval do jeskyně.

Díkybohu, pomyslel si Sonny, když Jimmyho zašpiněné bílé tričko konečně zmizelo. Pak do dutiny namířil světlo z baterky. Jimmy stál o pár kroků dál a jeho oči směřovaly do středu vykotlaného stromu. Sonny si postupně posvítíl na celý prostor. Vypadalo to tam jako pod nějakou hradní věží. Způsob, jímž se stěny sahající takřka až k nebesům postupně zužovaly, v něm vyvolával doslova posvátný pocit. „Na co tak koukáš?“ zajímal se Sonny.

Jimmy poodstoupil a ukázal na zem.

Uprostřed kruhového prostoru ležela zažloutlá kostra. Nebyla lidská. „To je jen jelen,“ řekl Sonny, přičemž si ale nemohl nevšimnout souvislé vrstvy dalších kostí, které se nacházely pod ní. „Asi se sem zraněný doplazil během poslední lovecké sezóny.“

„Vy nemáte žádné prkno k zatlučení té díry, že ne?“ zeptal se odevzdaně Jimmy.

„Ne,“ odpověděl skoro omluvně Sonny. „Nemám.“

Jimmy se pomalu obrátil a zvedl ruku proti kuželu světla, jenž na něj

dopadal z baterky. Z černé tváře zazářilo bělmo jeho očí. Přestože mu bylo už šestadvacet, vypadal spíš jako náctiletý.

„Přisahejte, že je moje sestra v pořádku,“ naléhal Jimmy.

„Přisahám,“ řekl chvějícím se hlasem Sonny. „A pokud ti to pomůže, tak přispěješ k záchraně života svého hrdiny.“

Jimmy zmateně zamrkal. „Koho tím myslíte?“

„Senátora Kennedyho.“

„Co je s ním?“

„Tím, že tady zemřeš, zachráníš jeho život.“

Chlapec se na pár sekund zamyslel a pak odvětil: „Na tom nezáleží. Stejně se nikdy nestane prezidentem. Když ho nedostane ta vaše banda, udělá to někdo jiný. Nejlepší muži nikdy nemají šanci uspět. Mojžíš, Ježíš... Medgar, Malcolm. Dokonce ani doktor King. Ani on se nedožije své země zaslíbené.“

Sonny si uvědomoval, že ten kluk má pravdu, a byl jen rád, že tyhle záležitosti už půjdou mimo něj.

„Jednoho dne,“ začal Jimmy, zatímco svěsil ruku, kterou si stínil oči, „řekněte Viole, kde mě najde, ano? Není správné nechávat rodinu v nevědomosti. Sloužil jste v armádě, takže to dobře víte. I když neřeknete příbuzným pravdu o tom, jak jejich blízcí zemřeli, je třeba jim povědět, kde jsou pohřbení. Jen to může přinést těm rodinám pokoj a klid.“

Sonny polkl a zvedl pistoli. Chladnokrevné zabíjení ho nijak netěšilo, zároveň však nikdy neváhal splnit svou povinnost. Zašli už příliš daleko na to, aby se z toho dalo vycouvat. Nezbyvalo, než se zbavit všech důkazů. Bez těla není zločinu, říkával vždycky Frank. „Možná jednou...“ zalhal Sonny ve snaze to Jimmymu ulehčit.

Revels mu ale stejně nejspíš nevěřil. Z dětsky vyhlízející tváře se mu řinuly pramínky potu. Sonny na tom byl stejně a musel zatřást hlavou, aby se štiplavého potu, jenž i jemu stékal do očí, zbavil.

„Nějaká poslední slova?“ nadhodil Sonny, sklonil hlavu a otřel si tvář do košile.

Revels rozvážně přikývl.

„No tak do toho.“

„Posloucháte mě, pane Thornfelde?“

Sonny se připravil na nějakou strašlivou kletbu ve jménu boha nebo možná nějakého pradávného afrického démona. „Poslouchám.“

„Odpouštím vám.“

Č Á S T D R U H Á

2005

Pravda je zřídkačdy čistá a nikdy není prostá.
– Oscar Wilde

PONDĚLÍ

4. KAPITOLA

Natchez, Mississippi

Jako mladému právníkovi se mi opakovaně zdával jeden sen. Můj otec stanul na lavici obžalovaných a čelil obvinění z jakéhosi strašného, avšak neznámého zločinu. A já jsem byl pověřen tím, abych ho hájil. Ten sen měl snad tisíc různých podob, pokaždé se ale nakonec proměnil v noční můru. A vždycky to bylo kvůli nějakému mému pochybení. Někdy šlo o rutinní chyby – třeba jsem opomněl podat rozhodující písemný návrh či požádat o odročení nebo jsem se nedokázal fyzicky dostat do soudní síně. Další verze pak byly ještě znepokojivější. Někdy například prokurátor mohl normálně mluvit, avšak já jsem byl němý; jindy zase mohl promluvit úplně každý, ale já jsem nic neslyšel, a neměl jsem tak sebemenší šanci svému vlastnímu otci pomoci. Nejpodivnější na tom celém byl fakt, že jsem v té době pracoval jako zástupce okresního návladního – tedy jako žalobce, ne obhájce. Kromě toho můj otec vedl příkladný život. Byl to válečný hrdina a oblíbený lékař. Jeho pověst byla naprosto bez poskvrnky. Když v posledním z téhle děsivé série snů můj otec po vyzvání, aby se vyjádřil k obžalobě, vstal a otevřel pus, začal nekontrolovatelně kašlat. Soudní zřízenec mu podal kapesník. Když ho pak otec sundal z úst, byla původně bílá bavlněná látka celá potřísněná chuchvalci černé krve, jež vypadaly jako kusy plicní tkáně vykašlané člověkem umírajícím na tuberkulózu. Po pár okamžicích, kdy jsem se hrůzou nemohl ani pohnout, jsem se probudil ve svém bytě. Srdce mi tlouklo jako o závod a teklo ze mě, jako kdybych uběhl přinejmenším deset kilometrů.

Tehdy se mi ten sen zdál naposledy. Jak roky plynuly, tu a tam jsem si na něj vzpomněl, spánek mi však už nikdy znova nenarušil. Začal jsem věřit, že spíš než s mým otcem měl co do činění s traumatizujícími zážitky z právnické fakulty a soudní síně. O podobných nočních můrách se navíc občas zmiňovali i ostatní právníci, takže jsem dospěl k přesvědčení, že mám pravdu. Jenže pak, když mi bylo pětáctýřicet, se moje noční můra stala skutečností.

Celé to začalo jedním telefonátem.

„Pane starosto, na lince jedna máte okresního návladního.“

Zvednu oči od svého mobilu. Totožnost volajícího mě poněkud zaskočila. „Řekl, co chce?“

„Co byste myslel, šéfe?“ opáčí s notnou dávkou sarkasmu moje sekretářka Rose. Shadrach Johnson, státní návladní v Adams County, mi volá jen pokud opravdu není zbytí.

„Ahoj, Shade.“ Snažím se, aby to znělo co nejvstřícněji. „Co se děje?“

„Zvláštní věc, starosto,“ odvětlí překvapivě rozpačitým hlasem. „Nebudeš tomu věřit. Mám u sebe v kanceláři muže, který požaduje, abych tvého otce zatknul za vraždu.“

Pokládám mobilní telefon na stůl. To je určitě nějaký vtip. Fórek, kterým se mi okresní prokurátor chce pomstít za všechny prohřešky, jichž jsem se vůči němu údajně dopustil. „Shade, na tohle teď nemám čas. Opravdu. Co potřebuješ?“

„Penne, o něčem takovém bych přece nežertoval. Ten chlapík není žádný řadový občan. Je to právník z Chicaga. A myslí to smrtelně vážně.“

Chicago? „A koho že měl táta zabít?“

„Pětašedesátiletou ženu, která se jmenovala Viola Turnerová. Říká ti to jméno něco?“

Viola Turnerová. „Myslím, že ne.“

„Zamysli se.“

Po pár okamžicích chaotického zmatku mi hlavou náhle začíná probleskávat směsice vůní a obrazů. Cítím pach dezinfekce a vidím vysokou ženu s tmavou pletí, která skoro jako by z oka vypadla Diahann Carrollové v hlavní roli televizního seriálu *Julie* z konce šedesátých let. Bělostný sesterský čepec na pečlivě upravených černých vlasech a chápavé oči zasazené v obličejí barvy bílé kávy. Sestřička Viola. Přestože jsem Violu Turnerovou neviděl od svých osmi let, její obraz je stále až neuvěřitelně skutečný. Když jsem byl kluk, očkovala mě Viola proti tetanu, píchala mi penicilin a držela mě za ruku, když mi můj otec zašíval tržné rány na kolenou, které jsem si přivodil během lítání po ulici. Ačkoliv to pro mě byly stresující chvíle, téměř nikdy jsem neplakal. A dobře si vzpomínám proč. Zatímco táta zahnutou jehlou látal moji rozervanou kůži, Viola mi tichounce zpívala – jazykem, který jsem nikdy dřív neslyšel. Později mi otec pověděl, že to byla kreolská francouzština. Tím mě ovšem jen ještě víc zmátl. Chodil jsem na základce na hodiny francouzštiny, popěvky sestry Violy ale ani v nejmenším nepřipomínaly nic z toho, co jsem kdy za zdmi Školy svatého Štěpána zaslechl. Až nyní si uvědomuji, že to byla Violina vrozená empatie a exotický hlas, jež chtě nechtě přispěly k tomu, že se její obraz tak nesmazatelně vryl do mé dětské myslí.

„Tomu nerozumím,“ říkám tiše. „Domníval jsem se, že žije někde daleko odsud. V L.A. nebo—“

„V Chicagu,“ dokončuje Shad. „Tam žila posledních sedmatřicet let.“

Vlna děsivých obav přebíjí mé počáteční pochybnosti. „Co se sakra děje, Shade?“

„Vyrozuměl jsem, že před několika měsíci byla paní Turnerové diagnos-

tikována rakovina plic. V posledním stadiu. Její léčba se nevyvíjela dobře, takže se před pár týdny rozhodla vrátit domů do Natchezu zemřít.“

„Po sedmatřiceti letech?“

„Tak už to chodí, brachu. V mládí spousta černých obyvatel opustila Jih při první příležitosti, která se jim naskytla, s přibývajícím věkem se jim po něm ale začíná stýskat. To přece víš, ne?“

Shadova sounáležitost s jižanskými bratry je pouhé divadýlko. Je sice Afroameričan, jenž se narodil v Mississippi, jižanského přízvuku se však dokázal zbavit pouhý měsíc poté, co ho jeho rodiče poslali do školy na Sever do Chicaga.

„Violin syn, který se jmenuje Lincoln Turner,“ pokračuje Shad, „tvrdí, že jeho matka pracovala v šedesátých letech jako zdravotní sestra u tvého táty. Každopádně, když se Viola vrátila do Natchezu, ošetřoval jí doktor Cage u ní doma. Přesněji řečeno, v domě její sestry, jež z Natchezu nikdy neodešla. Její jméno je Revelsová – Cora Revelsová. Nikdy se nevdala. Viola byla tedy původně taky Revelsová. To je slavné černošské příjmení. Příjmení prvního černocha, který se kdy dostal do amerického Senátu.“

„Vždyť táta teď ani nepracuje. Zotavuje se po infarktu.“

„No, svou bývalou zdravotní sestru doma zjevně navštěvoval. Přinejmenším v průběhu několika posledních týdnů. To potvrzuje i sestra oběti.“

Sestra oběti. Prokristapána. „Pokračuj.“

„Podle Cory Revelsové – i podle Violina syna – spolu tvůj otec a paní Turnerová uzavřeli jistou dohodu.“

„Jakou dohodu?“

„To přece víš,“ odvětl svým cvičeným právníckým hlasem Shad. „Pokud by se stav té staré dámy měl zhoršit k nevydržení, pomůže jí tvůj otec odejít z tohoto světa bez zbytečného utrpení.“ Shadův pevný a sebejistý hlas naznačuje, že během své kariéry už viděl a zažil vskutku leccos.

Pětašedesát zase není takový věk. „Jak je možné, že se to dostalo až do tvého úřadu? Říkal jsi přece, že byla už v posledním stadiu a umírala. V takových případech se policie obvykle nevolá.“

„Já vím. Tlačí na to její syn. Podle všeho se domnívá, že tvůj otec svým jednáním překročil jakousi akceptovatelnou hranici. Je taky právník a právě teď sedí přede dveřmi mojí kanceláře.“

„A kde je můj otec? Nebyl zatčen, že ne?“

„Ještě ne. Nicméně Turner se toho dožaduje.“

„A čím podle něj táta překročil tu hranici?“

„Turner byl zrovna na cestě z Chicaga, když se to stalo. Jeho matka zemřela půl hodiny před tím, než k ní dorazil, takže se s ní ani nemohl rozloučit. Je přesvědčen, že klidně mohla žít ještě další den. Možná i několik dalších týdnů. Doufám, že se nakonec uklidní a začne věci vidět reálně.“

V tu chvíli se mi v hlavě ozvalo nejasné bzučení. Zbystrčil jsem. Je to včelka pomocnice, nebo snad zákeřný sršeň? „Opravdu, Shade?“

„Na to můžeš vzít jed. Nezapomněl jsem, co na mě máš. V tomhle případě se tak ve vlastním zájmu rozhodně nehodlám nijak aktivně angažovat.“

Aspoň že si Shad zachoval pud sebezáchovy. „A co ještě ta její sestra říkala?“

„Nic moc. Myslím, že Cora Revelsová je poněkud prostoduchá, mám-li být upřímný.“

„Dobře. Takže co budeš dělat? Zmiňoval jsi, že Violin syn mluví o obvinění z vraždy.“

„Zpočátku tomu tak bylo, pak si ale na webu prověřil právní předpisy platné ve státě Mississippi. Máme tady zákon o asistované sebevraždě – čistě pro případ, že bys to náhodou nevěděl. A právě z ní teď chce tvého otce obvinít.“

„Jaká je tam trestní sazba?“

„Maximálně deset let.“

„Do prdele! To je pro mého otce to samé co doživotí.“

„Já vím, já vím. Nerozčiluj se, Penne. Tak daleko to nedojde. Než jsem tě kontaktoval, zkusil jsem ještě brknout pár lidem. Podobné případy se málokdy vůbec dostanou k soudu. A pokud ano, tak to obvykle nejsou doktoři, kdo je souzen. Snad jen s výjimkou šílenců jako Kervorkian. Což ovšem tvůj otec samozřejmě není.“

Je zvláštní slyšet Shadea Johnsona takhle mluvit, protože za normálních okolností by byl radostí bez sebe, že mi může sdělit novinky, jimiž mi způsobí bolest. Před osmi týdny jsem na něj však nečekaně získal jistou páku a náš vztah tím rázem zaznamenal obrat o sto osmdesát stupňů.

„Stejně to pořád nevypadá moc dobře.“

„To je taky důvod, proč ti volám. Musíš si s otcem co nejrychleji promluvit a zjistit, co přesně se té poslední noci stalo. Chci, aby ses uklidnil, ano? Zároveň ale považuju za nezbytné tě upozornit, že zákon popisuje asistovanou sebevraždu hodně zešířoka. Tvůj otec by tak v podstatě mohl být odsouzen i za pouhé poskytnutí smrtící dávky narkotik a z toho mála, co zatím vím, udělal víc než jen tohle.“

„Sotva před minutou jsi mi říkal, abych si nedělal starosti.“

„Chci jen, abys to nebral na lehkou váhu, Penne. Pravděpodobnost, že dojde k soudnímu procesu, je minimální. Jen musíme najít způsob, jak to celé zarazit už v zárodku.“

„Poslouchám.“

„Pokud jde o doručení zatykače, jsem si jistý, že žádný polda ani zástupce našeho města se do toho v případě tvého otce rozhodně nepohne.“

V tom se Shad patrně nemýlí.

„Zavolej mi hned, jak to se svým otcem probereš. Zcela Lincolna Turnera nezastavím. A brkni mi na mobil, ne do kanceláře. Máš ještě číslo?“

„Vím, jak tě najít, Shade.“

Prokurátor zavěsí.

„Viola Turnerová,“ mumlám si pro sebe, zatímco třesoucí se rukou pokládám telefon.

Státní návladní mi vyšel vstříc. Nesledoval tím však nic jiného než pouze a jenom svůj vlastní prospěch. Během jedné z nejtrýznivějších nočních můr, které kdy tohle město zažilo, jsem objevil digitální fotografii zachycující prokurátora v situaci, jejíž provalení by vedlo k okamžitému konci jeho kariéry. A přestože jsem Shadovi předal originální paměťovou kartu obsahující inkriminovaný snímek (výměnou za to, že nebude usilovat o znovuzvolení), neměl jistotu, že jsem si nepořídil kopii a že ji proti němu v případě, kdy by na mě moc tlačil, nepoužiju.

Rozhlížím se po kanceláři a snažím se dostat tep do normálu. Bloumám pohledem po zarámovaných fotografiích visících na stěně po moji levici. Většinou jde o rodinné momentky pokrývající období od roku 1960 až po poslední překotné měsíce, které byly naplněné prací spojenou s likvidací škod způsobených hurikánem Katrina, jehož běsnění zasáhlo Natchez dva dny poté, co dorazil na pobřeží Mexického zálivu. Mezi fotografiemi uprchlíků z New Orleans a popadaných stromů vyniká jeden poněkud formálnější snímek. Snímek pořízený před sedmi lety fotografem v Houstonu, který je posledním nedotčeným záběrem mé rodiny před tím, než udeřil můj vlastní hurikán. Je mi na něm osmatřicet, mojí ženě Sarah, jež vypadá překvapivě vitálně, šestatřicet a mezi námi sedí naše čtyřletá dcerka Annie a usmívá se jako měsíček při úplňku. Dnes ale upírám zrak na Sarah – těsně před tím, než vznikla tahle fotka, jsme se dozvěděli, že má metastázující rakovinu prsu ve čtvrtém stadiu. Zatímco její rty se usmívají, oči prozrazují vědomí vlastní smrtelnosti, který by mohl potlačit jen sebeklam – tím však Sarah nikdy netrpěla. I mé oči jsou plné děsu plynoucího z náhlého zjištění, že štěstí, a stejně tak i život sám, můžou být tak nevýslovně křehké. Jen Anniiny oči jsou zatím průzračně čisté, nicméně i ona už brzo pocítí drtivou tíži osudu, jež doléhá na rodiče vedle ní.

Tenhle portrét ve mně vždycky vyvolá vlnu vzpomínek, dobrých i špatných, jedna z nich je ale dnes jasnější než kdy jindy. Vzpomínka na noc, kdy Sarah zemřela – vracím se k ní jen zřídka a nikdy jsem o ní s nikým nemluvil. V posledních týdnech jsem v očích své ženy viděl něco, na co jsem u ní nebyl zvyklý – strach. Poslední noc však náhle zmizel a vystřídaly ho klid a smíření. Následujícího dne jsem pochopil proč, nikdy jsem se ale na svého otce neobrátil s tím, aby mou domněnku potvrdil. Avšak nyní se mi v mysli prolíná krásná mladá tvář Violy Turnerové s obličejem mé ženy. Na prahu smrti Viola nejspíš trpěla stejně jako Sarah (viděl jsem svého zdatného strýce umírat na rakovinu plic a nikdy jsem se z toho otřesu úplně nevzpamatoval). Každopádně je to vcelku prosté: Ať už syn Violy Turnerové podezřívá mého otce z čehokoliv, může mít pravdu. Protože pokud jde o asistovanou sebevraždu, jedno je jisté:

Táta to udělal už dřív.

„Mami, je táta doma?“

„Ne,“ odpovídá Peggy Cageová a její hlas je okamžitě plný obav a znepokojení. „Stalo se něco?“

Instinkt mi radí, abych toho matce příliš mnoho neprozrazoval. „Ne, jen jsem se ho chtěl na něco zeptat.“

„Jsi si jistý?“ pokračuje už jednoznačně nervózním hlasem. „Zníš nějak divně, Penne.“

Pokoušet se oklamat mou matku je výzva srovnatelná se snahou vyhnout se Boeíngem 747 pobřežnímu radaru NORADu. „Na radnici je teď velký frmol. Nevíš, kde bych tátu našel?“

„Myslím, že je v ordinaci a dává dohromady záznamy. Penne, neměl bys ho teď zatěžovat ničím stresujícím. Nezapomínej na jeho anginu pectoris. Trápí ho už několik dní v kuse, a co vím, tak si dneska hned ráno vzal přinejmenším jednu tabletu nitroglycerinu.“

Rád bych se mámy zeptal, v kolik hodin ráno táta odešel z domu a jestli byl předešlou noc doma, něco mi však napovídá, že bych si nejdřív měl promluvit s ním. „Popravdě, není to nic důležitého. Jen taková drobnost týkající se jeho důchodového pojištění.“

„O tom mám přehled spíš já. Znáš přece otce. Takže se klidně ptej, v tomhle ti určitě pomůžu.“

Bože. „Ne, potřebuju mluvit s ním.“

Dlouhá odmlka. „Tak dobře. Zkus to v ordinaci.“

„Díky, mami.“

Než stihne říct cokoliv jiného, ukončuji hovor. Místo toho, abych vytočil číslo do otcovy ordinace, ale nechávám ležet ruku na zavěšeném telefonním sluchátku. V několika posledních týdnech jsem předpokládal, že se můj otec po téměř padesáti letech medicínské praxe zaobírá bolestným, avšak nevyhnutelným rozhodnutím odejít do penze. Před osmi týdny utrpěl srdeční infarkt, ze kterého se dostal jen díky velké dávce štěstí a radikálnímu lékařskému zásahu. Kdyby moje matka, jejíž odhodlání hraničí téměř až s posedlostí, nepřinutila tátu, aby měl – jak doma, tak i na klinice – k dispozici přenosný defibrilátor, nejspíš by teď už nebyl mezi živými. Vždycky tvrdil, že defibrilátory můžou pomoci pouze u určitých forem srdečních záchvatů, takže se nevyplatí je pořizovat. Netřeba asi zmiňovat, že to byl právě táta, koho nejvíc překvapilo, když ho poté, co zkolaboval ve své ordinaci, jeho mladý kolega Drew Elliott vrátil pomocí defibrilátoru, na němž máma tak trvala, zpátky do života.

Navzdory tomu, že jen o fous unikl hrobníkovi z lopaty – což mimochodem nebylo v jeho případě poprvé –, dojížděl otec během své „rekonvalescence“ občas do ordinace, aby doplnil veškeré potřebné záznamy, a navště-

* Pozn. překl.: *Severoamerické velitelství protivzdušné obrany.*

voval i domy s pečovatelskou službou, aby mohl osobně zkontrolovat stav některých ze svých výjimečných pacientů. Máma se s tátou kvůli tomu, že sám řídí, často přela. Mně ale bylo jasné, že doktoři nejsou z těch, kterým by se dalo cokoliv nařizovat, takže jsem do toho nijak nezasahoval. Skutečnost, že i teď nadále pracoval, vlastně nikoho neudivila. Už dřív vytrvale a odhodlaně dřel dál i přesto, že ho sužovalo hned několik chronických nemocí a prodělal nejednu srdeční a cévní operaci, takže to jeho pacienti i kolegové považovali tak nějak za normální. Prostě typická pracovní morálka člověka narozeného v roce 1932. Doufal jsem, že jeho občasně kokeťování s medicínou v posledních týdnech bylo jen součástí pozvolného procesu, jenž pomalu povede k definitivnímu ukončení aktivní lékařské kariéry. Pokud však má Shad Johnson pravdu, ošetřoval táta během vlastní rekonvalescence s plným nasazením přinejmenším jednoho pacienta. Nebo spíš pacientku.

„Slečna Viola,“ šeptám si tiše a přemýšlím, kdy naposled – když nepočítám dnešní den – jsem tohle jméno vlastně vyslovil. „Panebože.“

Podle státního návladního se sestřička mých snů na rozdíl od spousty ostatních rodáků nevrátila po sedmatřiceti letech strávených v Chicagu do Natchezu proto, aby zde strávila podzim života, ale proto, aby zde mohla zemřít. Pokud táta Violu ošetřoval, měl pro to jistě své důvody. Stejně tak i pro to, že se možná kvůli zmírnění bolesti či zachování důstojnosti rozhodl trochu uspišit její smrt. Nejraději bych to celé nechal pouze a jenom mezi otcem a jeho bývalou zdravotní sestrou. Bohužel však tuhle možnost volby nemám.

Zvednu sluchátko a vytočím soukromé číslo do tátovy ordinace. Někdy můj hovor přijme (třeba když má zrovna pauzu mezi pacienty), dnes mě ale na druhém konci drátu vítá laskavý, hluboký ženský hlas. Je to Melba Priceová, zdravotní sestra pracující pro mého otce. Stejně jako Viola v šedesátých letech je Melba na klinice tátovou pravou rukou. A stejně jako kterákoliv jiná žena, jež kdy tuto pozici od roku 1963 zastávala, je i Melba černá. Nikdy jsem nepátral po tom, proč tomu tak je. Jistý důvod se nicméně nabízí. Vzhledem k tomu, že víc než polovina pacientů mého otce jsou černoši, domnívá se možná, že se v péči černé sestry budou na klinice cítit lépe. Anebo se mu prostě jen líbí černé ženy.

„Melbo, tady je Penn.“

„Pane Penne, neviděl jste dnes ráno tatínka?“

„Ne, ale potřeboval bych s ním mluvit.“

„Tady není. Neviděla jsem ho. Ani nikdo jiný.“

„Nezanechal zprávu, kde bychom ho mohli najít?“

„Ne. S některými věcmi na jeho stole se ale hýbalo. Měla jsem za to, že tu v noci byl a pracoval na svých záznamech, jak to občas dělává.“

Jelikož Melba zaujímá stejnou pozici jako dřív Viola, zajímalo by mě, jestli do ní otec vkládá i stejnou důvěru jako dřív do Violy. „Melbo, volám kvůli

jedné pacientce. Zvláštní pacientce. Vím, co je lékařské tajemství, v tomto případě jde však o blaho mého otce. Je vám známo, že ošetřuje ženu jménem Viola Turnerová? Má rakovinu plic.“

Slyším krátké nadechnutí a pak dlouhý povzdech. „Ráda bych vám pomohla, Penne, ale tohle je věc vašeho tatínka. Nemůžu se do toho míchat. A vy byste taky neměl.“

Ach jo. „To bych rád, Melbo, nemám však na výběr. Viola zemřela a právní důsledky s tím spojené na sebe jistě nenechají dlouho čekat. Tátovi hrozí potíže. Chápete?“

„Musíte si promluvit přímo s otcem. Zkoušel jste mu volat na mobil?“

„Mobil nikdy nezvedá, to přece víte.“

„Přesto to zkuste. Někdy se ozve.“

Poděkuji Melbě a zavěším. Potom vytočím číslo tátova mobilního telefonu. Číslo, které používám tak zřídka, že si ho sotva pamatuju. Hodí mě to rovnou do hlasové schránky – není ani nastavená, aby se v ní dal zanechat vzkaz.

Člověk plánuje a Bůh se směje – hlásá anglicky i v jidiš křížkovým stylem vyšitý nápis, jenž visí v rámečku na stěně méj kanceláře. Poslal mi ho můj první literární agent. Kolem něj jsou rovněž v rámečcích rozmístěny reklamní slogany z kampaně, v níž jsem se o místo starosty utkal se Shadrachem Johnsonem. Chcete-li starostu jen pro bělochy, hlasujte pro toho druhého chlápka. Chcete-li starostu pro všechny, je tu pro vás Penn Cage. A tenhle: Historická změna pro historické město. A pak můj nejoblíbenější: Nikomu v Natchezu nedlužím žádnou laskavost. Jsem zavázán všem.

Ty slogany jsem si napsal já sám, avšak dva roky poté, co jsem byl přesvědčivě zvolen starostou svého rodného města, mi nezbývá než přiznat, že jsem změny, které jsem sliboval, nedokázal prosadit. Důvodů, jež k tomu vedly, je spousta, nicméně hlavní díl viny leží na mně. Před dvěma měsíci (po dvou letech, během nichž jsem všude narážel jen na nezáměrnou a lhostejnost) jsem se proto rozhodl odstoupit a vrátit se zpět k psaní románů. Potom se ale Bůh zasmál a série zdrcujících událostí mi jasně ukázala, že nemám morální právo zříci se odpovědnosti, kterou jsem na sebe tak lehkovážně vzal. Podporovali mě v tom rodiče, dcera, dobrý přítel i moje snoubenka. Poslední kapkou pak byl tátův srdeční infarkt. V tu chvíli jsem se definitivně rozhodl setrvat v úřadu až do konce volebního období.

V následujících týdnech jsem pracoval jako šílený. Svůj čas jsem plně věnoval likvidaci škod spojených s potopením lodního kasina pod natchezským útesem a stejně tak i změnám v místní samosprávě – formoval jsem dřív nepředstavitelná spojení a snažil se získat přízeň i finanční prostředky ze všech možných i nemožných zdrojů. Velkou oporou mi v tomhle hektickém období byla moje snoubenka Caitlin Mastersová, vydavatelka natchezského Examineru. Na pozadí všeho toho ruchu probíhaly zároveň i přípravy na naši svatbu, jež by se měla odehrát ode dneška za dvanáct dní –

na Štědrý den. I když od okamžiku, co jsem hovořil se státním návladním, mám takový neblahý pocit, že ať už můj otec udělal minulou noc cokoli, povede to v konečném důsledku k odložení svatby. Při představě, jak na to asi budou reagovat moje snoubenka a moje dcera, mi běhá mráz po zádech.

„Pane starosto,“ ozve se Rose, „na lince jedna mám vašeho otce.“

Zaplavuje mě vlna úlevy. „Díky.“ Stisknu tlačítko na telefonu. „Haló?“

„Penne?“ Stačí jediné slovo a mocný baryton mého otce mě naplní uklidňující důvěrou. „Peggy mi říkala, že jsi mě sháněl.“

„Kde jsi, tati?“

„Mám jen nějaké pochůzky.“

Pochůzky! To v případě mého otce může znamenat cokoli – od bloumání po starých knihkupectvích až po shánění nábojů do historické muškety z občanské války. Než stačím nějak nešikovně zahájit a zpackat hovor na téma smrti Violy Turnerové, ozvou se naštěstí překvapivě silně moje právnické instinkty. Valnou většinu své právnické kariéry jsem sice pracoval jako žalobce, dobře však znám i základní pravidlo všech obhájců: nikdy se neptejte svého klienta, jestli to udělal. Dokonce i ti, kteří trvají na své nevině, mohou svého právníka dostat do prekérní situace. Protože když vám klient naservíruje jednu verzi pravdy, těžko ho můžete vědomě poslat na svědecvou lavici a bez mrknutí oka si vyslechnout verzi jinou. Žádný obhájce nechce být vázán něčím tak nemilosrdným, jako je pravda.

Nejvíce znepokojivý je na mém momentálním proudu myšlenek fakt, že si nemůžu vzpomenout na jedinou příležitost, kdy by mi můj otec lhal. Tak proč tuhle možnost teď vůbec беру v úvahu? Jsem snad paranoidní? Nebo je důvodem mého pragmatismu fakt, že vím, že Shad Johnson je bezcharakterní křivák, který nemá moji rodinu zrovna v lásce? „Tati, je tam s tebou někdo?“

„Ne. Proč?“

„Před pár minutami mi volal státní návladní. Chci, abys nic neříkal a vyslechl si nejdřív všechno, co jsem se od něj dozvěděl. Dobře?“

„Dobře,“ přitaká po chvíli váhání.

Co nejvýstižněji mu líčím průběh svého rozhovoru se Shadem Johnsonem. „Violin syn je stále v Natchezu,“ dodávám. „Tlačí na Shada, aby tě obvinil za napomáhání sebevraždě. Původně se dožadoval obvinění z vraždy, pak si však prostudoval zákonné předpisy, jež platí v Mississippi. Nechci teď po tobě, abys mi říkal, co se stalo v domě Cory Revelsové, ani jestli jsi tam minulou noc byl. Prozradíš mi ale, jestli jsi ošetřoval Violu?“

Po dlouhém vyčkávání táta konečně odpovídá: „Ano, ošetřoval.“

„Ví o tom někdo?“

„Melba. A Cora Revelsová, pochopitelně.“

„A co máma?“

Opět následuje mlčení. „Ne. Určitě o tom ví místní lékárník. A možná i někteří ze sousedů Cory Revelsové. Během posledních pěti týdnů jsem se

tam stavoval každých pár dní, někdy i denně. Lidé znají moje auto. Viola na tom byla moc špatně, synu.“

„Rakovina plic?“

„Přesně tak. S metastázami.“

Pouhé vyslovení slova metastázy mi znovu připomíná všechny ty hrůzy, které jsem zažíval při onemocnění své ženy. Takřka proti své vůli se ptám na další podrobnosti. „Byl jsi minulou noc v domě Cory Revelsové?“

„O tom bych raději nemluvil, synu.“

„To chápu. Nicméně vzhledem k tomu, že se rodinný příslušník dožaduje obvinění z trestného činu, tak – chceš-li předejít pořádnému veřejnému průšvihui – budeš muset něco říct.“

Táta se znovu odmlčí. Slyším, jak oddechuje. „To mě netrápí. Vše, k čemu minulou noc došlo mezi mnou a Violou, je věc mezi pacientem a jeho lékařem. Nemám, co bych k tomu řekl – Shadu Johnsonovi, tobě ani komukoliv jinému. Omlouvám se, pokud to zní drsně, ale tak to prostě je.“

Takové prohlášení mi na několik sekund úplně bere dech. „Tati, za napomáhání sebevraždě ti hrozí až desetiletý trest. A i kdyby ses vyhnul vězení, mohl bys přijít o lékařskou licenci.“

„To si uvědomuju. Přesto o tom nebudu mluvit. Pokud mě Shad Johnson chce zatknout, může. Není těžké mě najít.“

Hergot! „Měli bychom to probrat osobně.“

„To nemá smysl, Penne. K téhle záležitosti už nemám co dodat.“

„Mlčením nic nevyřešíš! Violin syn je právník. Pokud bude dál tlačit na státního návladního, a pokud navíc existuje i důkaz podporující jeho tvrzení, mohl bys skončit před trestním soudem. Věř tomu nebo ne, Shad Johnson by téhle alternativě rád zabránil. Musíme mu v tom ale pomoci. Potřebuje znát i tvoji verzi, tvůj pohled na věc.“

„Já nemusím vůbec nic,“ odvětl táta tónem, který moc dobře znám, a obratně tak odděluje svůj osud od toho mého.

„Budeš-li odmítat promluvit o tom, co se stalo, může to být vnímáno jako přiznání viny.“

„Nemají snad američtí občané právo nevypovídat?“

„Ano, ale –“

„Mám za to, že v seznámení zatčeného s jeho právy se slovo ale nevyskytuje, Penne. A v ústavě taky ne, pokud si dobře vzpomínám.“

Bože, ušetři mě amatérských právníků. „Znáš Violina syna?“

„Nikdy jsem ho neviděl.“

„Z Shadových slov jsem nabyl dojmu, že když to vezmeme za správný konec, můžeme se téhle nepříjemné záležitosti rychle zbavit.“

„A ten ‚správný konec‘ má být jako co?“

„Tím si nejsem úplně jistý. Možná říct pravdu. Pokud...“

„Co?“

Zavírám oči. „Pokud jsi to neudělal.“

Ticho, jež následuje, je znepokojivě dlouhé. „Nemůžu k tomu už nic říct. Důvěra ve vztahu doktor – pacient a lékařské tajemství jsou pro mě svaté.“

„Obávám se, že Violina smrt mnohé mění. Obzvlášť za daných okolností.“
„Podle mě ne.“

Jen stěží by jeho hlas mohl znít přesvědčivěji. Mohl bych rovnou zavěsit. „Tati... prosím... ještě to zvaž. Ze zákona jsi povinen spolupracovat s koronerem při stanovení příčiny smrti svých pacientů. Přestože nejsem žalobce, tak to, co slyším, zní dost jednoznačně – doktor, který připouští, že někomu pomohl zemřít.“

„Lidé slyší to, co chtějí slyšet. Jak už jsem říkal, jestli mě chce Shad Johnson zatknout, ať to udělá. To je vše. Mrzí mě, že tě tím vůbec někdo obtěžoval. Uvidíme se později.“

„Tati!“

Je však už po hovoru.

Sahám za sebe a беру do ruky komentovaný Mississippijský zákoník z roku 1972. Listuju jím a hledám zákon o asistované sebevraždě, než se ale stačím zorientovat, znovu zazvoní telefon.

„To je zase státní návladní,“ hlásí Rose. „Linka dvě.“

Stisknu na telefonu příslušné tlačítko. „Shade?“

„Řekni mi, že máš nějaký úžasný příběh,“ spustí. „Dokonalé alibi.“

„Kéž bych měl.“

„Tak co máš?“

„Nic.“

„Nepodařilo se ti otce najít?“

„Ale ano, našel jsem ho. Nechce se mnou mluvit.“

„Cože?“

„Vyřešil to po hemingwayovsku. Klidně a stroze. Řekl mi, že do toho, co se stalo minulou noc, mi nic není. Prý jde o lékařské tajemství.“

„Děláš si prdel? Doufám, že jsi ho upozornil, že takhle se to rozhodně nevyřeší.“

„Je mu to jedno, Shade. Když na to přijde, dokáže být tvrdohlavý jako mezek.“

„Přiznal ale, že tam byl? V domě té ženy?“

„Nic nepřiznal. Jen mi sdělil, že ji léčil. To je celé.“

„Jednáš se mnou na rovinu, Penne? Slyšel jsi o té záležitosti opravdu poprvé, až kdy jsem ti volal?“

„Samozřejmě. Každopádně myslím, že bychom teď podobné debaty měli nechat stranou.“

„Co mám podle tebe sakra říct Royovi Cohnovi? Nejradši by tvého otce stáhnul z kůže a tu pak přitloukl na dveře soudní budovy.“

„Nevím. Přemýšlím.“

„Tak přemýšlej rychleji.“

„Možná bych si měl promluvit s tím Violiným synem.“

„Na to zapomeň. Nechci, aby Lincoln Turner věděl, že jsem ti volal. Jestli pro to, co se včera v noci stalo, nenajdeš nějaké medicínské odůvodnění, které by obstálo u soudu, tak je tvůj táta v loži. Turner chce Toma Cage vidět ve vězení a zdá se, že dostupné důkazy jeho verzi jen potvrzují. A povím ti ještě něco – zcela gratis: Turner začíná brnkat na strunu rasismu.“

„Rasismu? Jak to myslíš?“

„Kdyby prý černý doktor provedl eutanazii bílé ženě a její syn podal stížnost, tak by ten doktor už seděl za mřížemi.“

Zkouším si představit, jak asi náš černý státní návladní reagoval na Turnerovo nařčení. „Cos mu na to řekl?“

„Že k tomuhle případu přistupuju naprosto stejně jako ke kterémukoliv jinému podobnému případu. Přesto se obávám, že jeho tvrzení nemusí být zase tak daleko od pravdy.“

„Měl jsi už podobný případ?“

„Ne, sakra. Ty jo?“

„Jednou jsem obdobnou žalobu vedl. To byl ovšem trochu jiný případ. Ten doktor byl blázen. Každopádně na základě svého působení v Houstonu můžu potvrdit to, co jsi prve zmiňoval: Devadesát devět procent těchhle případů se nedostane ani na policii, natož do kanceláře prokurátora.“

Shad zabručí. „A ještě něco: Moje barva kůže neudělala na Lincolnu Turnera sebemenší dojem. Je přesvědčený, že jsem tak jako tak jen nastrčená figurka.“

Navzdory závažnosti situace mi Shadova domněnka vyvolává úsměv na rtech. „Kolik tomu chlápku je?“

„Tak kolem čtyřiceti? Právě přišel o matku. Pořád si myslím, že se nakonec uklidní. To nám ale teď moc nepomůže.“

„Jak dlouho ho dokážeš pozdržet?“

„Můžu mu říct, že nehodlám zatknout veřejností oblíbeného lékaře s neposkrvněnou pověstí bez stoprocentně zdokumentovaných důkazů. Sepíšu výpověď Violiny sestry, případně i dalších, kteří o té záležitosti něco věděli, zpracuju věcné důkazy. Nicméně do zítřka do rána – nejpozději do odpoledne – bys měl ze svého táty pokud možno dostat nějakou přijatelnou historku. Pokud ne, bude zřejmě potřebovat prvotřídního trestního obhájce.“

Zatímco Shad čeká na moji odpověď, hltám v Zákoníku z roku 1972 očima právní předpis řešící asistovanou sebevraždu. Jakmile bleskově prolétnu text, okamžitě ucítím nepříjemné napětí v zádech. „Shade, co přesně Turner říkal, že se stalo? Že můj otec Viole poskytl morfium, nebo že jí ho sám injekčně aplikoval?“

„To neříkal. Jen pořád dokola vykřikoval cosi o morfinu a injekční stříkačce. Proč?“

„Chápu ten zákon tak, že jestli Viole jen poskytl narkotikum a ona si ho pak sama vpíchla, tak je to asistovaná sebevražda. Pokud jí ho však aplikoval on, je to vražda. Nestudoval jsi už náhodou precedenty?“

„Ještě ne. Co kdyby ses na ně podíval ty? Před deseti minutami jsem se doslechl, že šerif Foti z Orleans Parish má v úmyslu stíhat doktorku, která u několika pacientů provedla eutanazii během hurikánu Katrina. Obviní ji z vraždy.“

Srdce mi bije jako zběsilé. „Řekni, že si děláš srandu.“

„Nedělám. Viola Turnerová navíc nebyla úplně bezvýznamný člověk, Penne. Její mladší bratr byl obětí boje za občanská práva. Jimmy Revels. Spolu s jeho kamarádem ho unesli a zavraždili v roce 1968. Jejich těla se nikdy nenašla.“

Na ten případ si vzpomínám. Jistý vytrvalý reportér, působící na druhém břehu řeky, o něm napsal sérii novinových článků. „Co to má společného s naší záležitostí?“

„Co asi? Pokud se do toho vloží aktivista jako třeba Al Sharpton a začne v pořadu Greta Van Susterenové vykřikovat něco o eutanazii a rasové genocidě, nebudu mít na výběr. Bez ohledu na to, co na mě máš, budu muset tvého otce okamžitě poslat do věznice Parchman.“

„Tohle neříkej.“

„Tak si pohni. Čas neúprosně utíká.“

5. KAPITOLA

Tom Cage chvíli upřeně hleděl na vyzvánějící mobilní telefon. Potom přes své trifokální brýle zaostřil zrak na displej a přečetl si jméno volajícího: Rose Meadowsová. Celkem běžné jméno. A Pennova sekretářka. Předchozí dva hovory z radnice ignoroval. Nyní Rose volala ze svého mobilu, což znamenalo, že na ni Penn asi musel opravdu naléhat, aby se s Tomem znovu pokusila spojit. Tom by byl strašně rád ke svému synovi otevřenější. Penn však nemohl udělat nic, čím by momentální nepřijemnou situaci nějak zmírnil. Snadno by ji ale mohl ještě víc zkomplikovat. Navíc, kdyby se v tom Penn začal angažovat, mohl by tím uškodit sobě i své dceři. Tom se zhluboka nadechl a telefon vypnul.

Nepovažoval se za sentimentálního člověka. Nebyl z těch, kteří se nostalgicky vrací do města svého dětství nebo nadšeně vyražejí na srazy se spolužáky ze střední, na nichž pak po čtvrté skleničce bourbonu začnou lítostivě fňukat. Jako dítě Velké hospodářské krize mířil vždy kupředu a neohlížel se zpět. A válečné zážitky v Koreji potom tenhle jeho postoj jen ještě víc posílily. Přesto se v Natchezu našla jedna budova, kterou Tom nikdy neminul bez svíravého pocitu na hrudi. A události posledních dvanácti hodin ho k ní znovu neomylně přivedly. Jako když se zledovatělá kometa vrací ke hvězdě, u níž započala svou dlouhou pouť vesmírem.

Ten dům se nacházel na Monroe Street. Byla to rozlehlá budova nepravidelného tvaru stojící ve stínu mohutné vodárenské věže, jež zásobovala vodou severní část města. Právě tady Tom poté, co v roce 1962 odešel z armády, zahájil svoji civilní lékařskou praxi. Teď už tohle místo míjel jen zřídka. Buď tehdy, když se navzdory svému vlastnímu předsevzetí zúčastnil obřadu ve Webbově pohřebním ústavu, nebo když mířil za některým ze svých pacientů do severní části města. Dnes však se svým postarším BMW zastavil u kovaného plotu, který ohraničoval prostranství kolem jeho bývalé ordinace, upřeně se zadíval na známé dubové dveře a jeho mysl zaplavily vzpomínky na dávnou minulost.

Kliniku, jež se dřív v domě nacházela, založil chirurg jménem Wendell Lucas. Během let si Lucas postupně najímal mladé praktické lékaře, kteří se věnovali každodenní péči o pacienty, zatímco on sám si na živobytí vydělával hlavně operacemi slepého střeva a resekcemi žlučníku. Byl lepším byz-

nysmenem než chirurgem a celá řada lékařů, jež měli sami smysl pro obchod, kliniku po třech nebo čtyřech letech opustila a rozjela vlastní praxi – ať už v Natchezu nebo někde jinde. Nicméně Toma zajímala především medicína a fakt, že se starý chirurg stará o obchodní stránku věci, mu vyhovoval, takže pro něj pracoval i nadále. Věděl, že ho Lucas využívá ve svůj prospěch, bylo mu ale trapné ho na to upozorňovat. Peggy kvůli tomu Toma občas peskovala, avšak po mnoha letech marného snažení to nakonec vzdala. V roce 1980 pak Lucas konečně definitivně odešel do penze, aby mohl veškerý svůj čas trávit hraním golfu, a Tom starou kliniku opustil a přestěhoval se do nového moderního komplexu vedle Nemocnice svaté Kateřiny, kde setrval dodnes.

Ta stará klinika v mnoha ohledech symbolizovala Tomův přerod v muže. Právě tady se stal opravdovým lékařem. Tady prožil velké úspěchy a zakusil hořké omyly a prohry. O úspěších se většinou moc nemluvalo, brilantním diagnózám ale vždy předcházely tvrdá práce a intenzivní výzkum, k nimž bylo nezbytné se uchýlit, když doposud známé diagnózy jiných doktorů vedly do frustrující slepé uličky. Bylo to v době, kdy ještě neexistovalo nukleární zobrazování a komplexní laboratorní vyšetření. Jediné, na co se tehdy lékaři mohli spolehnout, bylo vzdělání, zkušenosti a instinkt. Nesmírné pracovní nasazení však nebylo to jediné, co Toma jako neviditelná pavučina poutalo k téhle budově. Bylo tu něco ještě mnohem silnějšího. Na tomhle místě poznal Violu Turnerovou.

Pod doktorem Lucasem pracovali na klinice zpravidla další dva lékaři. Až na pár výjimek šlo většinou o slušné doktory, jeden z těch problémových se ale Tomovi vryl nesmazatelně do paměti. Gavin Edwards působil na klinice, když tam Tom v roce 1963 nastoupil, a Viola Turnerová byla původně jeho zdravotní sestrou. Jakmile však doktor Lucas najal Toma, Violu k němu přesunul. Tom se domníval, že mu tím chtěl pomoci v začátcích (a zvýšit jeho produktivitu), nicméně netrvalo dlouho a pochopil, že o přeložení požádala sama Viola. Důvod byl prostý: Gavin Edwards nenechal na pokoji žádnou sukni a využil každické příležitosti k tomu, aby se o něco pokusil. Přestože byl ženatý, měl pletky s oběma recepcními i s laborantkou, udržoval dlouhodobý poměr s pojišťovací agentkou a pravděpodobně obtěžoval i některé pacientky.

Viola byla jedinou z „holek“, kterou Edwards zatím nedostal, a pochopitelně se už nemohl dočkat, až se mu to konečně podaří. Často komentoval její přednosti – dokonce i poté, co se mu v tom naprosto jednoznačně a bez obalu Tom snažil zabránit. Jaká ironie. Gavin Edwards byl stejný rasista jako kterýkoliv svářeč v Triton Battery, a přesto chtěl s Violou spát. Tenhle druh pokrytectví v Americe ostatně vzkvétal už od sedmnáctého století. Bílí muži si velice rádi užívali sexu s černými ženami, dokud s nimi nemuseli jednat jako se sobě rovnými. A to v Mississippi na počátku šedesátých let opravdu nehrozilo. Popravdě řečeno, v té době to nejspíš nehrozilo ani v New Yorku.

V Natchezu pak Edwards mohl Violu klidně znásilnit a pravděpodobně by z toho vyšel bez trestu. Na to si ale našťěstí netroufl. Viola dělala vše možné i nemožné, jen aby s ním nemusela zůstat o samotě, on však ve svém úsilí nepolevoval. Posléze tak Tom začal přemýšlet, co by udělal, kdyby Edwards, jenž byl starší než on, po Viole zjevně a neskrývaně vystartoval. Doktor Lucas by v takové situaci nepochybně podpořil Edwardse. A kdyby se to stalo... Jak by se zachoval Tom?

Už zanedlouho mu tuhle otázku zodpověděl sám osud. Violinou povinností bylo každé ráno otevřít kliniku a připravit vyšetřovny a operační sály pro nadcházející den. Ostatní dívky přicházely o třicet minut později a za další půlhodinu pak dorazili i doktoři, kteří nejdříve museli dokončit ranní vizity v nemocnici. Doktor Edwards pokaždé přijížděl jako poslední – v jeho případě ale důvodem nebyla vizita. Obvykle se zastavil u nějaké znužené hospodyňky, jejíž manžel odešel v časných hodinách do práce. Jednoho rána roku 1965 však Gavin Edwards čekal na klinice, až dorazí Viola. Tvrdil jí, že přišel dřív, aby mohl doplnit chybějící záznamy, během tří minut ale měla jeho ruce úplně všude. Když se jí snažil přitlačit do rohu vyšetřovny, předstírala zájem, a jakmile se dostala ke keramické nádobce se špachtlemi, popadla ji a praštila s ní Edwardse do obličeje.

Tom se o tomhle incidentu dozvěděl v okamžiku, kdy si ho doktor Lucas pozval k sobě do kanceláře. Viola Lucase informovala o chování doktora Edwardse, takže si ho zavolal a na celou záležitost se ho přeptal. Edwards mu napovídal, že měl s Violou několik týdnů trvající milostný poměr a že ho napadla, protože se jí přiznal, že k ní nic necítí a že chtěl jen vyzkoušet, jaké to je „smočit péro v inkoustu“. Lucas Edwardsovi – hlavně s ohledem na to, jak to probíhalo s ostatními zaměstnankyněmi kliniky – uvěřil. Přesto ho cosi přimělo, aby se zeptal na názor i Toma. A ještě než stačil domluvit, Tom vyhrkl: „Gavin Edwards je zatracený lhář.“

Doktor Lucas překvapeně otevřel pusou. Jako kdyby spatřil tančící prase. Pak se postavil a přísně na Toma pohlédl. „To je sakra vážné obvinění kolegy, Tome. A to vůbec nemluvím o tom, co je zcela zřejmé.“

„A co je zcela zřejmé?“ dotázal se Tom a zvažoval, jestli bude mít Lucas koule na to říct, že Edwards je bílý a Viola černá.

„Věříte víc tvrzení neregistrované zdravotní sestry než slovům kolegy lékaře?“

„Viola Turnerová je nejlepší sestra, s jakou jsem kdy spolupracoval,“ odpověděl Tom. Brada se mu přitom třásla vzteky. „Zatímco Gavin Edwards je jen líný bastard, kterej nedokáže udržet svého ptáka v kalhotách. A co hůř, je to mizernej diagnostik. Myslím, že nedokáže vyhodnotit ani EKG.“

Doktor Lucas chtěl ještě něco říct, Tom ho však přerušil rázným ultimátem. „Jestli Violu vyhodíte, odejdu i já. A potom si tady můžete dělat s Edwardsem všechny diagnózy sami.“ Pak odkráčel.

Po dvou dnech, jež mu měly alespoň trochu pomoci zachránit prestiž,

doktor Lucas Gavina Edwardse propustil. Tom si nedělal iluze, že by šlo o něco víc než jen o pouhé obchodní rozhodnutí. Edwards byl možná dobrý parťák na golf, kliniku ale udržoval v chodu Tom. Víc než polovina pacientů Toma otevřeně vychvalovala jako nejlepšího lékaře, který kdy pro doktora Lucase pracoval, a Lucas byl příliš hamižný na to, aby nějakému frustrovanému obšourníkovi, jako byl Edwards, dovolil připravit ho o zisk.

Viola zůstala ty dva dny doma a na klinice to bylo pořádně znát. Bylo to, jako když se armáda snaží obejít bez svého hlavního šikovatele. Její nepřítomnost rychle ukázala, kolik práce každý den zastala. Přestože Tom s náhradní sestrou dělal, co mohl, pacienti si neustále stěžovali. Den poté, co Edwards vyklidil svůj stůl, se Viola znovu objevila. Vypadala klidnější než kdy předtím a během pár hodin už zase na klinice všechno běželo jako na drátkách. Pozdě odpoledne, právě když se Tom snažil v nepořádku, jenž panoval na jeho stole, najít nějaké lékařské záznamy, ale náhle vstoupila do jeho soukromé ordinace a zavřela za sebou dveře.

„Chci vám poděkovat za to, co jste udělal,“ řekla tiše.

Tom cítil, jak se mu hrne krev do tváří. Nedokázal se jí podívat do očí. „To nic nebylo. To by na mém místě udělal každý.“

„Ne,“ odvětila Viola. „Tohle by žádný jiný doktor, který tady kdy pracoval, určitě neudělal. Byla jsem si jistá, že mě propustí. Doktor Lucas mi pověděl vše, co jste mu řekl.“

Tom zíral Viole na ruce zkřížené před tělem, jež kontrastovaly s její bílou sukní. Stále jí nemohl pohlédnout do očí. Možná proto, pomyslel si provinile, že i on sdílel Edwardsovu touhu. Její vděčnost si tak rozhodně nezasluhoval. Zatímco na ni dál civěl, všiml si, že svírá prsty tak pevně, až se jí pod nimi odkrývá kůže.

„Řekl jsem jen pravdu,“ namítl rozpačitě. Doslova viditelný knedlík v krku mu přitom mluvení nijak neusnadňoval. Potom konečně zvedl zrak a zahleděl se do jejích velkých hnědých očí. „Jste skvělá sestra, Violo. S lepší jsem ještě nikdy neměl tu čest pracovat.“

„Ani ve válce?“

„Ne. V Koreji jsem ovšem nepůsobil jako doktor. Pouze jako zdravotník. Nicméně v třídících střediscích a poté, co jsem byl zraněn, i v polní vojenské nemocnici, jsem viděl spoustu dobře odvedené práce.“

„Nemáte tušení, co to pro mě znamená.“ Rozpojila ruce a Tom si všiml, jak se jí třesou. „Na vyšetřovně číslo čtyři je připravený další pacient.“

„Děkuji,“ odpověděl Tom a váhavě vykročil kupředu.

Viola ustoupila stranou, jako kdyby ho chtěla nechat projít, pak se však k němu náhle vrhla, přitiskla mu tvář na hrud' a oběma rukama ho prudce objala. Přestože se celá chvěla, musela cítit, jak Tomovi buší srdce. Ohromený nečekanou důvěrností ji sevřel v náručí a jen tam tak stál a držel ji. Když se potom po chvíli odtáhla, spatřil, že jí po obličeji stékají slzy. Bezděčně si je setřela a usmála se.

„Říkala jsem vyšetřovna čtyři nebo pět?“

„Nemám tušení.“

Zasmála se. „Půjdu to zjistit.“

A tím to skončilo.

Následující tři roky se tvářili, jako kdyby tenhle okamžik nikdy nenastal. Koneckonců Tom byl ženatý a Viola vdaná. I když manželství samo o sobě spoustu lidí – třeba Gavina Edwardse – zastavit nedokázalo. A upřímně řečeno, nejspíš by nezastavilo ani je dva. Překážka, která jim bránila v navázání hlubšího vztahu, byla prostší a zároveň mnohem děsivější: Tom byl bílý a Viola černá. A tuhle propast nebylo možné v Natchezu, ve státě Mississippi, v roce 1960 nijak překlenout. Rozhodně ne bez obětí. Oba věděli, že jim nezbyvá nic jiného, než se tomuto krutému nepsanému zákonu podřídit.

Hrát roli chladného Violina zaměstnavatele bylo pro Toma to nejtěžší, co ho kdy potkalo. Velice brzy se na vlastní kůži přesvědčil o platnosti jedné ze základních lidských pravd, a sice, že čím usilovněji se člověk snaží něco vytěsnit z mysli, tím obtížnější je myslet na cokoli jiného. Výrok Oscara Wildea, že jediným způsobem, jak se zbavit pokušení, je mu podlehnout, se rázem taky už nezdál být tak vtipný jako dřív. Pět dnů v týdnu Tom pracoval v těsné blízkosti Violy. Většinu času je nedělilo víc než pouhého půl metru, a když na operačním sále ošetřovali nějaké otevřené zranění, jejich hlavy se nezřídka dotknuly. Bylo to k nevydržení. Křivky rýsující se pod bílou uniformou znal důvěrněji než nahé tělo vlastní ženy. Violina vůně mu připomínala karamelky, jež mu jako malému klukovi dělávala babička – ty také nebyly v reálném světě k mání, a přesto byla vzpomínka na ně tak živá, až se člověku sbíhaly sliny.

Občas Toma napadlo, jestli by neměl doktora Lucase požádat o výměnu sestry. Na kliniku v té době nastoupil nový praktický lékař a Lucas by jistě nic nenamítal proti tomu, aby k němu Viola přešla – viděl by v tom příležitost ke zvýšení zisku. Ve skutečnosti se však Tom k tomuto kroku nedokázal přinutit. Někdy se mu zdálo, že Viola prožívá úplně stejná muka, že i ona musí vynaložit spoustu sil, aby potlačila tu neodolatelnou náklonnost a dostála hluboce zakořeněným morálním zásadám. Nejen proto, že milovala svého manžela, ale i proto, že byla oddaná katolička. Když zrovna neměla službu v ordinaci, vypomáhala většinou v Kostele Svatého srdce nebo se věnovala jiné komunitní práci. Tu a tam podobné projekty podpořil i Tom – zdarma zajišťoval lékařské prohlídky sportovním mančaftům z černošských škol nebo očkovoal chudé černošské děti proti nejrůznějším chorobám. Udivovalo ho, že někteří jeho kolegové cestují stovky kilometrů na mise ve Střední Americe, když pouhých pár kilometrů od klinik, kde běžně pracovali, je takový zoufalý nedostatek lékařů. Doktor Lucas sice těmhle „socialistickým křížovým výpravám“, jak je sám nazýval, přihlížel se svrastělým čelem, protože je však Tom financoval ze své vlastní kapsy, přehnaný povyk kvůli nim nedělal. V konečném důsledku Tomova charitativní práce a další

čas strávený s Violou vedly k tomu, že se mezi nimi vytvořil natolik důvěrný vztah, že mu vztah s jejich zákonnými partnery, kteří na ně čekali doma, nemohl konkurovat.

Tenhle citový pat nabral razantní obrat v roce 1967, kdy byl Violin manžel odveden a vyslán do Vietnamu. James Turner byl automechanik, mírový rok 1960 ale strávil v armádě jako specialista na vrtulníky a tato zkušenost z něj učinila cennou posilu pro boje v jihovýchodní Asii. V roce 1967 ho armáda znovu povolala a jeho odvedení nedokázala zabránit ani Tomova intervence u místní odvodové komise. Tom si stále živě vzpomínal na rozhovor s Violiným znepokojeným mužem těsně před tím, než zamířil do New Orleans na komerční let do Vietnamu. James Turner věděl, že se Tom zúčastnil vojenských akcí v Koreji, a chtěl od něj, aby mu poradil, jak z boje vyvážnout živý. Tomova doporučení byla jednoduchá a vycházela z toho, co sám prožil. „Zaprvé, do ničeho se dobrovolně nehrň. Zadruhé, nevystřekuj zbytečně hlavu a poslouvej pokyny svého seržanta. Zatřetí, když na tebe zaútočí ze zálohy, utíkej k místu střelby, ne od něj. Cílem prvních výstřelů bývá nahnat tě pod kulometnou palbu. Největší šanci tak máš vpředu. Za čtvrté, každá válka je jiná, takže poslouvej svého seržanta. Za páté... poslouvej svého seržanta. Rozumíš, co ti chci říct?“ James se zasmál, přesto Tom nemohl přehlédnout, že je vyděšený k smrti. Nakonec žádný muž, který má všech pět pohromadě, by nechtěl opustit Violu a strávit rok v šestnáct tisíc kilometrů vzdálené nepřátelské džungli.

První měsíc po Jamesově odjezdu byla Viola jako vyměněná. Romantické napětí mezi ní a Tomem vymizelo, jako by snad nikdy ani neexistovalo. Bylo to, jako kdyby Tomovi konečně vytrhli zub, jenž ho už dlouho trápil – zbavil se ho, avšak zůstala po něm bolestivá díra. Viola byla myšlenkami jednoznačně se svým manželem – i když Tomova čelist stále ještě tepala bolestí. Žila teď novým napětím. Napětím, které nabývalo na intenzitě a zase polevovalo s každodenním zpravodajstvím z bojiště na opačném konci světa. James pravidelně psal a jeho dopisy zněly vždy optimisticky, takže se Viola po určité době trochu uklidnila. V práci se jí dařilo zachovávat veselou tvář tak, že by za to s přehledem mohla dostat Oscara. Pět měsíců poté, co James Turner opustil Natchez, se ale na klinice objevili dva armádní důstojníci ve stejnokrojích. Když Viole sdělili, že její manžel zahynul, lehce zavrtěla hlavou – jako by to odmítala přijmout – a pak se zhroutila na zem. Doktor Lucas jí navrhl, aby si vzala týden volna, a Tom s tím souhlasil. Přesto Viola následujícího dne ráno znovu dorazila do práce – perfektně učešaná a jako vždy naprosto profesionální. Její ztrátu připomínala jen černá stužka na levé straně límečku uniformy.

Od té chvíle neměl Tom ponětí, jak se k Viole chovat. Její stoický klid ho neskutečně dojímal a z vlastních válečných zkušeností věděl, že snažit se zmírnit její žal není zrovna nejlepší nápad. Až později mu došlo, že to, jak statečně Viola v tak mladém věku zvládla své náhlé ovdovění, ho nejspíš

přimělo milovat ji víc, než by kdy dokázala sebevětší fyzická přitažlivost. V následujících měsících však začala Viola vypadat kupodivu ještě zamyšleněji než v době, kdy její muž sloužil ve Vietnamu. Teprve po několika neohrabaných pokusech Tom konečně zjistil, co jí dělá starosti.

Měla mladšího bratra, který se jmenoval Jimmy Revels, a ten se dostal do potíží. Když se Tom zeptal, do jakých potíží, Viola jen zavrtěla hlavou. Nechtěla mu to říct. Během týdne mu ale nakonec prozradila, že se Jimmy zapojil do hnutí za občanská práva, což v ní vzbuzovalo obavy hned z několika důvodů. V neposlední řadě to byl strach, že až se doktor Lucas dozví, že je spřízněná s aktivistou boje za lidská práva, tak ji vyhodí. Tom ji ujistil, že se postará, aby o práci nepřišla, nicméně ona jeho představu považovala za naivní. „Doktor Lucas možná dovolil zrušit rasovou segregaci v čekárně,“ namítla, „udělal to ale jen proto, že za tím viděl dobrý byznys, který mu přitáhne spoustu barevných pacientů. Práce v hnutí je ovšem něco jiného.“

Kromě toho se Viola obávala Kukluxklanu, jehož aktivita během posledních čtyř let ve státě Mississippi děsivě rostla. Jimmy byl muzikant, nadchl se však pro reverenda Martina Luthera Kinga a přijal jeho nenásilnou filozofii i odhodlání nasadit pro dobrou věc vlastní život. Jimmyho noční akce udělaly z Violy uzlíček nervů. Tom se ji snažil uklidnit, hrozící nebezpečí se ale nedalo popřít. Podle dohody, již učinil doktor Lucas, Tom pracoval jako lékař pro společnost Triton Battery a nemohl si nevšimnout, že značná část jejích bílých pracovníků jsou rasisti nejvyššího kalibru. Dokonce se ani nijak nepokoušeli tajit své členství v Klanu nebo skutečnost, že podporují nadřazenost bělochů. Tom byl ostatně taky běloch, takže prostě předpokládali, že je v tom s nimi zajedno.

Stupňující se napětí mezi Tomem a Violou jako by odráželo napjatou situaci, která vládla v ulicích Natchezu. Veškeré bariéry, jež dosud oddělovaly jejich profesní a osobní život, však definitivně padly dvě noci poté, co v barbecue restauraci na druhé straně řeky zavraždil bílý policista černocho. V noci, kdy se Kukluxklan a afroameričtí radikálové připravovali na ozbrojený konflikt, vytrhl Toma z neklidného spánku vyzvánějící telefon.

„Doktor Cage,“ řekl svižným způsobem, který si osvojil v Koreji a západním Německu.

„Doktore Cagei?“ zašeptal ženský hlas. „Tady je Viola. Potřebuji vaši pomoc. Mám potíže.“

Tomovi se rozbušilo srdce a vehnalo mu krev do žil. „Kde jste?“

„Na klinice.“

Sotva ji slyšel. Podíval se na hodinky. Za pět minut půl druhé. „Co se stalo?“

„Jimmy je zraněný. Vážně zraněný. Nevolala bych vám... Do nemocnice nemůže. Zkoušela jsem si s tím poradit sama, ale bez úspěchu. Pořád to krvácí.“

Tom slyšel, jak její obvykle klidný hlas pomalu zachvacuje panika. Za

normálních okolností by se zeptal, jestli už informovala policii, teď však místo toho jen řekl: „Snažte se ho stabilizovat. Jsem na cestě.“

Když o čtvrt hodiny později dorazil na kliniku, našel na ošetřovně Violu, jejího bratra a mohutného mladého muže, který se jmenoval Luther Davis. Oba muži dostali nakládačku od čtyř útočníků, což ale nebylo to nejhorší. Jimmyho Revelse navíc bodli do zad a Davis utrpěl řezné rány na pažích. Členové Klanu je napadli nedaleko vjezdu k podniku Flyway, jenž se nacházel mezi městy Vidalia a Ferriday v Louisianě. Flyway byl místem určeným výhradně bílým, nicméně barevní si s náležitě sklopenou hlavou mohli zajít k zadnímu okýnku a koupit si kolu nebo hranolky. Jimmy a Luther však podle všeho najeli do prostoru vyhrazeného pro bílé zákazníky a dovolili si objednat mléčný koktejl. Okamžitě tím způsobili pořádný rozruch. Pak se přičítala dodávka a z ní vyskočili dva stoupenci Kukluxklanu – bez masky a s dřevěnými tyčemi v rukou. Všichni očekávali, že ti dva troufalí negři dostanou výprask, Davis ale svým kabrioletem značky Pontiac přejel obrubník a podařilo se mu uniknout.

Ujížděl dodávce dobré dva kilometry, dokud mu kousek od Pelhamova dřevoskladu nezatarasilo cestu další vozidlo. Protože nebylo kudy proklouznout, vystoupil Revels z auta a snažil se s pronásledovateli rozumně promluvit. Jediné, čeho tím dosáhl, však byla naštípnutá pravá pažní kost. Potom se do toho vložil i Luther Davis. Luther byl rváč, který si dokázal poradit i s výraznou přesilou. Způsobil útočníkům nemalou újmu, nicméně početní převaha se nakonec ukázala být přece jenom rozhodující. Když si uvědomil, že by tu mohli s Jimmym zemřít u silnice, prodral se Luther zpátky ke svému Pontiacu a vytáhl z přihrádky pistoli ráže pětadvacet. Podle toho, co řekl Tomovi, chtěl útočníky z Klanu jen zastrašit, aby je přestali tlouct, jeden z nich ho ale přinutil zbraň použít. Luther ho střelil do nohy, dotáhl Jimmyho krvácející tělo k autu a dali se na úprk. Teprve pak Jimmy zjistil, že ho bodli do zad.

To vše se Tom dozvěděl, zatímco zraněné muže s pomocí třesoucí se Violy ošetřoval. Tom si vždy dával záležet na tom, aby neuměl zacházet s rentgenem – mohl tak, aniž by se kvůli tomu cítil provinile, posílat noční pacienty s traumatickými poraněními rovnou na pohotovost. Nicméně Viola se to díky sledování práce rentgenoložky naučila, takže během pár minut měl k dispozici bezvadnou sadu snímků a mohl zhodnotit Jimmyho zlomeninu. Navzdory bolesti Jimmy Tomovi neustále děkoval, že jim i přes riziko, které tím podstupoval, poskytl ošetření. Luther byl na rozdíl od něj spíš rozmrzelý a prakticky celou dobu mlčel. Téměř nic neřekla ani Viola – promluvila vlastně jen ve chvíli, kdy upozorňovala Jimmyho, aby ztišil hlas. Tom tušil, jak moc ji děsí představa, že kvůli potížím, jež by mohla klinice přinést, dostane padáka. Nevěděl, jak přesně se k téhle situaci postavit, jedno však bylo jisté: tím, co právě dělal, překročil v rasovém konfliktu výrazně hranici neutrality, a pokud šlo o Kukluxklan, jednoznačně se dostal do nebezpečné zóny.

Když zavedl Jimmymu do rány drén a pustil se do šití zbývajících Lutherových tržných poranění, uslyšel zoufalé bušení na vchodové dveře kliniky. Okamžitě ho napadlo, že je to policie. Jimmy ho ale ujistil, že své auto zaparkovali daleko odsud a na kliniku je dopravila Viola. Tom tedy pokračoval v práci a doufal, že klepání ustane. To se však nestalo. Jakmile se naklonil nad umyvadlo, aby si umyl ruce, ozvalo se vyjeknutí. Otočil se a spatřil Violu, jež upřeně hleděla na pistoli v ruce Luthera Davise. Tom řekl pár slov, ale pak se zas odmlčel. Bylo zbytečné snažit se toho muže přesvědčit, aby zbraň odložil.

„Vy dva zůstanete tady,“ obrátil se Tom k mužům. „Vy, Violo, půjdete na vyšetřovnu číslo tři. A nikdo z vás ani necekne. I kdyby se sem měl někdo přiblížit tak, že uslyšíte, jak mu tluče srdce.“

Pak zhasl světlo a vyrazil vpřed. Zatímco Viola za ním našlapovala jako myška, klinikou se rozléhalo další bouchání. „Řeknu, že jsem tady sám,“ začal, „pokud to ale jsou policajti a nebudu se jich moct zbavit, zkusím jim namluvit, že tu mám noční dostaveníčko s jednou ze svých sester. Cítíte se na to, takovou roli sehrát?“

„Budu se tady klidně promenádovat v podprsence, jen když to zachrání Jimmeho,“ zašeptala Viola.

„Mohlo by.“

U vyšetřovny číslo tři se Tom od Violy odpojil a zamířil ke vchodovým dveřím. Zkontroloval, jestli nemá košili od krve, a pak dveře rozechvěle otevřel.

To, co uviděl na betonovém schodišti, však nebyla policie. Byli to tři členové Klanu, které Tom velmi dobře znal. Všichni byli zaměstnáni v Triton Battery. Vpředu stál Frank Knox – s vojenským sestřihem a věčně planoucíma očima. Za ním se tyčil obrovitý muž jménem Glenn Morehouse a podpíral posledního z trojice – slachovitého Sonnyho Thornfielda, jehož tvář byla zkřivená bolestí. Thornfieldovo tričko bylo nasáklé krví a dokonce i ve slabém světle, které vycházelo ze dveří, Tom poznal, že má levou nohu zaškrcenou těsně nad kolenem opaskem a jeho nohavice je doslova přilepená na naběhlém stehně.

„Brej večír, doktore,“ spustil Frank Knox. „Tvoje žena nám říkala, že jsi jel za nějakým pacientem, no nevěděla přesně kam. S tímhle nemůžeme jít do nemocnice, tak jsme se sem chtěli vlámat a zkusit využít tvoje nádobíčko. Pak jsme ale zmerčili světlo.“

„Proč nemůžete jít do nemocnice?“ zeptal se Tom tak bezelstně, jak jen dovedl. „Vyloupili jste snad banku nebo co?“

Frank se zasmál. „Ne. Jde o trable s negry. Ve městě je moc federálů na to, abychom riskovali návštěvu nemocnice. V Brookhavenu máme jednoho doktora – je to černá huba závislá na morfiu – a ten nám občas vypomůže. To je teď pro nás ale moc daleko. Bojím se, že mu kulka zasáhla stehenní tepnu.“

Tom zavrtěl hlavou. „To by tu nohu měl daleko větší. Nebo by byl už po smrti. Divím se, že jste nezavolali doktoru Lucasovi. Je přece chirurg. A právě toho, zdá se, momentálně potřebujete.“

Knox si pohrdavě odfrkl. „Toho zmrda nezajímá nic jinýho než stav jeho bankovního konta. Myslíš, že by se kvůli obyčejnému dělníkovi obtěžoval vstát z postele?“

„No –“

„Frank mi tu nohu dokáže zalátat,“ zabručel Thornfield. „Potřebujeme jenom to tvoje vybavení.“

„V Tichomoří jsem viděl spoustu střelných poranění,“ začal vysvětlovat Frank. „A pár jsem jich i osobně zažíval. Přesto bych se cítil nesrovnatelně líp, kdyby se toho ujaly nějaké zkušené ruce.“

Tom se sklonil a předstíral, že si pod světlem na verandě prohlíží ránu. Moc dobře však věděl, že se dívá na výsledek práce Luthera Davise. „Jak se mu to stalo?“

„Věř mi, že to nechceš vědět, doktore,“ zavrčel Thornfield.

„Nemohli bychom jít někam jinam?“ navrhl Frank. „Někam, kde na to budeš líp vidět?“

Než stačil Tom cokoliv namítnout, nacpali se všichni tři dovnitř a zavřeli za sebou dveře. „Tak kam?“ zeptal se Frank.

Knox věděl, kde je ošetrovna, protože většina mužů z Triton Battery chodila na kliniku přinejmenším na pravidelné lékařské prohlídky. Tom se obával, že kdyby se k ošetrovně třeba jen přiblížili, Luther Davis by to nevydržel, vyrazil by ven a dokončil práci, kterou započal na druhé straně řeky.

„V místnosti vedle mé ordinace je vyšetřovací lehátko,“ řekl Tom a rukou jim naznačil, kam mají jít. „Tamhle. Napravo. Místnost číslo jedna.“

Mezitím co muži jako zdecimovaní vojáci vlekli svého kamaráda čekárnou, zamířil Tom zpátky k ošetrovně. „Hned jsem u vás,“ ujistil je. „Musím si jen od doktora Lucase vzít nějaké nástroje.“

„Jdi mu pomoci, Glenne,“ nařídil Frank.

„Ne, to je dobrý!“ zvolal s bušícím srdcem Tom a ohlédl se, aby měl jistotu, že se za ním skutečně nikdo nevydal.

Pospíchal na ošetrovnu a rozsvítil. Přitom si tiskl na rty ukazovák. Zatímco Luther se s pistolí v ruce krčil v bojovém postoji, Jimmy nehybně jako ebenový Buddha seděl na vyšetřovacím lehátku.

„To jsou vaši přátelé z Klanu,“ zašeptal Tom. Pak se obrátil k Lutherovi: „Ten, co to dostal, krvácí jako podříznuté prase.“

„Dobře,“ odpověděl tiše Luther, potom vstal a začal nervózně přecházet po nevelké místnosti. „Jéžiš, měl bych ty zatracený hajzly oddělat.“

„Nebor jméno boží nadarmo,“ upozornil ho klidným hlasem Jimmy.

„Tak na to rychle zapomeňte,“ řekl Tom a zahradil obrovitému Lutherovi cestu. „Jsou tři a nepochybně jsou stále ozbrojení. Takže si tady sedněte a ani

se nehněte. Když budete dělat randál, máte tu zabijáky z Klanu dřív, než stačíte mrknout. A v místnosti čtyři krát čtyři metry se v přestřelce zvítězit nedá. To vám můžu potvrdit z vlastní zkušenosti. Rozumíme si?“

Jakmile Luther přikývl, popadl Tom nějaké nástroje a vydal se zpátky k ordinaci, kam předtím poslal stoupence Klanu.

Následující třičtvrtěhodina byla tou nejvypjatější v celém jeho civilním životě. Přestože byli všichni tři muži zvyklí, že při svých aktivitách tu a tam utrpí nějaké šrámy, dal by se jejich hněv doslova krájet. Nejznepokojivější však byl fakt, že znali totožnost „těch dvou negrů“, kteří se dnes večer „jen tak mýrnyx týrnyx“ pokusili najet k Flyway. Právě když se Tom pokoušel v Thornfieldově noze najít kulku, Franka napadlo: „Co tady vlastně v tuhle hodinu děláš, doktore? Tvoje žena říkala, že jsi jel navštívit nějakého pacienta.“

Aniž by přerušil práci, zavrtil Tom hlavou. „Popravdě řečeno, zrovna jsem vojížděl jednu ze svých sester. Jenže pak jste se tady objevili vy, kretění.“

Po chvíli ohromeného ticha všichni tři vyprskli smíchy.

„Když jste se sem začali dobývat, chlapi, myslel jsem, že je to moje žena, která mě sem přišla načapat při činu,“ dodal Tom. „Proto mi tak dlouho trvalo, než jsem otevřel dveře. Musel jsem tu holku nejdřív dostat pryč.“

„Jsme tvými dlužníky,“ řekl Frank. „Kdykoli budeš potřebovat nějakou službičku, můžeš se na nás bez váhání obrátit.“

„Budu s tím počítat,“ odpověděl Tom, zatímco za doprovodu Thornfieldova řevu konečně vytahoval kulku.

„A kterou že sestru jsi to vlastně vojížděl?“ zajímal se ztěžka oddychující Sonny. „Nebyla to ta barevná, že ne?“

„Proč?“ zeptal se Tom s rozohněným výrazem ve tváři.

„Prostě žárli,“ odvětil se smíchem Frank. „Je do ní totiž blázen.“

„Blbost,“ zavrčel Sonny. „Byl to přece její brácha, koho jsme –“

„Přestaň skuhrat,“ vyštěkl Frank. „Až nastane správný čas, budeš moct toho negra, kterej ti to udělal, klidně stáhnout z kůže. Zatím se ale chovej jako chlap.“

„Bude kvičet jako podsvinče,“ přísahal Sonny. Pak zbledl a začal přes okraj lehátka zvracet.

„Hergot,“ záúpěl Frank a couvl. Potom z kovové misky ve tvaru ledviny sebral zkrvavenou zdeformovanou kulku. „Kvůli takové maličké kulce tady zasviníš doktorovi podlahu. Glenne, uklid' ty blitky. Doktor tady nemá žádnou zdravotní sestru.“ Frank plácl Toma po rameni a rozchechtal se. „Přínejmenším teď už ne!“

Zatímco Morehouse bez remcání odklízěl zvratky, Tom v tichosti dokončoval svou práci. Vypořádat se s povrchovými zraněními mu nezabralo víc než dvacet minut, neustále se mu přitom však honilo hlavou, zda Luther Davis skutečně uposlechl jeho příkazu a zůstal na ošetřovně. A ještě víc se strachoval o Violu. Jak se asi drží v potemnělé vyšetřovně číslo tři, kde ji

zanechal? Modlil se, aby neztratila nervy a nešla se podívat, jak je na tom její bratr. Něco tak šíleného by snad neudělala.

„Jak už jsem řekl, doktore,“ pronesl velkoryse Frank, „budeš-li cokoliv potřebovat, dej nám vědět.“

„Hlavně, ať se to už neopakuje. Narušujete mi tím sexuální život.“

Všichni tři muži se od srdce zasmáli a Tom je vyvedl ven. Kulhající Thornfield se přitom neobešel bez vydatné podpory Glenna Morehouse.

„Běž domů a tu nohu teď nech nějakou dobu v klidu,“ doporučil Sonny-mu Tom. „Pomsta počká. Zítra se zastav u mě v ordinaci, ještě to pro jistotu zkontroluju. Mimochodem, klid a odpočinek teď potřebujete všichni. S poraněními hlavy není radno si zahrávat.“

Frank se zašklebil. „Na odpočinek bude dost času po smrti. Nedělej si s tím starosti, jo? A promiň nám to s tou tvojí kočičkou.“

Tom zakroutil hlavou a zavřel dveře. V tu chvíli ho náhle polil studený pot a pocítil podobný strach jako za války. Něco teď ale bylo jinak. V Koreji se obával hlavně sám o sebe. Nyní však měl ženu a dvě děti, jimž musel zajistit bezpečí. A dnes večer se ocitl mezi dvěma válčícími armádami – sice malými, avšak stejně krutými a nenávisnými jako kterékoliv jiné na světě.

Zhasl světlo a vrátil se, aby vyzvedl Violu. Trásla se tam v potemnělé vyšetřovací místnosti a blůzku měla rozepnutou až do pasu. Bílá podprsenka jí podpírala ňadra – úplně jako kdyby pózovala pro vnitřní dvojstranu Playboye.

„Jsou pryč,“ řekl Tom a odvrátil oči. „Pojďme doošetřit Jimmyho.“

Než na to stačila jakkoli zareagovat, mřil už zpátky na ošetřovnu. Zatímco ho Jimmy a Luther zasypávali otázkami, provedl jedno z nejrychlejších šití od dob své praxe v charitativní nemocnici v New Orleansu.

„Plánuj pomstu,“ oznámil Lutherovi. „Oba vás poznali a budou vás hledat tak dlouho, dokud vás nenajdou. Musíte vypadnout z města.“

„Nehodlám před těma ubohejma bílejma zmrdama utíkat,“ zapřísáhl se Luther.

„Pak jste asi hloupější, než vypadáte. Je jich víc než vás a mají víc zbraní. Kromě toho jsou na jejich straně poldové i soudy. Takže vám zbývá jediná možnost. Vyklidit pole.“

„Doktor Cage má pravdu,“ ozvala se Viola. „Jimmy, prosím, domluv Lutherovi. Jestli zůstanete v Natchezu, bude vás to stát život. Frank Knox patří k nejhorším z nejhorších. Je to vrah.“

„Přesně tak,“ přikývl Tom, napřímil se a prohlížel si své dílo. „Znám toho týpka. V tuto chvíli víc než kdy jindy platí, že moudřejší ustoupí.“

„Freewoods,“ řekl zamyšleně Jimmy. „Tam se ukryjeme, dokud se situace neuklidní.“

„Co je Freewoods?“ zeptal se Tom.

„Nic,“ vyštěkl Luther. „Mluví z cesty.“

Mezitím co si Tom smýval krev z rukou a předloktí, všiml si, jak ho Jimmy Revels upřeně pozoruje. „Co se děje, Jimmy?“

„Nevadí vám, že jste si svou bílou kůži potřísnil černou krví?“

Tom se zasmál. „Jako válečný zdravotník jsem se velice rychle naučil, že bez ohledu na barvu kůže krvácíme všichni stejně.“

Jimmy se pousmál. „Tohle vás nenaučila kariéra zdravotníka. Tohle vás naučili vaši rodiče.“

Tom pohlédl na vážného mladého muže a zavrtěl hlavou. „V tom se mýlíte.“ Otevřel skříň, vytáhl z ní nějaká antibiotika, která mu tam během své návštěvy zanechal jeden ze zástupců farmaceutické společnosti, a podal je Lutherovi. „Tohle vám pomůže, aby se vám do ran nedostala infekce. Viola vás poučí o správném dávkování. A teď už odsud koukejte rychle zmizet.“

„Dojdu pro auto,“ řekla Viola. „Najedu s ním do garáže, vlezete si dovnitř a přikrčíte se na zadním sedadle.“

„Na zadním sedadle? To určitě!“ namítl nesouhlasně Luther. „Musíme se nacpat do kufru.“

Zatímco se Viola pustila do realizace svého záměru, vyčkával Tom v nejtemnějším koutě garáže. Sledoval, jak se oba muži snaží naskládat do kufru Pontiacu, což byl vzhledem k Lutherově postavě úkol vskutku nesnadný. Když pak Viola konečně zabouchla víko, nezamířila na sedadlo řidiče, ale do rohu garáže, v němž stál Tom. Viděl ji sice jen jako tmavou siluetu, nicméně její vůni by rozpoznal kdykoliv a kdekoliv. Přistoupila k němu a vzala ho za ruku.

„Těžko se mi hledají slova,“ špitla. „Zachránil jste mému bratrovi život.“

„Violo,“ zašeptal. „Tohle není jen nebezpečné. Tohle by vás mohlo zabít. Nás všechny by to mohlo zabít.“

„Já vím. A neměla bych vás do toho zatahovat.“

„Co je Freewoods?“

„Místo, kde nezáleží na tom, jakou má člověk barvu kůže. Ať je bílý, černý nebo třeba míšenec – nikdo to neřeší. Je tam bezpečno. Dokonce i před fanatiky z Klanu.“

„Pak tam ty kluky ještě dnes v noci zavezte.“

Moc toho v tmavém koutě garáže neviděl, takže spíš vycítil, že přikývla.

„Budete v pořádku?“ zeptala se a stiskla mu levou ruku.

„Jsem v pohodě. To vám hrozí nebezpečí. Vy –“

Víc už říct nestačil, protože Viola ho v tu chvíli sevřela v náručí tak silně, že se téměř nemohl nadechnout. Na rozdíl od objetí, které se mu od ní dostalo poté, co se zasloužil o vyhození Gavina Edwardse, však tentokrát nešlo o pouhý akt vděčnosti. Tentokrát se k němu Violino tělo těsně přivínilo od krku až po kolena. Pohltila ho prudká závrať, jež zároveň uvolnila dosud potlačovaný šok z přetěžké zkoušky, kterou si právě museli projít. Cítil, jak ztrácí rovnováhu, a pak se ho zmocnila nezvladatelná vlna touhy.

Přitiskl k sobě Violu způsobem, jako by se snažil, aby jejich těla navzdory oblečení, jež měli na sobě, splynula v jedno.

Vyrušila je tlumená rána. Po chvíli, kdy oba doslova strnuli hrůzou, Viola náhle uskočila, jako kdyby dostala ránu od statické elektřiny. Jimmy a Luther bušili zevnitř na víko kufru.

„Buďte opatrní,“ řekl Tom do tmy. „Kdyby vás zastavil policista, povězte mu, že jedete navštívit jednoho z mých černošských pacientů. A pokud by přesto dělal problémy, tak ať mi zavolá domů.“

„Bude to dobrý,“ ujistila ho Viola. „Uvidíme se zítra.“

Zatímco mířila ke dveřím řidiče, strach Tomem pumpoval jako dávka amfetaminu. Co když ji už nikdy nespátří?

„Zatraceně. Doufám, že to tak opravdu bude,“ ulevil si.

O sedm hodin později se skutečně objevila. Jako vždy perfektně oblečená a učesaná. Zato Tom celou noc prakticky nezamhouřil oko. Během jediné hodiny, kdy neudělal nic jiného, než se zachoval jako slušný člověk, se podle měřítek tehdejší společnosti dopustil nepřijatelného jednání a ohrozil tím svou práci, život i rodinu. A co hůř, po mnoha letech potlačované náklonnosti k Viole cítil, že se hluboko v jeho nitru cosi změnilo a že již není návratu – jako když se hnou tektonické desky. Po neskutečně dlouhé době odpírání bylo jejich vzájemné objetí v garáži – byť trvalo jen pár sekund – svým způsobem jako naplnění. Jako přiznání, že to, co je mezi nimi, je natolik silné, že je to nutí žít každý den ve strachu, a natolik vážné, že to ohrožuje celý jejich dosavadní život.

„Doktore Cagei, jste to vy?“ zeptal se tlumený hlas.

Tom zmateně zamrkal. Pak si uvědomil, že někdo Źuká na okýnko jeho auta. Stál tam asi padesátiletý muž a vyčkával, až Tom okýnko stáhne.

„Myslel jsem si, že jste to vy!“ zaradoval se, když Tom konečně stiskl ovládací tlačítko.

Okýnko sjelo dolů a závan větru odnesl poslední zbytky vzpomínek na Violu.

„Co děláte v téhle části města, doktore?“ dotázal se zvědavě muž, jako kdyby Toma přistihl při nějaké aférce. „Vsadím se, že vzpomínáte na staré časy. Nebo se pletu?“

To je vážně tak čitelný?

„Vy mě nepoznáváte, že ne?“ usoudil muž.

„No...“

„Jim Bateman. Býval jsem vaším pacientem. Vyrůstal jsem hned za rohem. Tamhle. Vaše laborantka mi v přístroji na přípravu bariového nálevu občas míchala mléčné koktejly.“

„Aha,“ odvětil Tom. Mlhavě si vybavoval boubelatého chlapce, jenž mívál ve zvyku tak dlouho bušit na zadní dveře, dokud ho někdo nepustil dovnitř.

„Jim. Samozřejmě, že si na tebe pamatuju.“

„Mám pravdu, že jo? Vzpomínal jste na svoji starou ordinaci.“

„Ano,“ řekl tiše Tom.

„Teď už to je jen obyčejný dům,“ lamentoval Bateman. „Nezdá se mi to správné. Když jste tu ordinoval, byl celý zdejší blok plný života. Všude kolem se pohybovala spousta lidí. Teď z toho všeho ale zbyl jenom ospalý starý dům.“

„Je to poněkud nezvyklé a matoucí.“

Bateman se zahleděl na bývalou kliniku, z jejížž zdí už pomalu začínala oprýskávat omítka. „Víte, na koho někdy myslím?“

„Na koho?“

„Na tu černou sestru, která u vás pracovala. Na slečnu Violu. Byla tak milá. Přestože od té doby uplynula už pěkná řádka let, nedokázal jsem na ni zapomenout.“

Tom užasle pokýval hlavou.

„Co se s ní vlastně stalo?“

„Přestěhovala se do Chicaga.“

„Opravdu?“

Sklesle přikývl.

„No, to teda byla citelná ztráta. Slyšel jste o ní pak ještě někdy?“

Tom polkl a snažil se zachovat klid. „Zemřela, Jime.“

„Ach ne, to mi neříkejte. Kdy?“

„Dnes ráno.“ V tom okamžiku na Toma poprvé od Violiny smrti dopadla její skutečná tíže. Poprvé si naplno uvědomil, co všechno s Violou z tohoto světa odešlo.

„Cože?“ zeptal se očividně zmatený Bateman. „Myslíte v Chicagu?“

„Ne.“ Tom konečně zvedl zrak a pohlédl do Batemanových ohromených očí. „Přímo tady v Natchezu. Byla těžce nemocná. Vrátila se domů zemřít.“

Bateman nevěřícně zavrtěl hlavou. „Zatraceně. To je... Úplně mě z toho svírá u srdce. Stejně, jako když třeba v Bonanze umřel Hoss. Chápete?“

„Chápu.“

„Žádný div, že jste tady.“ Bateman poplácal Toma po rameni. „Omlouvám se, že jsem vás vyrušil, doktore. Už vás nechám být. Moje žena má pravdu: Zbytečně moc mluvím.“

„Ne, jsem rád, že jsi zastavil a prohodil se mnou pár slov. Je příjemné vědět, že se na Violu nezapomnělo. Opatruj se.“

Bateman zamával a pomalu se vydal po Monroe Street směrem na sever. Jeho oči přitom neustále tékaly ze strany na stranu, jako by místo, kde vyrostl, viděl snad prvně v životě.

Tom se natáhl, nastartoval, levou rukou uchopil volant a opatrně se rozjel. Potom se poprvé za dlouhé roky rozplakal.

6. KAPITOLA

Henry Sexton seděl u svého psacího stolu v redakci Concordia Beaconu v louisianském městečku Ferriday, když mu recepční přepojila hovor a křikla na něj, že je to důležité.

„Kdo to je?“ houkl směrem k pootevřeným dveřím zpravodajské místnosti.

„Natchezský státní návladní,“ odpověděla mu Lou Ann Whittingtonová.

Henry se zamračil, položil ruku na telefon a zaváhal. Za dvě hodiny ho čekal nejdůležitější rozhovor jeho dosavadní novinářské kariéry a rozhodně neměl zájem, aby jeho plány kdokoli narušil. Obzvlášť ne Shadrach Johnson, který nikdy nevolal jen tak. Vždycky něco chtěl – obvykle publicitu.

„Máš to?“ vytrhla ho ze zamyšlení Lou Ann.

Henry zaklel a zvedl sluchátko. „Henry Sexton.“

Shad Johnson šel rovnou k věci. „Pane Sextone, doneslo se mi, že jste nedávno dělal rozhovor se ženou jménem Viola Turnerová. Je to pravda?“

Henry překvapeně zmrkal a letmo pohlédl na pitvořícího se sportovního redaktora. „Ano. Mluvil jsem s ní. Dvakrát.“

„Čeho se týkaly vaše otázky?“

„Souvisely s článkem, na kterém momentálně pracuju.“

„O čem ten článek je?“

Henry cítil, jak se mu hrne krev do hlavy. „Pokud mi nepovíte víc, pane Johnstone, obávám se, že vás budu muset zklamat.“

„Budete se muset dostavit ke mně do kanceláře. Berte to jako oficiální požadavek.“

Henrymu se sevřelo hrdlo. „Jsem občanem Louisiany, pane Johnstone. A vy státním zástupcem Mississippi. Proč mi neřeknete, o co jde?“

„Viola Turnerová je mrtvá. Dnes časně ráno byla zabita.“

„Zabita?“ Henryho se zmocnila závrať. S přibývajícím věkem se mu to stávalo stále častěji – hlavně ve chvílích, kdy se dozvěděl, že člověk, s nímž ještě před jedním či dvěma dny mluvil, už nežije. „Jste si jistý? Byla smrtelně nemocná.“

„S konečnou platností nám to zodpoví nařízená soudní pitva. Tělo už je na cestě do úřadu koronera. Avšak zcela neoficiálně: vypadá to na vraždu.“

Henryho zamrazilo až do morku kostí.

„Ocenil bych, kdybyste za tři čtvrtě hodiny dorazil, pane Sextone. Do té

doby budu se šerifem. Hned potom si ale s vámi nutně potřebuju promluvit. Na shledanou.“

„Počkejte! Tohle načasování mi nevyhovuje. Za dvě hodiny mám nesmírně důležitou schůzku. Nemohli bychom se sejít později odpoledne? Tak či tak nevím, jak bych vám mohl pomoci.“

„Šerifovi lidé objevili na místě činu videokameru označenou jako majetek Concordia Beaconu. Tu jste umístil do pokoje paní Turnerové vy?“

„Ehm... Ano, pane.“

„To je jedna z věcí, které s vámi musím probrat. Měla by v té videokameře být páska?“

„Myslím, že ano.“

„No, nebyla tam. Ani nikde jinde v domě. Někdo převrátil stativ a kamera ležela na zemi. Dálkový ovladač jsme ale našli v posteli zemřelé.“

Henry koukl na hodinky. Natchez byl necelých dvacet kilometrů odsud, hned za řekou Mississippi. „Kolik času budeme potřebovat?“

„Půl hodiny by nám mělo stačit.“

Henry si povzdechl a promnul si prošedivělou bradku.

„Fajn. Za tři čtvrtě hodiny jsem u vás. Po půlhodině každopádně odcházím – to je bez debat.“

„Přijďte včas. A o tom, co jste se právě dozvěděl, s nikým nemluvte. Je to velice delikátní záležitost.“

Henry zaklel a zavěsil. Kéž by to vůbec nezvedl. Proč sakra zrovna dneska? Za dvě hodiny ho čekala schůzka s historicky prvním členem Dvojitého orlů, který se kdy nějakému reportérovi rozhodl poskytnout rozhovor o zločinech spáchaných tímto uskupením. Henrymu trvalo celé týdny, než se mu podařilo zařídit toto setkání, jež mělo proběhnout v naprosté tajnosti. Tuhle příležitost nesměl promarnit. A pokud byla Viola Turnerová skutečně zavražděna, mohla by dnešní schůzka být dokonce ještě mnohem zásadnější, než se původně zdálo.

„Co se děje, Henry?“ zajímal se sportovní redaktor Ricky Dillard. „Vypadáš, jako bys spatřil ducha.“

„To nic není,“ zalhal Henry, stále pohroužený do svých myšlenek.

Potom se letmo rozhlédl po malé zpravodajské místnosti, popadl kabát, jež měl přehozený přes židli, a pospíchal k autu. S tím, co se teď dělo, nedokázal zůstat půl hodiny jen tak nečinně sedět. Aniž by měl nějaký konkrétní cíl, rozjel se směrem k původní staré části města. Z CD přehrávače se linuly procítěné tóny foukací harmoniky Little Waltera, rodáka z Rapides Parish, ležícího pouhých osmdesát kilometrů od Ferriday. Henry neodolal a pár taktů písně doprovodil svým hlasitým zpěvem. Přitom dál bezmyšlenkovitě míjel poloprázdné ulice chátrajícího rodného města.

Tak či onak byl Henry Dvojitým orlům na stopě už přes třicet let. Jeho exmanželka tvrdila, že tahle posedlost zapříčinila rozpad jejich manželství. A nejspíš měla pravdu. Henry však i přesto dál vytrvale pokračoval v pátrání.

Během posledních pěti let na stránkách malého týdeníku, který kdysi jako kluk rozvážel na kole, pravidelně zveřejňoval reportáže věnované téhle vražedné skupině, již považoval za nejnebezpečnější domácí buňku v americké historii. A lidé mu pomalu, ale jistě začínali naslouchat. Henryho úspěchy vyvedly z míry i jisté vládní agentury – například FBI. Společně s Jerry Mitchellem z Clarion-Ledgeru tlačil Henry federály k tomu, aby založili speciální tým, který by přešetřil nevyřešené vraždy z období boje za občanská práva. Avšak navzdory nesrovnatelným prostředkům a zdrojům, jimiž lidé z FBI disponovali, Henry stále zůstával notný kus před nimi.

Dvojité orlí byly učebnicový příklad. Ultratajná odnož bílých rytířů z Kukluxklanu vznikla v roce 1964 a její členové podle Henryho odhadů zavraždili víc než deset lidí, a přesto se jim podařilo vyhnout zatčení – to vše v době, kdy byl Klan v Mississippi doslova prolezlý nasazenými federálními informátory. Za jednačtyřicet let byla odhalena jména pouhých pár členů skupiny a žádné z nich nebylo definitivně potvrzeno. Žádný z Dvojitých orlů nebyl nikdy odsouzen za rasově motivovaný trestný čin a někteří z nich dokonce pracovali jako muži zákona. Henry se opakovaně snažil údajné členy přimět k rozhovoru, odpovědi mu však vždy bylo buď mlčení, nebo otevřený odpor. Kvůli jeho tvrdošíjnému pátrání se k Henrymu spousta lidí otočila zády – nejen rasisti, ale i řádní občané, kteří mu zazlívali „bezdůvodné šfourání se v minulosti“.

Nevyhnul se bohužel ani fyzickému násilí. Jeden venkovský hromotluk ho v místním supermarketu napadl pěstí a nebýt odvážného skladníka, který ho od Henryho včas odtrhl, těžko říct, jak by to dopadlo. Avšak nyní – po letech usilovné práce a snahy oddělit pravdu od povídaček – Henry konečně dokázal nemožné: přesvědčil jednoho z Dvojitých orlů, aby mu poskytl interview. V jedenáct dopoledne se měl sejít se sedmasedmdesátiletým Glennem Morehousem. A pokud Morehouse dostojí svému slibu učiněnému pod tlakem rakoviny v posledním stadiu, stane se prvním Dvojitým orlem, který prolomí mlčení a dozná se k rasově motivovaným zločinům, mezi nimiž nechybí přepadení, zhářství, znásilnění, únos, mučení ani vražda.

Glenn Morehouse byl, stejně jako většina jeho zločinných bratrů, vychován v baptistické víře a v hloubi srdce byl přesvědčen, že po smrti jeho duše buď vzlétne k nebi, nebo poputuje do pekla. A do nebe se nedostane, pokud se nejdřív nevyzpovídá ze svých hříchů a nebude se upřímně kát. Henryho ovšem nezajímalo, co Morehouseovi rozvázalo jazyk, chtěl jen být u toho, až pravda vyjde najevo. Protože jestli Dvojitý orel skutečně promluví a přizná pravdu, během jediné hodiny by mohlo být vyřešeno víc než deset vražd a řada rodin by tak po dlouhých letech utrpení konečně mohla nalézt klid.

Od brzkého rána, kdy mu bylo dnešní tajné interview potvrzeno, se Henry cítil jako na trní. Škulbl sebou při každém, byť sebemenším hluku v redakci. A šokující telefonát ohledně Violy Turnerové byl pak pověstnou poslední kapkou. Než Henry vůbec stačil začít zvažovat důsledky smrti staré

zdravotní sestry, uvědomil si, že stojí před prázdnou parcelou, která byla nesmazatelně spjata nejen s jeho vlastní minulostí, ale i s kauzou Dvojítých orlů.

Plevelem zarostlý pozemek ležel mezi dvěma opuštěnými budovami. Před jednačtyřiceti lety stával na tomhle posvátném kusu hlíny Norrisův obchod s hudbou – pulzující neoficiální centrum Henryho rodného města. Teď se na místě, kde se dřív nacházela terasa, na níž Albert Norris hrával, povalovaly jen zablácené prázdné láhve, papírové kelímky, použité kondomy a krabičky od cigaret.

Henry se do Albertova obchodu dostal poprvé díky své matce, která hrála na klavír. Nebylo to nic světoborného, nicméně na muzicírování v kostele a na vánočních besídkách na základce, kde učila, to bohatě stačilo. Henryho otec byl obchodní cestující a doma pobýval jen zřídka. A když už ano, tvářil se neustále nazlobeně, jako by se nemohl dočkat, až zase odjede. Nakonec zemřel při autonehodě v Lawtonu ve státě Oklahoma a Henrymu, jemuž v té době bylo sedmnáct, na něj zbyla jen nepříjemná vzpomínka. Avšak během chlapeckých let Henry ve svém otci viděl divokou vichřici, která se může kdykoliv bez varování prohnat městem, a Norrisův obchod mu poskytoval způsob, jak před tím vším uniknout. A nejen to. Představoval pro Henryho i magickou bránu k dosud skrytým tajemstvím vesmíru. Ne ke smyšleným záhadám, o nichž jeho kamarádi četli v knihách nebo je mohli vidět na divadle, ale k tajemstvím skutečného života. Tajemstvím, jejichž odhalení ho změnilo jednou provždy.

Před měsícem Henry vyhrabal starou fotografii zachycující obchod v době jeho největší slávy. Překvapilo ho, jak v porovnání s tím, co choval ve vzpomínkách, vypadal malý. Stál na betonových pilotech jehlanovitého tvaru a ve skutečnosti se jednalo o přestavěný obytný dům z nelakovaného, dlouhými roky působení slunečních paprsků zvětřelého cypřišového dřeva. V jeho čelní stěně Albert umístil velkou výlohu, aby mohl vystavovat klavíry a varhany, které prodával.

Albertův obchod nebyl pouhou budovou, ale nefalšovaným hudebním nástrojem. Nástrojem, jež mohl rozezvučet každý, kdo se rozhodl ho navštívit a zajamovat si – někdy třeba postarší bluesový křikloun snažící se doprovodit svůj zpěv kvílivými tóny z elektrické kytary Stratocaster, jindy zase skvělá novátorská skupina čtyř až pěti nadaných kluků, kteří to uměli rozbalit tak, že se celá budova otřásala v základech a jejich nespoutané rytmy se rozléhaly ulicemi malého města uprostřed bavlníkových plantáží. Členy těchto kapel, jež ve svých dodávkách brázdili zemi, bývali i Jimmy Revels, Luther Davis, Pooky Wilson a další místní mistři svého řemesla. Nejvíce však lidem utkvěl v paměti samotný Albert a chvíle, kdy po zavíračce usedl ke klavíru a jeho prsty se rozeběhly po klávesách. Hrál tak neuvěřitelně jímavě a čistě, že ho každý – ať bílý, či černý –, kdo žil nebo pracoval na doslech, žádal, aby nechával otevřené dveře a okna. Bylo to Henryho první setkání

se zvláštním paradoxem: hudba, která zněla neskutečně truchlivě a smutně, povznášela duši jako nic jiného na světě.

Díky Albertovu obchodu prožil Henry dva nejintenzivnější roky svého života. Nikdy později už nezažil podobnou euforii jako mezi vibrujícími stěnami téhle budovy ani touhu, jež ho svírala pokaždé, když se ocitl někde jinde a nedokázal myslet na nic jiného než na návrat.

Většina muzikantů, kteří prošli Albertovým obchodem, byli chlapci, kteří příliš rychle zestárli a následně předčasně skončila i celá jejich životní pouť. Albert sám pak byl zkušený padesátník, jenž nikdy nepřipustil, aby ho svět připravil o jeho sny. Měl tmavě hnědou kůži, hluboké hnědé oči a jeho ruce nevypadaly jako ruce jiných černochů, které Henry znal. Nebyly rozpraskané a zničené těžkou prací, svou jemností a dlouhými prsty připomínaly spíš ruce chirurga nebo houslisty.

Albert se v místní komunitě těšil takové oblibě, že se mu během pětadvaceti let, jež uplynuly od chvíle, kdy otevřel svůj obchod, podařilo dosáhnout něčeho na Jihu naprosto neslýchaného. Nakupovali u něj bílí zákazníci, a to dokonce i ženy. Mnohé bělošky přitom neváhaly navštívit jeho obchod a vybrat si z bohaté nabídky not ani tehdy, kdy tam nikdo jiný kromě Alberta nebyl. Od své matky, která si u Alberta také koupila jeden chvalozpěv, se Henry dozvěděl, že něco takového je opravdu velice nezvyklé. V té době navíc každá rodina, jež si to mohla dovolit, měla v obývacím pokoji klavír, a nejedna z nich ráda využila Albertových ladičských služeb. Protože byl o pět dolarů levnější než místní bílý ladič, šel rasismus bělošských pánů domu v tomhle případě stranou.

Henryho vzrušující cesta za poznáním začala hodinami klavíru, které mu nejdřív dával sám Albert, ale později se ho ujala Albertova dcera Swan, pojmenovaná po černošské operní pěvkyni z Natchezu. Elizabeth Taylor Greenfieldová, narozená v roce 1824 jako otrokyně, se dostala do Londýna, kde v Buckinghamském paláci zpívala pro královnu a od tamních operních nadšenců si vysloužila přezdívku Black Swan* – to vše Albert Norris pocho-pitelně věděl. Swanina matka se snažila svou dceru oslovovat Elisabeth, nicméně dívka byla natolik krásná a půvabná, že ji nakonec stejně nikdo neřekl jinak než Swan. Po svém otci zdělila Swan ohromný hudební talent a v sedmnácti tak mohla převzít většinu jeho lekcí.

Jedním z jejích žáků byl i vytáhlý bílý čtrnáctiletý kluk, který se jmenoval Henry Sexton. Albert – byť jinak skvělý improvizátor – byl jako učitel velký pedant, jenž přehnaně lpěl na teorii. Henry měl občas dokonce pocit, že ho Albert tyranizuje víc než jeho buranský fotbalový trenér. To Swan byla jiná. Na začátku každé lekce s ním sice prošla pár stupnic, ale bylo vidět, že ji to nudí a že to dělá jen proto, aby se zavděčila otci. Jinak Henryho nadšeně učila hrát skladby, které se opravdu naučit chtěl – nejčastěji hity, jež slýchal

* Pozn. překl.: *Černá labuť*.

v rádiu. Henry doslova žil pro tu hodinu, kterou každé čtvrtceční odpoledne trávil u piana Baldwin v místnosti dva a půl krát tři metry po boku starší dívky, jejíž vůně byla tak neskutečně opojná a ženská, že se stěžl dokázal soustředit na cokoli jiného.

Ve dveřích učebny bylo vysoké úzké okno, kterým Albert na Swan při jejích hodinách s chlapci dohlížel. Kolikrát jen Henry to okno proklínal. Vzhledem k tomu, že obchod nestál přímo na zemi, ale na pilotech, vrzající podlaha spolehlivě prozrazovala, kde se Albert zrovna nachází, takže ji Henry mohl využívat jako systém včasného varování. Potíž byla v tom, že v hlavní místnosti obvykle nějaký zákazník hrál na klavír, čímž maskoval Albertovy kroky. A ještě horší byly basketary. K Henryho neskonale vděčnosti měl však Albert tu a tam v prodejní místnosti lekci klavíru ve stejnou dobu jako Henry se Swan. Nejinak tomu bylo i toho odpoledne, kdy Henry díky Swan zažil obrovský šok a zároveň dostal ten nejúžasnější dar v životě.

Pokoušel se napodobit její techniku při hře Bacha, což bylo vskutku utrpení, neboť prakticky celou jeho pozornost přitahovala dokonale tvarovaná stehna nádherné mladé dívky, jež seděla těsně vedle něj. Zároveň se modlil, aby si nevšimla malého stanu, který se mu během klavírních lekcí pravidelně tyčil v klíně a který se zcela vymykal jeho kontrole. Zatímco se urputně snažil udržet levou rukou rytmus, položila Swan svoji ruku na vzdouvající se místo v jeho kalhotách a začala ho třít.

„Hraj dál,“ zašeptala.

Navzdory jejím slovům Henry hraní přerušil. Jeho srdce i plíce se rozpínaly jako balónky napojené na vysokotlakou lahev.

„Pokračuj,“ naléhala Swan s jiskrným pohledem v očích, „nebo budu muset přestat.“

Henrymu se po tvářích valil pot proudem. Udeřil levou rukou do klávesnice a Swan přidala na intenzitě tření. Necelou minutu poté se Henry rozechvěl a začal plácát do kláves, jako by měl místo prstů pahýly. Hrál však dál. Swan ho políbila na tvář a řekla: „Teď už by ti nic nemělo bránit v soustředění, mladíku.“

Po téhle lekci Henry utíkal domů, aby si přepral kalhoty. Musel to stihnout dřív, než se jeho matka vrátí ze svého druhého zaměstnání v kostele. A pak se osmnáct hodin denně modlil, aby už konečně nastal čas další lekce.

Příští čtvrtek uběhla téměř celá hodina, aniž by Swan udělala cokoli jiného než to, zač ji platila Henryho matka. Po padesáti minutách však Elizabeth Swan Norrisová náhle vstala, přesunula se napravo od Henryho, což nebylo místo, kde by obvykle sedávala, uchopila jeho pravou ruku a nasměrovala ji pod své šaty. Když Henry pod prsty ucítil to, co očekával, zalapal po dechu. Její vlhkost ho zmátla a vystrašila. Přesto ji nechal, aby – zatímco levou rukou stále hrála na klavír – vedla jeho prsty a jemně jimi kroužila po malé tvrdé bobulce mezi svými nohama. Nakonec se slastně

zachvěla a hudba na okamžik utichla. Když pak za pár sekund její otec nahlédl oknem ve dveřích, spatřil dvě děti na lavičce u piana a čtyři ruce na klávesnici. To, že dvě z těch rukou byly úplně mokré, už neviděl.

„Ne že se do mě zamiluješ,“ varovala toho dne Swan Henryho. „Jestli začneš žvanit nějaké hlouposti, hned tyhle lekce ukončím. Je ti to jasné?“

„Ale... ale...“ koktal Henry, jenž už tušil, že jeho srdce je plné čehosi, co by rozhodně nenazval bláznovstvím.

„Ale nic,“ odsekla Swan. „Jen ti chci dát pár extra lekcí, které potřebuješ. To je všechno.“

Následovalo pět týdnů speciálních lekcí, kdy každá z nich končila společnou extází. Dvakrát Swan Henrymu stáhla džíny a sála ho, až téměř nahlas vykřikl. V těch chvílích Henry pochopil, co myslí kazatelé tím neskutečným blahem, které člověk pocítí, když do něj vstoupí Duch svatý, i co mají na mysli narkomani, když mluví o nepopsatelné rozkoši spojené s první dávkou.

Během jedné „speciální“ lekce Albert opustil obchod, protože si potřeboval něco zařídit, a Swan neztrácela čas. Šla rovnou na věc. Strhla Henryho na podlahu, sundala mu kalhoty, obkročmo na něj nasedla a rozepla si blůzku. Něco podobného jako toho dne Henry dosud neviděl a nezažil. Stupňující se vzrušení, trčící bradavky Swaniných čokoládových ňader a takřka až posvátná záře v jejích očích. Swan bezpečně poznala okamžik, kdy se Henry blížil k vyvrcholení, sklouzla z něj, zkušenýma rukama mu pomohla, a když pak potřásl ebenovou lavičku u klavíru, rozesmála se. Henrymu však do smíchu nebylo. Byl definitivně ztracen. Připadal si jako ti drogově závislí muzikanti, o nichž Albert občas smutně vyprávěl. Ti, kteří bez své dávky nevydrželi déle než pár hodin.

Měl Swan plnou hlavu. Zhoršil si známky, což pochopitelně neuniklo pozornosti jeho matky, a začal se na kole projíždět černošskou částí města – doufal, že zahlédne Swan sedící na verandě Albertova obchodu. Když Swan jeho počínání odhalila, vztekla se zamračila. Ani mu nezamávala a následující čtvrtek na něj v učebně čekal Albert. Swan údajně nebylo dobře. Poté Henry okamžitě přestal po zapovězených cestách jezdit.

Příští čtvrtek ho pak v učebně už zase očekávala Swan, jako by se nic nestalo. Jakmile Albert v hlavní místnosti zahájil lekci s varhaníkem z kostela, Swan se postavila a začala hrát na piano stylem Jerryho Lee Lewise. Zatímco Henry ohromeně zíral, vyhrnula si pravou rukou sukni a stáhla si kalhotky. Levačkou přitom dál bez přestávky pokračovala v basové lince. V té chvíli se Henry přestal ovládat. Serval ze sebe džíny a zezadu do ní vnkl. Žasl, že dokáže hrát tak dokonale a bezchybně i přesto, že on tak tvrdě přiráží. Tentokrát si ale Swan včas nevšimla, že se Henry blíží k vrcholu. A neuvědomil si to ani on sám – dokud nebylo pozdě. Swan byla náhle dvakrát vlhčí než předtím a prudce od sebe Henryho odstrčila.

„Omlouvám se,“ vykřikl a provinile si natahoval kalhoty. „Byla to nehoda.“

Swanina tvář potemněla. „Ty a ten tvůj zatracenej malej vercajk jste mi mohli udělat dítě!“ Zatímco její otec hrál ve vedlejší místnosti na Hammondovy varhany chvalozpěv, seděla na lavičce a upřeně hleděla dolů na malou tmavou džungli ve svém klíně. Pak podrážděně vyštěkla: „Mazej k benzínce a přines mi limonádu!“

Henry se na ni nechápavě podíval. „Limonádu?“

„Jo, limonádu. Dr Pepper. Hni sebou!“

„A co mám říct tvému otci?“

„Řekni mu... řekni mu, že ses se mnou vsadil o limonádu, že něco nedokážu zahrát.“

„Co jako?“

Swan měla co dělat, aby mu jednu nevrátila. „Co já vím, třeba Charlieho Parkera. Hlavně už běž, hňupe!“

Když se Henry vrátil, popadla Swan láhev s nápojem za deset centů a zmizela s ní v koupelně. Až o mnoho let později se Henry dozvěděl, že v dobách, kdy ještě nebyly rozšířeny antikoncepční pilulky, využívaly zoufalé dívky perlivou limonádu Dr Pepper jako primitivní způsob, jak zabránit početí.

Swan se nakonec uklidnila a vše se vrátilo do starých kolejí. Spousta vzpomínek časem vybledla, ale jedno vypjaté léto, kdy se každé odpoledne obloha zatáhla šedivými mraky, aby následně místo toužebně očekávaného deště přinesla vždy pouze burácení hromů, však Henrymu utkvělo v paměti. Lidé v ulicích byli mrzutí. Bílí byli nervózní, černí vyčerpáni a rozezlení. Vzduch se ani nehnul – dokonce i známé zvuky zněly jinak než obvykle. A aby toho nebylo málo, dorazil domů Henryho otec a zůstal celé tři týdny. Nemluvil o ničem jiném než o „problémech s negry“ všude na Jihu a o těch zpropadených Kennedyových a L. B. Johnsonovi. Uniknout před tím mohl Henry jen ve škole nebo ve chvílích strávených se Swan.

Jednoho srpnového odpoledne, když Henry seděl se Swan na schodech obchodu, vyšel ven Albert, vzhlédl k obloze a pravil: „Tohle nekonečné sucho proměnilo zemi v dutý sud.“ Swan hrábla klacíkem do prachu na cestě a zeptala se: „O čem to mluvíš, tati?“ Albert se posadil a pomocí rukou se snažil vysvětlit svá slova. „Svrchní vrstva půdy je jako víko, skalní podloží jako dno a mezi nimi se nachází trocha vzácné vody. Pokaždé, když kolem projede nákladňák, slyším, jak země duní. Všichni prosí boha, aby konečně seslal déšť. Ať bílí, nebo černí, všichni se modlí za totéž.“

Henry rád naslouchal Albertovi, když takto promlouval. Ač ho to překvapovalo, souzněl v tomhle směru s Albertem víc než Swan. Swan se řídila především svým instinktem a nějaké slovíčkaření šlo zcela mimo ni. Když zaprší, tak zaprší. A když ne, tak se holt popasuje s horkem.

„Rozprší se ještě někdy?“ zajímal se Henry.

Albert udělal něco, co na veřejnosti nikdy nedělal: položil Henrymu konejšivě ruku na rameno a stiskl ho. „Synku,“ zašeptal, „myslím, že se možná blíží bouře, která spláchne a odnese pryč všechno, co známe.“

Swan zaregistrovala v otcově hlase úzkost a zvedla hlavu.

„Od této chvíle musíte být opatrní,“ varoval je Albert. „Dejte si pozor, ať vás spolu nikdo nevidí. V našem městě žijí – stejně jako kdekoliv jinde – lidé dobří i zlí. Právě teď ale získávají stále větší sílu ti zlí. Slyšeli jste mě?“

Swan pohlédla Henrymu do očí. Věděli své. Albertovi nikdy nic neuniklo.

Vtom Henryho vytrhlo vyzvánění mobilního telefonu. Lekl se tak, že bezděčně vymrštil ruce před sebe a zaujal obrannou pozici. Měl pocit, jako by se probudil z hlubokého, horečnatého spánku. Zavrtěl hlavou a vyndal telefon z kapsy. Byla to agentka FBI, která mu občas volávala a snažila se zjistit, jestli nemá nějaké nové stopy. Přemítal, jestli se už doslechla o smrti Violy Turnerové. Ne, teď si Henry nemohl dovolit přemýšlet o Viole. Před setkáním s Glennem Morehousem si nutně potřeboval zachovat objektivitu. Ztlumil vyzvánění a vystoupil ze svého Fordu Exploreru do chladného povětří. Dveře auta nechal otevřené a zamířil k okraji pozemku. Jeden z betonových pilotů, jenž kdysi podpíral Albertovu verandu, stále ještě trčel z bláta. Henry si o něj opřel pravou nohu. Navzdory blížícímu se rozhovoru s Morehousem bylo jeho srdce stejně prázdné jako rozbahněná parcela rozprostírající se před ním.

Zadíval se na opuštěnou ulici. Třínohý pes očůrával plot, zatímco o kus dál se na zrezavělém bicyklu projížděl černošský chlapec, jemuž z očí koukaly nekalé úmysly. Před čtyřiceti lety by tahle ulice žila zvuky Albertova klavíru. Lidé by se smáli, tančili na verandách a těšili se na večer, až vyrazí do klubu Haney's Big House, aby si poslechli nějakou skvělou kapelu. Teď ulice patřila feťákům, s nimiž Albert kdysi tak soucítí.

Henry si uvědomil, že oheň, který přinesl smrt Albertu Norrisovi, nepohřbil jen jednoho báječného člověka, ale mnohem víc. Pohřbil obchod a s ním i kouzlo, jež z něj vyzařovalo. Zničil naději, že černí a bílí mohou žít bok po boku ve vzájemné důvěře a úctě namísto strachu a nenávisti. Henry se často podívoval, proč na tomhle místě nikdo nepostavil nějaký nový podnik. Někteří lidé věřili, že v zemi stále přetrvává zlo po vražedném ohni – jako neutichající disharmonický akord. Henry však věděl, že zlé a děsivé nepřetrvává déle než dobré a radostné. Země samotná neuchovávala ani Albertovo kouzlo, ani hrůzu z jeho smrti. To vše zůstávalo jen ve vzpomínkách jednoho stárnoucího reportéra a několika málo přeživších, kteří s Albertem jeho kouzlo sdíleli.

A vrahů, pomyslel si Henry. Dvojiti orli, kteří upálili Alberta Norrise – a stáhli z kůže nebo ukřižovali Pookyho Wilsona –, se dosud procházeli po ulicích měst Ferriday, Vidalia či Natchez. Henry nebyl mstivý člověk, avšak vědomí, že tihle hajzlové žijí, zatímco jejich oběti jsou zahrabané hluboko pod zemí, ho nesmírně užíralo. Zatímco Dvojiti orli sledovali svá vnoučata, jak hrají žakovskou baseballovou ligu, rodinám jejich obětí se v hlavách honily smutné myšlenky na vnoučky, kteří nikdy nedostali šanci se narodit. Nejhorší ze všech – horší než všichni ti zpropadení burani, kteří zakládali

požáry, oháněli se noži a mávali puškami a pistolemi – přitom byl jistý privilegovaný milionář, jenž většinu těch hrůz a zvěrstev nakázal. Jestli ale Glenn Morehouse dostojí slibu z dnešního rána, mohl by dát Henrymu do rukou zbraň, po níž toužil víc než po čemkoliv jiném v životě: moc sejmout nedotknutelné monstrum.

Henry si otřel slzy z tváře. Proč byl jediným poutníkem, jenž na toto místo zavítal? Nebyl zde ani pomníček, který by Alberta Norrise připomínal. Pohřbili ho na kostelním hřbitově, asi tři kilometry odsud, a jeho hrob býval prázdný – nikdo na něj nenosil květiny. Swan žila v Irvinu v Kalifornii. Dosáhla drobných úspěchů na hudební scéně, třikrát se vdala a o obě její skvostná ňadra ji připravila rakovina. Její vnuk hrál ve skupině, která podepsala kontrakt s nahrávací společností. Byl světlem jejího života. Poté, co si Swan přečetla jeden z Henryho článků věnovaných požáru, jež jí zaslala její bývalá spolužačka, poslala Henrymu vnukovu fotku. Měl Swaninu tvář, ale Albertovy moudré oči. K fotografii přiložila i kratičký dopis: „Z tvých článků jsem se dozvěděla o tátově vraždě víc než za čtyřicet let otravování FBI. Děkuji. Přidej si mé jméno na seznam předplatitelů. P. S. Byl jsi nadaný student. XOXO Swan.“

Tahle zpráva by sama o sobě stačila k tomu, aby Henry vytrval v boji proti nebezpečným členům Klanu, netečným vládním byrokratům a neochotným a mnohdy i nepřátelsky naladěným svědkům, s nimiž se měl v budoucnu setkat. On však dostal podstatně víc vzkazů, které se nesly ve stejném duchu jako ten od Swan. Proto nikdy nevyslyšel dobře míněná varování svých přátel. Swan a Albert Norrisovi mu umožnili dospět z nesmělého chlapce v muže. Od chvíle, co se ho ujali, už Henrymu nezáleželo na tom, jestli ho jeho biologický otec má rád, nebo ne. Henryho otec nebyl schopen lásky. A jeho matka na tom nebyla o moc lépe. Snad proto se provdala za takového šmejda. Ani jeden z nich zkrátka nedokázal Henryho ovlivnit tak jako velkorysost a šlechtnost Swan a Alberta Norrise.

„Co tady děláš, bělochu?“

Henry se pomalu otočil a pár kroků od sebe uviděl černošského chlapce na bicyklu. Mohlo mu být tak deset, na sobě měl bundu New Orleans Saints a v očích trucovitý vzdor jako puberták.

„Jen se tu rozhlížím. Na tomhle místě býval obchod. Vědělš to? Obchod s hudbou.“

„Potřebuju pět doláčů. Máš pět doláčů?“

„Na co je potřebuješ?“

„Co je ti do toho? Máš je?“

Henry zamířil zpátky k autu, pak vytáhl peněženku a dal klučinovi jednodolarovou bankovku.

„Kurva! Dej mi celou šrajtofli,“ vyštěkl kluk. „Potřebuju tu šrajtofli.“

Henry začal nastupovat do vozu.

„Neslyšels? Dej mi tu zatracenou šrajtofli!“

Henry se obrátil. Tak trochu očekával, že uvidí pistoli nebo přinejmenším nůž. Spatřil ale jen rozzuřený obličej desetiletého kluka, jehož život nemohl skončit jinak než ve vězení nebo předčasném hrobě. „Ne, nedám. Vrať se domů k mamince a vyhýbej se problémům,“ řekl vlídně Henry s pocitem blízkým tomu, který tak často prožíval Albert.

„Naser si, dědku! Sám si běž ke své mámě!“

„Kéž bych na to měl čas,“ povzdechl si provinile Henry. Jeho matka byla nemocná a její dny se nejspíš chýlily ke konci.

Zavřel dveře a nastartoval. Hlavou se mu honily vzpomínky na Violu Turnerovou – vyhublou ženu s kyslíkovou maskou na tváři a očima plnými úpěnlivých proseb, spravedlivého hněvu a potlačovaného strachu. Věděl, že slečna Viola umírá. Navzdory tomu však byla její smrt jaksi nečekaná, až šokující. Nebyla připravená zemřít, tím si byl Henry jistý. Přesto odešla. Další svědek definitivně umlkl.

„Ale jak?“ zamumlal si pro sebe. „Vypršel její čas? Nebo jí někdo pomohl?“ Snad se to dozví od Shadracha Johnsona, až za ním dorazí do Natchezu.

Zatímco míjel staré kino Arcade, zapnul CD přehrávač a Ford Explorer zaplnilo kvílení foukací harmoniky Little Waltera. Henry pár sekund poslouchal, potom zavrtěl hlavou a stiskl tlačítko, kterým se posunul na další skladbu. Ozvaly se tóny opotřebovaných strun staré kytary Roberta Johnsona. Dnes v Henrym jejich zvuk evokoval jen smutek a smrt. Znovu stiskl tlačítko. Tentokrát tísnivé ticho rozbily hlasy členů skupiny Kansas a první takty jejich *Carry On Wayward Son*. Možná to znělo kýčovitě, Henrymu to ale bylo fuk. Byl starý, bílý a potřeboval něco, co rozdmýchá poslední zbytky naděje doutnající v nejtemnějších zákoutích jeho srdce. Digitální technologie byla úžasná – díky ní si Henry mohl jiskřivé úvodní tóny přehrát třeba stokrát. Stačilo zmáčknout tlačítko. Žádné převíjení pásky a odhadování, kde by skladba asi tak mohla začínat. Položil ukazováček na tlačítko opakovaného přehrávání a stiskl ho vždy těsně před tím, než se ke zpěvu a capella přidaly hudební nástroje. Znovu a znovu. Celou cestu až k dálnici.

„Swan,“ zašeptal a přál si, aby byl stále rok 1964.

7. KAPITOLA

Snake Knox stál na ploše letiště v Concordia Parish a sledoval, jak se turbovrtulový letoun Brodyho Royala za burácení motorů snáší z šedivé oblohy. Nejrychlejší soukromé letadlo svého druhu na světě, Avanti za 5 milionů dolarů, bylo jedním z nejtíšších strojů na trhu. Ovšem pouze pro ty, kteří seděli na palubě. Pro ty, kteří ze země přihlíželi jeho vzletu nebo přistání, to byl zhruba stejný zážitek, jako kdyby škrábal nehty po tabuli samotný ďábel. Dosednutí bylo podle Snakeových měřítek poněkud tvrdší, on by ale jako práškovací pilot nejspíš našel nedostatky v technice u každého – snad jako výjimkou akrobatů z Blue Angels.

Zatímco letoun roloval ke kontrolní věži, Snake si všiml, že za kniplem je sám Brody Royal. Stárnoucí multimilionář sice ztratil pilotní licenci, protože neprošel lékařskou prohlídkou, ale od chvíle, kdy získal licenci jeho zeť, to dělal tak, že ho nechal vzlétnout a pak převzal řízení. A vydržel u něj klidně až do přistání v Concordia Parish.

Před hodinou oznámila Royalova služebná Snakeovi, že se byznysmen vydal na další cestu do New Orleansu. Od hurikánu Katrina tam Brody Royal létal třikrát až čtyřikrát do týdne a zcela jistě ne kvůli dodávkám humanitární pomoci. Musely v tom být peníze. Velké peníze. Jinak by Brody neplýtval svým časem ani palivem. Snake závistivě hleděl na letadlo italské výroby s velkým R v královské modři na ocase a nápisem ROYAL OIL v téže barvě na zádi – za sedmým okýnkem, hned nad lehkými křídly a vrtulemi. Takový stroj dokázal Snakeovi rozprout krev víc než jakákoliv žena. Žen byla spousta v každém americkém pajzlu, ale letounů Avanti, těch bylo jenom sto na celém světě.

Jakmile letadlo zastavilo, otevřely se přední dveře a po schůdcích sešli dva muži se zbraněmi AR-15 přes rameno. Chaos, který v New Orleansu zavládl po úderu hurikánu Katrina, sice už pomalu ustal, Royal však vlastnil mnoho nemovitostí v nejvíce zasažené čtvrti Lower Ninth Ward, a ať se teď zabýval čímkoliv, zřejmě usoudil, že bude potřebovat ozbrojený doprovod.

Po ochrance vystoupil Royalův zeť Randall Regan – vychrtlý, přehnaně vážný muž s tváří vězeňského dozorce (kterým ostatně svým způsobem byl, ale to už je jiný příběh). A jako poslední opustil letadlo sám Brody Royal – metr osmdesát vysoký, pečlivě upravený chlapík, jenž navzdory svému věku

působil velice svěže a mrštně. S kabátem přehozeným přes ruku zamířil k terminálu. Vítr mu čechral husté stříbrné vlasy a jeho jestřábí tvář s hluboko posazenými očima jako obvykle neprozrazovala sebemenší emoce. Zahlédl Snakea dokonce dřív než jeho ochranka. Když Snake zvedl ruku, aby ho pozdravil, bodyguardi se k němu hned začali hrnout. Nicméně Royal je uklidnil: „To je přítel.“

Snake si zapálil winstonku a v závětrí budovy terminálu čekal, až se k němu Royal připojí. Pozorně přitom sledoval, zda v byznysmenových očích nezahledne známky roztrpčení nad nečekanou návštěvou. Royal byl sice jedním ze dvou nebo tří nejbohatších mužů ve státě, Snake však na jeho příkaz před sedmatřiceti lety právě na tomhle letišti zabil pět lidí, takže se domníval, že tím získal zvláštní privilegium. Když Royal konečně dorazil pod kovovou markýzu, zaznamenal Snake v jeho pohledu pouze upřímnou zvědavost.

„Překvapuje mě, že tě tady vidím v tuhle roční dobu,“ poznamenal Royal, aniž by Snakeovi podal ruku. „Co se děje?“

„Myslím, že bychom si měli promluvit, pane. Mezi čtyřma očima.“

„Samozřejmě. Nuže?“

„Možná se k vám už doneslo, že Glenn Morehouse umírá.“

Royal přikývl.

„Glenn teď žije u své sestry. Byl jsem ho tam párkrát navštívit a... no, mám divný pocit. Glenn neustále čte staré novinové články od Henryho Sextona věnované Dvojitému orlům a nepěkně mluví o starých časech. Dal se na víru a své znovuzrození bere nesmírně vážně.“

Zmínka o Henrym Sextonovi Royala zjevně rozladila. „Znovuzrození, říkáš, jo? To nikdy nevěstí nic dobrého.“

„Ne, pane. Jeho sestra Wilma – je to hodná holka, ze staré školy – mě navíc upozornila, že minulý týden, když odešla z pokoje, měl Glenn nějaké podezřelé telefonáty.“

Royal pozoroval, jak letištní zřízenec zajišťuje kola jeho Avanti. „Myslíš, že by tvůj dávný spolubojovník před setkáním se Stvořitelem rád ulevil svému svědomí?“

„Nechce se mi na to ani pomyslet, pane. Ale když se mě takhle na rovinu ptáte... ano, právě toho se obávám.“

„Morehouse byl jedním z původních Orlů, ne?“

„Jo.“

„Těžko uvěřit, že by se z něj stal zrádce.“

„Zjistil jsem, že strach ze smrti dělá s lidmi podivné věci.“

„Stejně tak i náboženství. Mluvil jsi o tom s Billym a Forrestem?“

„Ano, pane. Podle všeho je to ale příliš nevzrušovalo. Rozhodně ne natolik, aby to začali včas řešit.“

Royal se zachmuřil. „Chápu. A tys nabyl dojmu...?“

„Měl jsem za to, že byste o tom měl vědět. Vzhledem...“ Vzhledem k naší společné minulosti, dokončil Snake v duchu svou větu. „Není dobré čekat,

až se hráz protrhne. V tu chvíli už ani celá armáda inženýrů nedokáže zabránit povodni.“

„V tom jsme zajedno.“ Royal poplácal Snakea po rameni. „Udělals dobře, že jsi za mnou přišel. Zvážím to. Teď ale musím navštívit svou banku. V New Orleansu se teď pořád něco děje.“

Snake obdivně pokýval hlavou. Když Royal mluvil o „své bance“, myslel to doslova. Jednu zatracenou banku fakt vlastnil – Royal Cotton Bank.

„Kvůli vichřici se věci daly do pohybu,“ pokračoval Royal. „Tam dole je děsný bordel, zároveň však i spousta příležitostí. Konečně odtamtud vypadli negři – utíkali jako krysy ze zatopeného sklepa. A staré finančníky to totálně zaskočilo. Vůbec na to nebyli připravení. Je to úplně jako v roce 1927. Jenom naopak.“

Snake dumal, kolik let mohlo být Royalovi během povodní v roce 1927. Musel být ještě mimino. „Pokud někdo z té zkurvené Katriny dokáže něco vytřískat, budete to vy.“

Nejdřív to vypadalo, že Snakeova prisprostlá mluva Royala poněkud pohoršila, nicméně pak se zašklebil a plácl Snakea po zádech. „Jsi dobrý chlap, Knoxi. Stejně jako tvůj bratr Frank. To byl taky tvrďák. Nikdo mu nesměl zkřížit cestu.“

„To je fakt, pane.“

„Pravý důvod našeho setkání si nech pro sebe. Kdyby se tě někdo vypyta, řekni, že ses jen zajímal, jestli nevím o nějaké práci pro práškovacího pilota. A informuj mě o dalším vývoji u Morehouse i o tom, co případně vymyslí Forrest. Můžeš to pro mě udělat?“

„Jistě, pane. Proto jsem tady.“

„Dobře.“ Royal mrkl na ranvej směrem ke Snakeovu omšelému práškovacímu letadlu. „Už onehdy jsem si všiml, že tvoje Pawnee volá po pořádné opravě.“

„Potřebovala by trošku dotáhnout spoje, to je pravda.“

„Ať se na ni mechanik podívá. Na můj účet.“

„Jsem vám vděčný, pane.“

„Lepší trocha prevence než dlouhá rekonvalescence.“

„Moje slova.“

Royal mávl na muže s puškami a vydal se k modrému Range Roveru, stojícímu na letištním parkovišti.

8 . K A P I T O L A

Henry Sexton mířil k dvojitému mostu, který v Natchezu vedl přes řeku Mississippi, a nemohl se zbavit nepříjemného pocitu. Tolik let pátral na vlastní pěst – jako osamělý rybář nahazující udičky do zapomenutých stojatých vod. Pokaždé když vylovil nějaký důkaz, hodil ho do člunu a pak se zase vrátil k rybaření. Celou dobu však čas a lidská smrtelnost působily na dně jeho loďky jako rez. Nemilosrdně užíraly plavidlo, jež Henryho provázelo při hledání spravedlnosti. Očití svědci zemřeli nebo onemocněli Alzheimerovou chorobou a utajené důkazy klesly ještě hlouběji pod temnou vodní hladinu. Viola Turnerová byla jen poslední z dlouhé řady těch, kteří zemřeli, aniž by prozradili, co vědí.

Bývalá zdravotní sestra se Henrymu před měsícem zjevila jako anděl. Po dlouhých desetiletích strávených v Chicagu se vrátila zpět. Uvědomovala si, že smrt už klepe na dveře, a očividně ji trápilo nějaké tajemství, které v sobě držela od chvíle, kdy odešla. Henry upřímně doufal, že Viola zná pravdu o osudu svého bratra Jimmyho Revelse a jeho přítele Luthera Davise. Dvakrát s ní hovořil, a přestože k němu zatím neměla dostatečnou důvěru na to, aby mohla být zcela otevřená, Henry cítil, že se chystá k zásadnímu odhalení. Proto jí také po své první návštěvě zanechal hlasový záznamník a po druhé kameru se stativem. Pokud by ji chuť mluvit přepadla třeba ve čtyři hodiny ráno, chtěl mít jistotu, že její slova zůstanou uchována. Teď byla mrtvá a páska z kamery zmizela, takže si Henry chtěl nechtě musel lámat hlavu nad tím, jestli stará sestra přístroj skutečně nepoužila a nezaplatila za to svým životem. Při představě, že právě setkání s ním mohlo zapříčinit Violinu smrt, jím projela vlna nevolnosti.

Violin náhlý skon silně připomínal jiné úmrtí, k němuž došlo před pouhými pěti dny. Henry byl obzvláště posedlý dvěma případy – vraždami Alberta Norrise, majitele obchodu s hudbou, a Pookyho Wilsona, mladého muzikanta, který pro Alberta pracoval. Henry byl přesvědčen, že Pookyho zavraždili proto, že spal s dcerou jednoho z nejbohatších mužů v Louisianě, bílou dívkou jménem Katy Royalová. A Albert téměř jistě zaplatil životem za to, že se snažil svého mladého zaměstnance chránit. Tomuto scénáři bylo nakloněno více lidí, potřebné důkazy ale Henrymu bohužel chyběly.

Před sedmi dny Pookyho stařícká matka vzkázala Henrymu, aby za ní

přišel do nemocnice. Těžce nemocná žena, jež mluvila jen s největšími obtížemi, Henrymu pověděla, že se po jednačtyřiceti letech strachu a mlčení u jejího lůžka objevil jeden z dávných přátel jejího chlapce a odhalil jí tajemství, které nosil zamčené v srdci už od svých šestnácti let. Nejenže jí potvrdil, že Pooky spal s Katy Royalovou, ale také jí prozradil, že se Pooky toho odpoledne, kdy Alberta navštívili Brody Royal a Frank Knox se svými výhrůžkami, v Albertově obchodě ukrýval. Později v noci pak Pookyho přítel zaslechl explozi a hned po ní spatřil tři muže vyskakující z okna hořícího Norrisova obchodu. Dva z nich se připojili k nějakému dalšímu muži, naskočili do dodávky a z místa činu uprchli. Ten třetí si ale klidně a nevzrušeně dokráčel ke zbrusu novému autu, které řídil muž, v němž chlapec poznal Randalla Regana – brutálního předáka pracujícího pro Brodyho Royala. V tom okamžiku hoch pochopil, že tím třetím mužem byl sám Brody Royal.

Na podobný zdroj čekal Henry celý život. Jméno onoho tajemného svědka mu však paní Wilsonová odmítla sdělit. Když se rozplakala poté, co se dozvěděla, proč její syn musel zemřít, ten svědek – nyní už dospělý – ji prudce objal a prosil ji za odpuštění. Potom ji poprosil, aby jeho jméno uchovala v tajnosti, dokud sám nenajde odvahu říct svůj příběh FBI. Paní Wilsonová ho vyslyšela a svůj slib by jistě neporušila – obzvlášť ne ve chvíli, kdy pomalu klepala na nebeskou bránu. Neuplynulo ani čtyřiaadvacet hodin a byla mrtvá. Podle doktora šlo o zástavu srdce v důsledku selhání ledvin. Henry v tom tehdy neviděl nic podezřelého. Úmrtí se ale bohužel začala hromadit. A přestože od té doby Henry toho tajemného svědka, kterému přezdíval „Medvídek Huggy“, každý den usilovně hledal, doposud se mu ho nalézt nepodařilo.

Pohlédl dolů a všiml si, že se mu třesou ruce. Pokud byla Viola opravdu zavražděna, případy, na nichž tak dlouho osamoceně pracoval, se rázem stanou středem pozornosti. Agenti FBI, kteří ho nestále otravovali, aby se s nimi podělil o své těžce nabyté informace, převzou vyšetřování, předvolají si ho a donutí ho vydat vše, co má. Už nebude osamělým bojovníkem za spravedlnost, jenž musí bojovat nejen se zlem, ale i s netečností federálních orgánů. Jistě, vždycky prohlašoval, že stojí o podporu. Bušil na stovky byrokratických dveří, aby ji získal. Ačkoliv oceňoval pomoc zanícených vysokoškolských stážistů a přednostní vyřizování svých žádostí podaných v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, ve skutečnosti s namyšlenými státními zástupci a kariéristickými agenty FBI spolupracovat netoužil. Alespoň prozatím.

Popravdě řečeno, chtěl tyhle případy vyřešit sám. Podle svých vlastních představ. Toužil doplnit chybějící kousky skládačky, detailně osvětlit posloupnost jednotlivých zločinů a teprve potom kompletní obrázek předložit FBI a veřejnosti. Necítil to takhle od samého počátku, ale nedostatek respektu a mizerné jednání ze strany federálů ho postupem času odradily.

Henry znovu pomyslel na ztracenou pásku z videokamery, o níž se zmiňoval Shad Johnson. Co když si Viola svá tajemství nevzala s sebou do hrobu? Zatímco se blížil k řece Mississippi, napadlo ho, jestli nějaký vystrašený starý Dvojitý orel, jenž měl na rukou krev, před rozbřeskem pásku nehodil do kalné řeky. Henry by mohl z fleku jmenovat hned několik bezcitných bastardů, kteří by Violu bez váhání zabili, jen aby jejich špinavá minulost nevyplavala na povrch.

„Prosím, nevyhazujte tu pásku,“ zašeptal. „Nechte si ji jako trofej, parchanti.“

Byla by to pitomost, ale Henry znal vrahy, kteří se dopustili i mnohem hloupějších věcí.

Když najel na most, který se klenul přes řeku, jejíž vody hrály tóny červené a hnědé, spatřil štíhlou věž Katedrály svaté Marie vypínající se k nebesům. Byl to povznášející pohled. Natchez odtud vsutku vypadal jako mytické „město na hoře ležící“. Nacházel se na vysokém strmém útesu nad řekou a už dobrých tři sta let vévodil krajině na míle daleko. Nikde jinde mezi Missouri a Mexickým zálivem nebyla podobná dominanta k vidění – a tomu odpovídala i namyšlenost místních obyvatel. Přinejmenším ti, kteří vyrůstali na louisianské straně řeky, to tak vnímali. Henry, jenž rovněž žil ve stínu tohoto útesu, pociťoval vůči lidem obývajícím honosné předválečné rezidence za vodou žárlivost a zášť. Věděl, že se lidé na kopci považují za lepší, než byl on. A z čistě ekonomického hlediska tomu tak i skutečně bylo.

Bavlnářští magnáti z devatenáctého století – „nabobové z Natchezu“ – většinu své úrody pěstovali a sklízeli na louisianské straně řeky, nicméně žili na útesu v Natchezu v palácích, za něž by se nemusel stydět ani samotný sultán. Vysoko nad řáděním žluté zimnice a nad sprostou chátrou, která zamořovala přístav v „podhůří“, pořádali hony na lišky, závody plnokrevníků a okázalé večírky, zatímco o kousek dál za řekou se pracující nuzáci horko těžko snažili z naplaveninové půdy vyškrábat alespoň tu nezbytnou trošku nutnou k přežití. Občanská válka sice bohatce srazila trochu dolů, rozhodně ale ne až na úplně dno, protože město kapitulovalo bez jediného výstřelu, čímž se vyhnulo Shermanovu běsnění a zůstalo prakticky nedotčené. Po válce následovalo několik hubenějších desetiletí, nicméně už během Velké hospodářské krize se našlo pár mazaných starých krasavic, které zrekonstruovaly své rezidence a začaly pořádat každoroční jarní pouť a oškubávat návštěvníky ze Severu i z Evropy, kteří přijížděli očumovat paláce plantážníků, jež byly ještě mnohem větší a honosnější než slavná Tara ze *Severu proti Jihu*. Kolem roku 1950 potom několik šťastných venkovských balíků narazilo na ropu a díky prodeji černého zlata se během deseti let město znovu topilo v penězích. Tahle druhá vlna bohatství přinesla jmění, nebo aspoň jeho základ, i Brodymu Royalovi. V následujících dekádách Royal chytře diverzifikoval svůj majetek do půltuctu dalších branží, takže i ropnou krizi v osmdesátých letech přečkal jako jižanský John D. Rockefeller.

Jako by ho Henry přivolal svými myšlenkami, z mrtvého úhlu se náhle s rachotem vyřítíl kamion s modrým nápisem ROYAL OIL. Mířil na východ k Natchezu.

„Jdu si pro tebe, ty hajzle,“ zamumlal Henry, mrkl na hodinky a znovu pomyslel na nadcházející interview. Se Shadem Johnsonem si nemohl dovolit ztrácet čas.

Když sjel z mostu, pneumatiky vozu nadskočily. Chystal se odbočit vlevo, do starého centra města. Uvažoval nad tím, že stopy rasismu začaly v Natchezu zapouštět kořeny v padesátých letech. Zárodky tohoto smýšlení sem přitom dorazily zvenčí. Natchez byl sice městem otrokářského Jihu, nicméně v jeho čele stáli anglofilové sympatizující s Uníí – a nemuseli to být nutně jen bohatí aristokraté, kteří své syny posílali na nejprestižnější americké univerzity a dcery k evropským šlechtickým dvorům. Pokud šlo o vztahy mezi jednotlivými rasami, byli zkrátka jejich potomci mnohem osvícenější než většina ostatních obyvatel státu Mississippi. V padesátých letech se však ve městě objevily nové výrobní závody a s nimi přišly i houfy chudých bělochů s mnohdy radikálními a násilnickými předsudky. Tihle silně nespokojení potomci pěšáků Konfederace pocházeli z míst jako Liberty, Mississippi nebo třeba z Monroe – ortodoxní baptistické bašty v Louisianě – a náboráři Klanu je sem vyslali ve chvíli, kdy černoši začali usilovat o dosažení rovných práv na pracovišti. Muži jako Frank a Snake Knoxovi, Sonny Thornfield a Glenn Morehouse neváhali udělat špinavou práci, a vyhovět tak přání členů Rady bílých občanů, kteří sice chtěli zachovat původní stav věcí, ale nebyli ochotni riskovat pro to svou vlastní svobodu a dobré jméno.

Od té doby se věci naštěstí změnily. Před dvěma lety občané Natchezu zvolili starostou Penna Cage, bývalého právníka a spisovatele, který tvrdě pracoval na tom, aby se staré rány co nejdříve zahojily. Cageovo volební vítězství některé překvapilo, ne však Henryho. Bývalý spisovatel těžil z půlstoletí trvající ochoty a laskavosti – ne své vlastní, ale svého otce, oblíbeného lékaře, který vždycky věnoval stejnou péči bílým i černým. Dobrota jeho otce přinesla Pennovi v den voleb třetinu hlasů černošského obyvatelstva, a to dokonce i přesto, že jeho protikandidátem byl černý Shadrach Johnson – přesně ten muž, k němuž Henry právě mířil.

Henry zaparkoval svůj Explorer ve stínu nevkusně moderní budovy, kde se nacházela kancelář šerifa, vzal si z kufru aktovku a vykročil směrem k úřadu státního návladního sídlícímu v těsné blízkosti radnice a soudu. Vedle úřadu šerifa honosícího se vysokými úzkými okny a okresní věznice působila budova státního zastupitelství docela nenápadně. Když Henry vyběhl nahoru po schodech, nepříjemný pocit, který ho svíral, nabral na intenzitě. Shad Johnson byl politik, jenž dokázal využít každíčké příležitosti. Určitě bude Henrymu klást spoustu nevybíravých otázek, Henry však rozhodně neměl v úmyslu prozradit víc, než mu nařizuje zákon. Bude to dobrá rozcvička před pozdějšími jednáními s FBI, která ho nepochybně čekají.

Henry otevřel dveře vedoucí do úřadu státního návladního a rozhlédl se po sekretariátu. Za moderním stolem seděl mladý, štíhlý černoch v šedém obleku a psal cosi na notebooku. Když Henry navštívil úřad naposledy, pracovala zde jako asistentka žena.

„Čím vám mohu posloužit?“ zeptal se mladík bez sebemenší stopy jižanského přízvuku.

„Jsem Henry Sexton.“

„Běžte dál. Už vás očekává.“

Henry si volnou rukou povytáhl kalhoty v barvě khaki a prošel vysokými dveřmi za asistentovým stolem.

Shad Johnson – černoch, avšak s nepřilíš tmavou pletí – seděl za starožitným stolem velikosti tenisového kurtu. Ani nevstal, aby Henryho pozdravil, natož aby se obtěžoval svůj stůl obejít. Chladně a povýšeně se na Henryho podíval. Jeho tmavomodrý oblek stál pravděpodobně desetkrát víc než ten, který Henry nosil v neděli do kostela. Na stěně po Henryho pravici visela celá řada fotografií, na nichž státní návladní pózoval s nejrůznějšími celebritami a politiky, převážně afroamerického původu, kteří v roce 1998 přijeli do Natchezu, aby ho podpořili v jeho neúspěšném boji o post starosty. Po chvíli si Henry všiml i své videokamery, stojící na stativu v opačném rohu kanceláře.

„Překvapilo vás, když jste se doslechl, že Viola Turnerová dnes ráno zemřela?“ zeptal se bez jakýchkoliv okolků Johnson.

„Ano,“ připustil Henry.

„Jistě jste věděl, že byla nemocná?“

Henry přikývl.

„Přesto vás její smrt překvapila.“

„Ano.“

Shad ukázal na kameru. „Řekněte mi něco k té videokameře. Je to poněkud zvláštní, když reportér umístí kameru v domě umírající staré ženy. Co vás k tomu vedlo?“

Arogantní tón státního návladního se Henrymu vůbec nezamlouval. Obzvlášť proto, že Johnson prakticky ani nehnul prstem, aby mu pomohl s nevyřešenými případy z doby hnutí za občanská práva. „Pracuju jako reportér už velice dlouho,“ spustil neochotně. „A občas zkrátka vycítím, když člověka něco trýzní.“ Pomyslel na Glenna Morehouse, jak ve svém pokoji za řekou se strachem hledí vstříc věčnosti. „Spousta lidí z doby boje za občanská práva je teď nemocná, nebo dokonce na smrtelné posteli. A mnozí z nich v sobě nosí ošklivá tajemství. Violu Turnerovou něco soužilo. Chtěla to říct, ale ještě na to nebyla zcela připravená. Proto jsem jí nechal tu kameru. Nikdy nevíte, kdy se člověk rozpovídá, a u slečny Violy jsem cítil, že to nebude dlouho trvat. Proto jsem na ni zaměřil kameru, dal jí dálkové ovládání a ukázal jí, jak se používá. Kdykoliv chtěla, mohla kameru spustit a sama sebe nahrát.“

„Co podle vás věděla, pane Sextone?“

„Domnívám se, že věděla, jaký osud stihl v roce 1968 jejího bratra Jimmyho Revelse. A samozřejmě i Luthera Davise,“ odvětil Henry zdráhavě.

Shad Johnson udělal kyselý obličej. Henry tušil, že státní zástupce při zmínce o téhle kauze nebude zrovna skákat nadšením. Už celé měsíce se ho Henry snažil přimět, aby případ znovu prošetřil, on ho však vždy odbyl tím, že bez nových důkazů má svázané ruce. Marně Henry poukazoval na princip hlavy 22, tedy že bez obnovení vyšetřování se nové důkazy objeví jen stěží.

„Ať je to, jak chce,“ pronesl Johnson, „zdá se, že kromě členů rodiny a doktora jste poslední, kdo s paní Turnerovou mluvil. Zmínila během vašeho rozhovoru něco, co by naznačovalo, že uvažuje o sebevraždě?“

„O sebevraždě?“ Henry cítil, jak se mu dere horkost do tváří. Jeho domněnky týkající se Violiny smrti byly náhle rozmetány. „Ne, nic takového nezmínila. Hovořil jsem s ní dvakrát. Nedala mi sebemenší důvod si myslet, že by se jí něco takového honilo hlavou. Navzdory své nemoci vypadala jako silná žena. Duševně, pochopitelně. Fyzicky na tom byla velmi špatně.“

„Říkala něco o svém doktorovi?“

Henry nemohl přeslechnout nepřátelský tón v Johnsonově hlase. „Myslíte o doktoru Cageovi?“

„Ano, o Tomu Cageovi. Jak víte, že byl jejím doktorem?“

„Paní Turnerová nostalgicky vzpomínala na roky, kdy pro něj pracovala. Podle všeho ho měla moc ráda. Oceňovala jeho oddanost pacientům – bez ohledu na jejich barvu kůže. Mám za to, že ji doktor Cage každý den navštěvoval a snažil se jí ulehčit její poslední dny, jak jen to bylo možné. Když jsme spolu mluvili, stěží popadala dech. Nebyl to jednoduchý rozhovor.“

„Viděl jste někdy doktora Cage v domě Revelsových?“

„Ne. Byl jsem tam ale pouze dvakrát.“

Shad se náhle postavil, takže vynikla jeho malá postava. Henry měřil skoro metr devadesát a státního návladního výrazně převyšoval. Nicméně drobnější muž byl plný energie, která markantní výškový rozdíl víc než vyrovnávala.

„Umíte udržet tajemství, pane Sextone?“

„Některá držím už téměř čtyřicet let.“

„Budete to, co vám řeknu, považovat za důvěrné a neoficiální?“

„To je můj každodenní chleba, pane Johnstone.“

Návladní doslova probodl Henryho pohledem. „Je možné, že máme co do činění s případem asistované sebevraždy. Nebo dokonce vraždy spáchané lékařem. Proto se o tuto záležitost zajímám.“

Henry byl smířený s tím, že se může jednat o vraždu, takhle domněnka ho ale naprosto šokovala. „Tím lékařem myslíte Toma Cage?“

„V tomto okamžiku směřují dostupné důkazy právě k němu.“

Henry nahlas polkl. „Prrr! Tohle nechci poslouchat. A nevěřím tomu.“

„Přesto to vypadá, že mezi ním a paní Turnerovou existovala v tomto smyslu jistá dohoda.“

Henry byl nervózní a rozrušený jako už dlouho ne. „Dobře... A co přesně chcete ode mě?“

Když návladní neodpověděl, Henryho se zmocnily děsivé myšlenky. „Ta kamera nebyla zapnutá, když paní Turnerová zemřela, že ne?“ zeptal se s příšerným pocitem, že se Johnson chystá odvětit kladně.

„To nevíme. Tlačítko bylo v poloze zapnuto, ale stativ byl převrácený a kamera ležela na zemi. Schránka na kazetu byla otevřená a prázdná. Pásku jsme nenašli. Zástrčka byla vytažená ze zdi a baterie vybitá.“

Henry se pokusil představit si scénář, jenž by tomuto mohl předcházet.

„Nahrála pro vás Viola Turnerová nějaké pásky před včerejší nocí?“ dotázal se Johnson.

„O žádných nevím. Našli jste u ní v domě hlasový záznamník?“

Návladní přimhouřil oči. „Ne. Proč?“

„Po své první návštěvě jsem Viole nechal kapesní analogový záznamník. Ze stejného důvodu, ze kterého jsem u ní o týden později umístil tu videokameru.“

Johnson si něco zapsal na kus papíru. „Šerifovi lidé dům prohledali, ale žádný záznamník nenašli. Co to bylo za značku?“

„Olympus.“

Johnson si to poznamenal. „Vrah ho musel zřejmě také odnést. Nevíte, jestli na něj paní Turnerová něco nahrála?“

„Nemám tušení.“

Shad se zamračil a sklopil zrak na stůl.

„Jak zemřela?“ snažil se vyzvědět Henry. „Pokud teda nevádí, že se ptám.“

„Téměř jistě na předávkování morfinem. Zatím neoficiálně. Musíme ještě počkat na výsledky toxikologie, které by nám to měly definitivně potvrdit.“

Při pohledu na kameru Henry náhle pocítil zvláštní šimrání v břiše. Na její zadní straně se stále nacházel připevněný běžový plastový obdélníček, jen o něco málo větší než krabička cigaret. Byl to pevný disk Superstream, který Henry ke kameře připojil před tím, než ji nechal ve Violině domě. O tomhle užitečném příslušenství mu pověděl jeden jeho přítel z filmové branže během práce na dokumentu o Henryho vyšetřování. Superstream bylo možné nastavit tak, aby nahrával současně s magnetofonovými hlavami kamery, takže nejenže odpadl složitý proces přehrávání videa z kazety do počítače před tím, než jste se mohli pustit do úprav a stříhání, ale zároveň byla celá nahrávka i zálohovaná. Další možností bylo využívat Superstream až ve chvíli, kdy došla páska a neměli jste po ruce náhradní, a prodloužit tak celkový čas záznamu – Henry s sebou zřídkakdy nosil náhradní pásky, takže měl obvykle zapnutý právě tenhle režim. Byl si skoro jistý, že tomu tak bylo i tenkrát, když kameru ponechal ve Violině domě. Což znamená, že na harddisku by mohlo být zaznamenáno –

„Co se děje?“ zeptal se příkře státní návladní. „Proč na tu kameru tak zíráte?“

Henry byl v pokušení neříct ani slovo. Johnson mu zřejmě chtěl kameru vrátit, takže ať už bylo na disku nahráno cokoli, mohl by s tím Henry jednoduše odkráčet. Přestože však návladního neměl zrovna v oblibě, věřil v právní stát a respektování zákona. Pokud na disku něco bylo, mohl by to být důkaz o spáchání zločinu. A kdyby teď Henry odešel z kanceláře, aniž by se o tom návladnímu zmínil, sám by se dopustil trestného činu. Woodward a Bernstein by se asi dvakrát nerozmyšleli, jestli takový důkaz šlohnout, nebo ne. Ale Henry to nedokázal. Což byl nespíš i důvod, proč pracoval v týdeníku s pouhými pěti tisíci předplatiteli.

„Je možné, že ta kamera něco zaznamenala,“ pronesl monotónně.

„No a co?“ namítl Johnson. „Páska zmizela.“

Henrymu se už málem podařilo zachovat mlčení, nicméně jeho smysl pro fair play ho nakonec přemohl. „Přesto existuje možnost, že nějaká nahrávka přímo teď na kameře je.“

Johnson prudce zvedl hlavu. „Jak to myslíte?“

Henry mu vysvětlil, jak harddisk funguje. Státní návladní zjevně nebyl žádné počítačové eso, nakonec to však pochopil. Na Johnsonův pokyn, mimochodem vyštěknutý jako vojenský povel, demontoval Henry Superstream z kamery Sony a položil ho na obří stůl. Potom otevřel aktovku a vytáhl svůj Macbook Pro.

„Nemůžete ten disk zapojit do mého počítače?“ zajímal se Johnson.

„Ne. Tenhle disk potřebuje speciální prohlížeč a já mám jen verzi pro Mac. Pokud ale máte port FireWire a kabel, můžu to nastavit tak, aby se – zatímco budeme na mém Macbooku sledovat originál – do vašeho počítače zároveň posílala konvertovaná kopie. Tu si pak i vy budete moct bez problémů přehrát.“

„Žádné ‚budeme sledovat‘,“ opáčil Johnson neústupně. „Podívám se na tu pásku sám.“

„Není to páska,“ poznamenal Henry trpělivě. „Je to digitální soubor na harddisku. Na harddisku, který patří redakci mých novin.“ Což nebyla tak úplně pravda. Henry si Superstream koupil za vlastní peníze. Beacon na podobná zařízení neměl finanční prostředky, a kdyby Henry nebyl rozvedený a s dospělým dítětem, neměl by je ani on.

„Ten disk může obsahovat důkaz v případě vraždy,“ nadhodil Johnson. „Nejdřív se podívám, co na něm je, a teprve potom učiním rozhodnutí, jak s ním naložíme.“

Henry se zamyslel. „Mám dojem, že mi nemůžete legálně zabránit v tom, abych se kouknul, co je na harddisku, který je majetkem mých novin. Každopádně, ať už se rozhodnete jakkoli, svůj notebook si беру s sebou. Není to důkaz v soudním řízení a je na něm celá moje práce. Takže mě raději nechte udělat vám kopii, kterou pak budete moct zhlédnout i na vašem počítači.“

Zatímco Johnson vyšel z kanceláře, aby našel nezbytný kabel, Henry dospěl k rychlému rozhodnutí. Spustil program a pozměnil jeho nastavení tak, aby současně s konverzí a přenosem souboru do počítače návladního uložil kopii souboru i na disk Macbooku. Na disku Superstream s největší pravděpodobností nic nebylo, ale pokud by se tam něco přece jen objevilo, Henry by odešel z kanceláře s vlastní kopií. Když se Shad vrátil, Henry postával před jeho deskou cti a hleděl na jeho společnou fotografii s Whitney Houstonovou a Bobbym Brownem, osobnostmi, jejichž sláva od doby Shadovy kampaně na starostu, v níž byl jeho protikandidátem Wiley Warren, už poněkud opadla.

„Je tohle to, co potřebujete?“ zeptal se Johnson a natáhl před sebe ruku s kabelem FireWire.

Henry vše propojil a předpřipravil tak, aby návladní pouhým kliknutím na trackpad mohl začít s přehráváním.

„Je načase odejít,“ upozornil Shad Henryho. „Jak mám ten záznam na páse spustit?“

To není páska, zopakoval v duchu Henry. „Stačí kliknout na pravý spodní roh trackpadu. Tím na obrazovce vyvoláte tlačítko ‚play‘. Mám vám to udělat?“

„Ano. Ale jakmile stisknete ‚play‘, půjdete okamžitě vedle do kanceláře mého asistenta. Až skončím, zavolám vás.“

Henry se dotkl trackpadu a kontrolka na Superstreamu zablikala. Reprodukty Macbooku zarachotily a poté se ozval jakýsi tlumený nářek.

„Vypadněte!“ přikázal Shad.

Henry zamířil ke dveřím. Předtím však ještě letmo pohlédl dolů a spatřil důvěrně známý obraz Violy Turnerové na lůžku. Svíjela se, jako by se snažila uniknout ze spárů nějakého dravého zvířete. Srdce mu vyskočilo až do krku.

„Vypadněte!“ zařval návladní.

Henry vyběhl ven a zavřel za sebou dveře. Srdce mu bilo stále rychleji. Něco se nahrálo. A ten, kdo z kamery ukradl pásku, si toho nevšiml. Jak by taky mohl? Superstream by poznal jen málokterý laik a představa, že by tuhle moderní digitální technologii odhalili právě staroši z Kukluxklanu, Henryho skoro rozesmála. Henry doufal, že Shad Johnson nezaregistruje bzučení harddisku Macbooku, kopírujícího soubor ze Superstreamu. Návladní bude nejspíš příliš zaujat děním na obrazovce, než aby věnoval pozornost vrnění Macbooku. A jeho humpolácký stolní počítač bude při ukládání videa taky určitě hučet a cvakat jako stará pračka.

„Jste v pořádku, pane Sextone?“ optal se Johnsonův asistent. Henry si otřel rukou čelo. Když ji odtáhl, byla úplně zalitá potem. Ani si neuvědomil, jak moc je nervózní. Co to sakra dělám? Žasl sám nad sebou. Bez povolení kopíroval důkaz v trestním případě. Samozřejmě, čistě technicky patřil harddisk jemu, ale přesto. Shad Johnson by ho za něco takového neváhal poslat do vězení. „Nemáte trochu vody?“

„Těmito dveřmi a chodbou až na konec.“

Na konci chodby našel Henry automat na vodu a vypil naráz dva kelímky. I kratičký pohled na očividně trpící Violu Turnerovou jím hluboce otřásl. Fakt, že Johnson považuje Toma Cage za pravděpodobného viníka v případě asistované sebevraždy – nebo dokonce vraždy – byl natolik závažný, že se na něj Henry teď nedokázal soustředit. Cítil se jako idiot. Přestože strávil s Violou Turnerovou přes čtyři hodiny, nepodařilo se mu vzbudit v ní dostatečnou důvěru na to, aby se mu svěčila. Po třetím kelímku vody se sebral, vrátil se na sekretariát návladního a usadil se tam.

„Nepracovala tady naposled žena?“ nadhodil roztržitě Henry.

„Otěhotněla,“ odvětil mladík přezíravě.

Než se dveře kanceláře státního zástupce znovu otevřely, stačil Henry dvacetkrát mrknout na hodinky. Hlavou se mu přitom honily myšlenky na nadcházející interview za řekou. Glenn Morehouse toho věděl o Dvojitých orlech spoustu. Jeho doznání mohlo pomoci rozlousknout dobrou desítku vražd, takže rozhovor s ním Henry rozhodně nehodlal odkládat. Pokud by Shad Johnson do pěti minut nevylezl z kanceláře, měl v plánu odejít. Počítač by si vyzvedl později. Od chvíle, kdy návladnímu spustil přehrávání, už uplynulo přes třicet minut. Dávalo to smysl: na Superstream se vešlo třicet minut videozáznamu v nejvyšším rozlišení. Čeho byl Shad Johnson v tom čase svědkem? Asistované sebevraždy? Nebo brutální vraždy?

Třicet sekund před vypršením nejzazšího termínu, který si Henry stanovil, Johnson otevřel dveře. S rozvážným výrazem ve tváři pokynul Henrymu, aby šel k němu. Henry se pokoušel vyčíst něco z jeho očí, avšak marně.

Jakmile se za Henrym zavřely dveře, Shad prohlásil: „Tenhle disk je důkazním materiálem, pane Sextone. Musím ho nechat uzamknout do důkazní místnosti v úřadu šerifa.“

„Co na něm je?“

Shad se posadil za stůl. „Víte, že vám to nemůžu prozradit.“

„Je to majetek redakce, pane.“

„Je to důkaz v trestní věci. Konec diskuse.“

„A co svoboda tisku?“

Johnson se pousmál. „Za tu si v tomhle případě koupíte tak akorát šálek kávy v automatu. Můžete podat písemnou stížnost nebo si najmout specialistu na ústavní právo, nicméně ten disk teď půjde do důkazní místnosti.“

Henry zvažoval, že by se s Johnsonem dál naoko dohadoval, nakonec si to však rozmyslel. Na podobné divadýlko teď neměl čas ani sílu. Jakmile vypadne se svým Macbookem z kanceláře, bude mít svoji vlastní kopii souboru.

„Pane Sextone,“ hovořil dál Johnson, „jste seriózní novinář a vím, že vám záleží na blahu lidí. Musím vás požádat, abyste se o existenci toho záznamu nikomu nezmiňoval. Mám celkem jistotu, že to určitě neuděláte hned, protože píšete pro týdeník a rozhodně nebudete chtít riskovat, že by vás Caitlin Mastersová z Examineru předběhla.“

Henry zrudl, ale neřekl ani slovo.

„Jedná se o velice choulostivý případ,“ pokračoval Johnson. „Je nutné postupovat v něm s maximální obezřetností a rozvahou. Chápete?“

„Ovšem. Týká se to otce starosty, takže nechcete riskovat svůj zadek, dokud nebudete mít stoprocentní jistotu.“

Shad zvedl pravou ruku a namířil s ní na Henryho. „Neštvěte mě, Henry. Věřte mi, že nejsem člověk, kterého byste si přál mít za nepřítele.“

To Henry nezpochybňoval. Na druhou stranu proti sobě popudil už i mnohem děsivější lidi, než byl Shadrach Johnson. „Zachycuje ta nahrávka asistovanou sebevraždu? Nebo vraždu?“

Johnson obrátil jeho otázku proti němu. „Víte snad o někom, kdo by chtěl paní Turnerovou zavraždit?“

Ač to Henryho stálo nemalé úsilí, zachoval mlčení.

„Vezměte si své věci a běžte, pane Sextone. V brzké době vás pravděpodobně vyzvu, abyste se dostavil před velkou porotu.“

Ano, to bylo vše, co musel Henry udělat – strčit Macbook do aktovky a odejít. Přesto dál stál na místě jako přikovaný. Jako skautík, který se chystá přiznat ke lži.

„Co se děje?“ naléhal Johnson.

„Je tu něco, co byste měl vědět,“ zamumlal rozpačitě Henry.

„Co?“

„Členové Dvojitých orlů vyhrožovali Viole Turnerové zabitím, pokud se někdy vrátí do Natchezu.“

Shad se na okamžik zamyslel. „Kdy jí tím hrozili?“

„Předtím, než se odstěhovala do Chicaga.“

Návladní se zatvářil zmateně. „Myslíte před čtyřiceti lety?“

„Přesně tak. Paní Turnerová mi to pověděla během našeho druhého rozhovoru.“

„Bavili jste se o Kukluxklanu?“

„Ne o Kukluxklanu,“ opáčil rozmrzele Henry. „O Dvojitých orlech. Mají na rukou krev spousty lidí a patrně unesli a zabili i bratra paní Turnerové.“

Shad si odfrkl. „Naznačujete, že se nějakí sedmdesátiletí staříci dnes v pět hodin ráno sebrali a vydali se za Violou Turnerovou, aby ji zavraždili?“

„Říkám vám jen to, co vím.“

„Z jakého důvodu jí vlastně vyhrožovali?“

„Jsem přesvědčen, že věděli, nebo se přinejmenším domnívali, že Viola Turnerová má informace, které by je mohly usvědčit z vraždy jejího bratra.“ Zarazil se a pak dodal: „Kromě toho to vypadá, že Dvojití orli Violu Turnerovou v roce 1968 hromadně znásilnili.“

„To jste se dozvěděl od paní Turnerové?“

„Ne. Ta byla velmi zdrženlivá. V osmašedesátém se o tom ale hodně mluvilo.“

„Takže jen klepy, pane Sextone. Každopádně, i kdyby k takovému znásil-

nění v roce 1968 opravdu došlo, promlčecí lhůta by vypršela v roce 1975. Dnes by za to už nikdo nemohl být stíhán.“

„Nicméně vražda je nepromlčitelná,“ pokračoval Henry zarputile.

Johnson si povzdechl. „Znovu jsem prošel vyšetřovací spisy těch případů – to málo, co tam bylo. Tělo Jimmyho Revelse se nikdy nenašlo. Ani tělo Luthera Davise. Příliš se utápíte v minulosti, Henry.“

Reportér cítil, jak mu poklesla ramena. „To mi říká hodně lidí.“

„Nevidíte ani to, co je zcela zjevné. Kdyby ti Dvojití orli byli stále aktivní, zabili by vás, ne nějakou zdravotní sestru, která je už jednou nohou na druhém břehu.“ Návladní zavrtěl hlavou jako člověk unavený z nekonečného jednání s bláznem. „Jste volný. Můžete jít. Musím teď vyřídit pár telefonátů.“

Henry zastrčil svůj počítač do aktovky a opustil kancelář.

9 . K A P I T O L A

Poté, co Rose vymazala z mého kalendáře všechny nedůležité schůzky, pustil jsem se do pátrání po právních precedencích v případech, jejichž okolnosti byly podobné tomu, co mi v souvislosti se smrtí Violy Turnerové popisoval Shad. Jeden telefonát s přítelem z právnické fakulty, který nyní působil v New Orleansu, mi potvrdil předchozí Shadova slova: vysoce uznávaná otorinolaryngoložka Anna Pouová bude za to, že zařídila eutanazii jedenácti pacientů, kteří nemohli být během nejhorších hodin povodní po hurikánu Katrina evakuováni, pravděpodobně brzy čelit obvinění z vraždy. Okolnosti téhle kauzy byly sice úplně odlišné od případu mého otce, ale když můj přítel prohlásil, že stíhání bylo politicky motivované, ztuhla mi krev v žilách.

Na scénu vstupuje Shad Johnson.

Je sice znepokojivé, že mi můj táta odmítl o předešlé noci cokoli sdělit, nicméně jestli se nějak podílel na sebevraždě za asistence lékaře, tak to dává smysl. Ve většině podobných případů, kdy někdo spustí povyk kolem podezřelých okolností úmrtí, nakonec zvítězí zdravý rozum a k žádnému obvinění nedojde. Mohl bych tedy předpokládat, že i Violin syn brzy pochopí, že přání jeho matky stojí nad vším ostatním. A přesto... Čím déle jsem seděl za svým stolem, tím více mi intuice našeptávala, že se děje něco neobvyklého. Zavolał jsem na advokátní komoru státu Illinois a trochu se poptal na Lincolna Turnera. Žena, s níž jsem hovořil, mě informovala, že Turner má už čtyři měsíce pozastavenou právnickou licenci a řeší se jeho vyloučení z advokátní komory. I když po telefonu nechtěla zabíhat do podrobností, pomocí Nexisu se mi podařilo rychle dohledat, že byl obžalován ze zpronevěry finančních prostředků ze svěřeneckého účtu svého klienta. A takový ryzí charakter obviňuje mého otce z vraždy.

Tak proč se táta nebrání? Skoro nikdy přede mnou nic netajil, dokonce ani v zoufalých situacích, teď ho však cosi nutí chovat se jinak – nezvykle. A není jediný. S Shadem Johnsonem jsem toho zažil už příliš na to, abych mu skočil na jeho předstíranou snahu pomoci mé rodině.

A opravdu, když mi Shad volá zpátky, zaznamenávám v jeho hlase – na rozdíl od prvních dvou hovorů – potlačované vzrušení. Vzrušení, které mě nutí vyběhnout z kanceláře a rychlým krokem zamířit k úřadu návladního.

Někdo na mě volá. Stěží to registruju. Pak však ten člověk zvýší hlas

a vysloví mé křestní jméno. Otáčím se. Z okýnka svého Exploreru mě zdraví Henry Sexton. V první chvíli mu chci jen zamávat a jít dál, ale naléhavost v jeho hlase mě přiměje přistoupit k jeho vozu. Když mi sdělí, že má informace týkající se mého otce a Violy Turnerové, poskočí mi srdce. Usedám na sedadlo spolujezdce a přitom si všimnu, že je Henry velice rozrušený. Vlastně to vypadá, jako kdyby plakal.

„Jsi v pořádku?“ ptám se. „Co se stalo?“

„Mám jen pár minut,“ odpovídá úzkostlivě. „Je tu ale něco, co musíš vidět.“

„Co se děje, Henry?“

Henry mi vypráví nesouvislý příběh a sotva přitom popadá dech. Můj tep začíná stoupat k závratným výšinám. Je však jasné, že mi Henry chce pomoci. Nebo aspoň mému otci. Jedno chápu naprosto přesně: To, co mi chce ukázat, musím rozhodně zhlédnout předtím, než budu mluvit s Shadem Johnsonem.

„Radši nejdřív zajedu za roh, než ti to pustím,“ říká Henry. „Shad by mohl vykouknout z okna a vidět nás tady.“

„Dobře.“

Reportér mi pokládá svůj Macbook do klína, přičemž nenápadně mrkne směrem k úřadu šerifa. Pak se rozjíždí a odbočuje do Commerce Street.

Vždycky jsem Henryho Sextona považoval za novodobého Dona Quijota, a proto mu důvěřuju. I mě často obviňovali, že trpím tím samým komplexem, avšak Henry – to je úplně jiná liga. Jeho kritické články věnované nevyřešeným vraždám z dob boje za občanská práva dokážou přitáhnout i náhodné kulky a létající lahve. On sám je vysoký a hubený, s věčně smutnými psíma očima. S brýlemi s drátěnými obroučkami a bradkou vypadá spíš jako univerzitní profesor nebo biolog, jenž se zabývá zkoumáním kyselosti vod v rybnících.

„Co tady?“ Henry zastavuje před starým židovským chrámem na Commerce Street. Prakticky hned za rohem, na Washington Street, se sice nachází můj dům, ale není času nazbyt – Shad mě každým okamžikem očekává u sebe kanceláři.

„Tady je to fajn, Henry. Koukněme se na to.“

Henry poklepe na trackpad a na obrazovce se objevuje okno s běžícím videozáznamem. V rohu potmělého pokoje, podle všeho v nějakém soukromém bytě, stojí nemocniční postel. Nejdřív slyším nervy drásající nářek. Potom rozpoznávám vyhublou postavu zmítající se pod příkrývkou, jako by se pokoušela vymotat z prostěradla. Je jasně slyšet lapání po dechu, přerušované opakovaným slovem, jež zní jako „pomoc“. Vtom ta osoba napůl padá z postele a natahuje se po něčem na podlaze. Zpočátku si nejsem jistý po čem, pak však na nočním stolku spatřím prázdnou vidlici telefonu. Náhle ta scéna dává smysl. Zoufalý pacient si srazil na zem telefonní sluchátko a kvůli své omezené pohyblivosti na něj nemůže dosáhnout.

„Pomoc!“ ozývá se další přidušený výkřik. „Coro, pomoz mi.“

S hrůzou si uvědomuju, že ta vyzáblá postava s pouhými pár chomáčky bílých vlasů na hlavě musí být to, co zbylo z nádherné zdravotní sestry, kterou si pamatuju ze svého dětství. Viola opakovaně svírá a rozevívá pravou ruku, není však schopná se na lůžku obrátit. „Bože, on mě zabije!“ naříká. „Tome... Tome! Proč? Kde jsi?“

Při vyslovení otcova jména se mi zježí všechny chlupy na těle. Henry vedle mě téměř nedýchá. S vypětím všech sil se staré paní nějak podaří dostat znovu na záda. Jednou rukou se dotýká holého krku, jako by se z něj pokoušela servat jakýsi neviditelný obvaz. Čelo i tváře se jí lesknou potem a její dech se prudce zrychluje. Hrozí jí hyperventilace. Zdá se, že Viola netuší, že kamera jede. I když možná ano. Jaký by mělo smysl křičet na kameru? Kamera nemůže nikomu zachránit život.

„Coro!“ skučí Viola, než ale může pokračovat, její těžký dech se zastaví a oči vylezou z důlků. „Zdrávas Maria... milosti plná,“ sípe přiškrceným hlasem. „Zdrávas Maria, milosti –“

Uprostřed modlitby Viola náhle zůstane s pootevřenými ústy nehybně ležet – trvá to dlouho a já mám dojem, že musí být mrtvá. Pak se však v poslední křeči vymrští doleva a horní část jejího trupu přepadne přes okraj postele. Spodní část těla má stále zamotanou v povlečení a pravou rukou se dotýká podlahy kousek od telefonního sluchátka. Nehýbe se. Neslyším žádné známky dýchání. Ani smrtelného chroptění.

„Zemřela,“ říkám tiše.

„Jo,“ přikyvuje Henry. „Myslím, že ano.“

„Kdo všechno to viděl?“

„Já a státní návladní. Možná už i šerif.“

„Ježíši, Henry!“

„Já vím.“

Sextonovo video zdaleka není tím nejotřesnějším vizuálním důkazem, jež jsem kdy spatřil. Během let, kdy jsem pracoval jako asistent návladního v Houstonu, jsem slyšel a viděl nahrávky pořízené narcistickými sexuálními devianty, zabijáky, kteří se vyžívali v mučení, a dalšími podobnými zřůdami. Tenhle videozáznam by však mohl přesvědčit porotu, že Viola Turnerová nezemřela z vlastní vůle. A co hůř, hodně lidí by si její poslední slova mohlo vyložit jako přímé obvinění mého otce. Domnívám se, že nahrávka je v tomhle směru dvojznačná, nikdy ale nemůžete vědět, jak se k tomu postaví porota. Pokud by se můj otec důrazně hájil (a měl pro to, co nahrávka zachycuje, dobré vysvětlení), porota by mu snad uvěřila. Pokud však bude jen mlčky sedět za stolem obhajoby a odmítne vypovídat, klidně by ho mohli odsoudit.

„Je na zbytku té pásky ještě něco?“

„Ne. Dalších osmadvacet minut tam takhle leží.“

„Viděl jsi to celé?“

„Projel jsem to zrychleně. Jsem si tím ale celkem jistý.“

Pravou rukou svírám kliku u dveří tak silně, až mě z toho chytají křeče do předloktí, a stále nemůžu odtrhnout oči od počítačové obrazovky. Poprvé si všímám vybavení Violina pokoje. Na nočním stolku stojí bílá soška Panny Marie a na zdi za nemocničním lůžkem visí tři zarámované fotografie: Abraham Lincoln; Martin Luther King; John a Robert Kennedyové, stojící s vážným výrazem ve tvářích na balkoně Bílého domu. Noční lampička má podobu plynové lucerny a je umístěna na krajkové dečce – poněkud nepraktická věc v blízkosti lůžka nemocného. Vidím také radiobudík a na něm čas 5:38.

„Připadá ti to jako předávkování morfinem?“ zajímá se Henry.

„Ne. Tohle si myslel Shad?“

„Ano, dokud nezkoukl tu nahrávku, tak podle mě očekával, že uvidí právě předávkování morfinem.“ Henry se dotkne mojí paže. „Porušil jsem tím, že jsem to zkopíroval, zákon? Nebo tím, že jsem ti to ukázal?“

„Nejspíš by se to dalo vykládat různě. Nemusíš však mít obavy. Neřeknu o tom živé duši.“

„Věřím ti. Ale nedůvěřuju Shadu Johnsonovi.“

„To nejsi sám.“ Zhluboka se nadechuji a protírám si oči, až se mi před nimi dělají mžítiky. „Nechci tě zdržovat, ale naznačoval jsi, že se Shad zmiňoval o mém otci?“

„Když jsem dorazil k němu do kanceláře, domníval se, že má co do činění s asistovanou sebevraždou. Říkal, že Viola a tvůj otec spolu v tomhle směru uzavřeli jistou dohodu. Když ale pak viděl tu nahrávku, měl jsem z něj najednou úplně jiný pocit.“

„Povídal potom ještě něco?“

„Jenom to, že můj harddisk je důkazním materiálem a že si ho musí nechat. Nicméně všechno se nějak změnilo. Hlavně jeho chování. Jako by se v duchu škodolibě radoval. Chápeš?“

„Ano.“ Vzhledem k dávnému nepřátelství mezi mnou Shadem by mě to normálně nepřekvapilo, když však uvážím páku, kterou na něj teď mám –

„Pro tvého otce to nevypadá moc dobře, že ne?“

„Ne. Chceš to zveřejnit v Beaconu?“

„Dokud nebudu mít lepší představu o tom, co se to vlastně děje, tak ne.“

Dívám se koutkem oka na Henryho. „Většina reportérů by to bez váhání otiskla.“

Henry odhodlaně vrtí hlavou. „Tvůj otec se staral o mého tatínka až do dne, kdy zemřel. Někdy doktor Cage ve své ordinaci třeba i celou hodinu trpělivě naslouchal nářkům mojí maminky. To by moc doktorů neudělalo. V dnešní době vlastně žádný. Mám dojem, že ti to dlužím, Penne. Nebo jemu.“

Pokládám mu ruku na předloktí a tisknu ho. „Díky, kamaráde.“

„Co k tomu všemu říká doktor? Neoficiálně.“

„Dal mi jasně najevo, abych se staral sám o sebe.“

„Cože?“ Henry vyšpulil spodní ret. „No... Jsem si jistý, že doktor ví, co dělá.“

„Na to bych nesázel. Pokud jde o právo a zákony, je naivní jako malý školák. Věř, že je to o spravedlnosti.“

Henry pomalu kroutí hlavou. „Mělo by být, ale není. V posledních pár letech jsem se o tom mnohokrát přesvědčil.“ Hledí ke vstupnímu vchodu veřejné knihovny, kde se nějaká zavalitá žena snaží své tři ratolesti dostat do schodů. „Nerad to říkám, Penne, ale budu muset jet. Mám tě hodit zpátky?“

„Nebylo by dobré, kdyby tě při tom načapal Shad. Půjdu radši pěšky.“

Henry zvedá svůj počítač z mého klína a odkládá ho na zadní sedadlo. „Vážím si toho. Hodně štěstí.“

Zatímco chvátám zpátky k budově soudu, Henry nastartuje, prosvítí kolem mě a zamíří k řece.

Shadrach Johnson obvykle sedává za svým stolem z předválečného období s povýšeností hodnou arabského potentáta. Dnes je ovšem jeho tradiční arogance upozaděna ostražitostí, jíž jsem u něj svědkem málokdy. Shadovo opatrné chování se dá vysvětlit pouze jeho vědomím, že mám moc zničit mu politickou kariéru – a nevidím jediný důvod, proč bych ho měl nechat na to během tohoto rozhovoru zapomenout.

„Než začneme,“ spustí, „chci, abychom si něco vyjasnili.“

„Copak?“

„Jak oba víme, před dvěma měsíci se ti dostala do rukou jistá fotografie. Moje fotografie.“

„Hmm,“ mumlám neutrálně, zatímco očima přejíždím Shadovu bundu. Nejspíš bude značková – Zegna. Návladní byl vždycky velký elegán. Dobře se obléká a úzkostlivě dbá na zevnějšek, což je mezi právníky a městskými úředníky v dnešní době poměrně vzácné. Mívá vždy pečlivě zastřižené vlasy a pěstěné nehty. Okresní koronerka, Afroameričanka s úžasnými pozorovacími schopnostmi, mi jednou diskrétně naznačila, že Shad je gay. Nikdo mi to však nikdy nepotvrdil. A protože Natchez je pro gaye v Mississippi už dlouho doslova rájem, zdá se mi divné, že by to Shad stále tajil.

Každopádně fotografie, jež ho tak znepokojuje, nemá se sexuální orientací nic společného – alespoň ne do té míry, kterou jsem schopen posoudit. Zachycuje státního návladního ve společnosti jistého profesionálního hráče amerického fotbalu a pitbula. Pes visí za krk na větvi stromu a fotbalista drží v ruce bodec na dobytek. Oba muži jsou přitom brutálními hrátkami, jichž se účastní, zjevně fascinovaní a vzrušení.

„Říkal jsi, že jsi mi dal původní JPEG soubor,“ pokračuje Shad, jako by mu každé slovo činilo potíže. „Na téhle SD kartě.“

„To je pravda.“

„Byla to...?“

„Jediná kopie?“ dokončuji vstřícně.

„Ano.“

Krčím rameny.

Zamračí se. „Vida. Do hajzlu, přesně to jsem očekával. Zastřené výhružky.“

„Shade, už bys mě měl znát. Pokud se uchýlím k vyhrožování, tak rozhodně bez zástěrky. Proč mi prostě nepovíš, z jakého důvodu jsi mě sem zavolał? Myslel jsem, že mě třeba chceš představit Lincolnu Turnerovi.“

Návladní se ušklíbne. „Věř mi, že není o co stát. Ten chlápek je tak rozčilený, že by ti nejspíš dal pěstí. Tvému otci určitě.“

„Když je tolik rozrušený, proč dorazil do města až půl hodiny potom, co jeho matka zemřela?“

„Nezapřeš v sobě právníka,“ podotýká Shad. „Zatím toho o Lincolnu Turnerovi moc nevím a vlastně mě to ani příliš nezajímá. Teď mi záleží hlavně na tom, abychom mezi sebou měli jasno my dva. Budu s touhle záležitostí muset pohnout, Penne. Nemám na vybranou.“

Čekal jsem to, ne však tak brzy. „Co přesně myslíš tím ‚pohnout‘?“

Shad spojí prsty do stříšky a opře se v křesle. „Když jsme spolu mluvili dnes ráno, domníval jsem se, že máme co do činění s případem asistované sebevraždy. Nebo možná jen obyčejné sebevraždy. V podobných případech člověk nikdy neví, že? Chtěl jsem to prostě co nejrychleji smést ze stolu. A věřil jsem, že by to mohlo klapnout.“

„Ale teď?“

„Téhle věci se rozhodně jen tak nezbavíme, Penne.“

„To zní vážně. Co se změnilo?“

„Teď se bavíme o vraždě.“ Hlas návladního připomíná k prasknutí napjatý drát. „O vraždě prvního stupně.“

Musím se ovládat, abych na sobě nedal nic znát. Přestože má k dispozici Henryho videozáznam, nechápu, jak se dopracoval k vraždě prvního stupně. „O čem to mluvíš?“

„Od chvíle, kdy jsme spolu dnes ráno hovořili, se objevily nové důkazy.“

„Pro vraždu prvního stupně? O jakých důkazech to mluvíš?“

Shad odvrací zrak, aby se vyhnul mému pohledu. „Je ti doufám jasné, že kdyby v tomhle křesle seděl někdo jiný, odmítl by ti tvou otázku zodpovědět.“

„Budoucnost jiného návladního by ovšem, na rozdíl od té tvé, nevisela na vlásku.“

Shadovy oči planou vztekem a frustrací. „Sakra, Penne, o státních kauzách tě nemůžu informovat. To přece sám moc dobře víš. A na základě důkazů, které jsem zatím viděl, by na mém místě každý zahájil proti tvému otci trestní stíhání. Pokud ne, byl by nařčen ze zanedbání povinnosti.“

„Jaké máš důkazy, Shade?“ ptám se trpělivě. „Potřebuju vědět, čemu bude můj otec muset čelit.“

Nasupeně si odfrkne. „Šerifovi lidé objevili otisky prstů tvého otce na velké injekční stříkačce a na dvou prázdných ampulích od morfinu, které se našly na místě činu.“